

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

2/2007

NEPRODEJNÉ

**Zajed' na
hlubinu**

Lk 5,4

Obsah:

- 2 **Změnil běh světových dějin**
- 7 **Nebojte se jít cestou svatosti**
- 10 **Cesta Jana Pavla II. ke svatosti**
- 17 **Jedna ruka držela pistoli, jiná vedla kulku**
- 20 **Atentát a zjevení Panny Marie Fatimské**
- 23 **Nejdůležitější poselství fatimského zjevení**
- 27 **Zázraky uzdravení na přímlovu Jana Pavla II.**
- 30 **Zázrak se sluncem**
- 31 **O reinkarnaci**
- 33 **Obrácení Bernarda Nathansona**
- 38 **Čistá láska**
- 39 **Cena příkladu**
- 40 **Výhoda Čisté lásky**
- 41 **Několik myšlenek pro děvčata**
- 42 **Lhostejnost ...**
- 43 **Nejhezčí denní zážitek**
- 44 **Čistá láska?! Proč čistá láska?**
- 45 **Zvolili jsme si přirozené metody**
- 46 **Několik slov o antikoncepci**
- 48 **Nikdy se nevzdávej!**
- 50 **Nikdy nepřestanu bojovat o čistotu**
- 51 **Radikálně jsem změnil svůj život**
- 52 **Videa a audia z akcí pro mládež na TV-MIS.**

CZ

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Imprimatur: Superior General Tadeusz Winnicki, S.Chr.

Šéfredaktor: P. Tomáš Vyhnálek OMI

Grafická úprava: Paweł Fiszer

Adresa redakce: Časopis **Milujte se!**, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: milujtese@gmail.com, <http://www.milujte.se>

Vydavatel: Res Claritatis, o.s., Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://claritatis.cz>,
číslo účtu pro zaslání darů: 1683820001/2400, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis **Milujte se!** je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sestry Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je distribuován zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce nebo na internetové adrese <http://www.milujte.se>. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, neboť časopis nemá předplatné či státní a církevní dotace.

Zaslané dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejněné texty krátiť, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Milovaní čtenáři,

„Nebojte se“ byla první slova, která Karol Wojtyła pronesl na Svatopetrském náměstí jako právě zvolený papež Jan Pavel II. Těmito slovy se také sám osobně řídil jako neohrožený hlasatel pevných křesťanských hodnot ve světě zmítaném všemožnými vlivy a náladami. Jsem rád, že v druhém čísle našeho časopisu vám můžeme připomenout tuto velkou postavu naší katolické církve a seznámit vás do hloubky se skutečnostmi jeho života, které vám možná doposud nebyly známé.

Nebojí se ani mnoho mladých, kteří náleží k iniciativě Čistá láska, nebo k jejím dalším obdobím ve světě. Nebojí se jít proti proudu dnešní sexuálně uvolněné doby a být věrní Kristu, církvi a koncili i sobě samým. Věřím, že svědectví právě těchto mladých lidí bude povzbuzením a inspirací pro vás další, hledající, snažící se, upadající a znovu se pozvedající.

Přeji vám všem, aby vám náš časopis pomohl v prohloubení víry a v užším prožívání společenství s Bohem, který je LÁSKA.

V Kristu

P. Tomáš Vyhnálek OMI

Podpořte nás – objednejte si nás!

Máme velkou radost, že se k vám dostává druhé české číslo časopisu **Milujte se!**, který u nás začal vycházet díky iniciativě sestry Matky Terezy. Aby ale mohla vycházet i další čísla, neobejde se to bez vaší pomoci.

V první řadě si dovoluujeme se na vás obrátit s prosbou o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, a také za vás, kteří jej dostáváte a případně ho také zprostředkováváte dalším, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat.

Kromě duchovní podpory je také zapotřebí podpora finanční. Časopis, který by měl vycházet čtyřikrát do roka, nabízíme všem zájemcům zdarma. Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20,- Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů.

Každý, kdo si časopis objednal, jej dostane pravidelně až do své schránky, u zásilky je také přiložena složenska, která může každému usnadnit možnost finanční podpory. Jsme vděční za každou, třeba i symbolickou částku. Veškeré dary jsou potvrzovány a lze je na konci roku uplatnit při snížení základu daně.

Své dary na podporu časopisu **Milujte se!** můžete také posílat na účet 1683820001/2400, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složanky, která vám s časopisem přišla. Proto jsme raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis **Milujte se!** můžete objednat sobě nebo svým přátelům odpovědním lístkem, který je přiložen ke každému číslu, na adrese Časopis **Milujte se!**, 671 03 Vranov nad Dyjí 20, na elektronické adrese milujtese@gmail.com či na webu <http://www.milujte.se>.

Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši přízeň a podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis **Milujte se!** šíří pravdu a učení církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v České republice

Změnil běh světových dějin

foto: Arturo Mari

Pontifikát Jana Pavla II. změnil běh světových dějin tím, že proměnil vědomí a srdce stovek miliónů lidí. Proto je jedním z nejdůležitějších v celé dvoutisícileté historii křesťanství.

Exploze úcty a lásky

V posledních dnech před smrtí Jana Pavla II. a v době před pohřbem a po něm jsme byli svědky nebývalé exploze lásky k zemřelému papeži nejen mezi katolíky, ale i mezi věřícími jiných křesťanských církví a církevních společenství, nepokřtěnými i všemi lidmi dobré vůle. Podle údajů Apoštolského stolce přijely čtyři milióny poutníků z celého světa do Říma, aby se účastnili pohřbu Jana Pavla II. Všechny události spojené s papežovou nemocí, smrtí a pohřbem zprostředkovalo 6 tisíc akreditovaných novinářů. Pohřební slavnosti byly přenášeny 137 televizními stanicemi z 81 zemí, ale nepochybně byl jejich počet větší, neboť mnoho médií nebylo registrováno. Na pohřeb přijely delegace prezidentů a premiérů 180 zemí a delegace různých křesťanských církví a církevních společenství.

Apoštolský stolec s odvoláním na údaje italských pořádkových služeb ohlá-

sil, že během vystavení těla Jana Pavla II. v bazilice sv. Petra od 4. do 7. dubna přicházelo dovnitř každou minutu přibližně 350 lidí, tedy každou hodinu asi 21 tisíc lidí. Aby mohli aspoň na pár vteřin vidět mrtvého papeže a naposledy se mu poklonit, museli čekat v pětakilometrové frontě, což zabralo něco mezi 18 a 24 hodinami. Na různých místech Říma bylo rozmístěno 29 velkoplošných obrazovek, které zprostředkovaly účast na pohřební liturgii všem, kdo se nemohli dostat na Náměstí sv. Petra a Via della Conciliazione.

V době umírání, smrti a pohřbu jsme byli svědky velké manifestace úcty, náklonnosti a lásky k Janu Pavlu II., a to v tak masovém měřítku, jak tomu dosud v dějinách lidstva nebylo. Během umírání Svatého otce se desítky tisíc lidí, většinou mladých, shromažďovaly na Náměstí sv. Petra, aby společnou modlitbou ve dne v noci duchovně provázely umírajícího papeže. V sobotu 2. dubna

na vigílii neděle Božího milosrdenství ve 21.37 Svatý otec tiše zašeptal „amen“ a odešel do Otcova domu. V té době se na Náměstí sv. Petra modlilo růženec asi 100 000 věřících. Zprávu o smrti Jana Pavla II. sdělil shromážděným arcibiskup Leonardo Sandri. Po krátkém potlesku všichni pokleklí a nastalo hluboké ticho. Potom pokračovala modlitba růžence.

V tutéž dobu se modlily stovky miliónů lidí v Polsku a na celém světě. Všude vládla mimořádná atmosféra bratrského společenství, bez zoufalství, ale s vážností a hlubokým pokojem plynoucím ze Vzkříšeného. Lidé se spontánně shromažďovali na náměstích a v kostelech a tvořili modlitební společenství, adorovali Nejsvětější Svátost, přistupovali ke svátosti smíření. Po smrti Svatého otce se tvořily u zpovědnic dlouhé fronty. Došlo k mnohým obrácením.

Všichni komentátoři potvrzují, že zájem o osobu Jana Pavla II. na celém světě během jeho nemoci, smrti a pohřbu byl tak velký, že mnohokrát předčil všechny dosud největší události v dějinách lidstva. Během 72 hodin po smrti Svatého otce bylo 10krát víc informací v médiích než během té samé doby po prezidentských volbách ve Spojených státech. ▷

Modlitba růžence za Svatého otce, 2. dubna 2005

Foto: Arturo Mari

Fascinace svatosti Jana Pavla II.

Papež Jan Pavel II. fascinoval lidi na celém světě svou mimořádnou osobností. Každý, kdo měl štěstí se s ním setkat, cítil zář lásky, svatosti a blízkosti samého Boha. Jan Pavel II. byl člověkem modlitby, mystikem, a proto mohl Ježíš Kristus skrze něj působit a zpřítomňovat svoji lásku. Lidé to intuitivně cítili, a tak se při pohřební mši svaté ozývaly spontánní výkřiky a objevovaly se nápisy: „Santo subito!“ („Rychle svatý!“). Jan Pavel II. splnil beze zbytku Boží vůli, celý svůj život kráčel s velkou odvahou cestou víry a zcela se svěřil Kristu skrze Marii. V posledních letech, dnech a hodinách svého pozemského života hlásal nejvýmluvnější a srdcí se dotýkající evangelium utrpení a dal nám příklad dobrého umírání. Ve své závěti napsal: „...s možností smrti musí počítat každý. A musí být připraven vždy na to, že stane před Pánem a Soudcem a zároveň Vykupitelem a Otcem. I já s tím neustále počítám a svěřuji tuto rozhodující chvíli Matce Krista a Matce církve, Matce mé naděje... Chci se ještě jednou zcela odevzdat Pánově vůli. On sám rozhodne, kdy a jak mám skončit svůj pozemský život a úkol pastýře. V životě i ve smrti totus tuus. Přijímám již nyní tuto smrt a doufám, že mi Kristus dá milost onoho posledního přechodu, čili paschy. Doufám také, že ji učiní účinnou pro tu největší věc, jíž se

Global Language Monitor publikoval výsledky svých výzkumů a napsal, že přenosy z Vatikánu zachycující poslední dny nemoci, smrt a pohřeb Jana Pavla II. byly mnohonásobně víc sledovány než relace z tak dramatických událostí jako byl teroristický útok z 11. září na World Trade Center nebo tragické následky tsunami. Tak tomu bylo nejen ve Spojených státech, kde všechny televizní stanice celé hodiny přenášely události z Vatikánu, ale také v celé Latinské Americe, Evropě, na Filipínách, v Jižní Koreji a mnoha dalších zemích.

V sekularizované Velké Británii, kde je nejpočetněji zastoupeným náboženstvím anglikanismus a v masmédiích se záležitostí víry věnuje velmi málo místa, média svoji orientaci po smrti Jana Pavla II. úplně změnila. Deník Daily Mirror věnoval 4. dubna 2005 zemřelému papeži 19 stran, The Independent 13 stran, The Times, 11 stran. Podobně učinily další časopisy a televizní i rozhlasové stanice.

Grace Davie, ředitelka Centra evropských studií na Exeter University v Anglii, řekla, že reakce Evropanů na papežovu smrt ukázala křehkost evropské sekularizace.

Dokonce tak protikatolicky orientovaný americký deník, jakým je New York Times, v článku ze 7. dubna přiznává, že Jan Pavel II. měl velký úspěch mezi mládeží, že „zanechal celou generaci mladých angažovaných římskokatolíků, kteří tvoří konzervativnější církve než jejich rodiče“.

Pozoruhodná byla reakce na smrt Jana Pavla II. v hromadných sdělovacích pro-

středcích v islámských zemích. Arcibiskup Giuseppe de Andrea, jenž je apoštolským nunciem v Kuvajtu, Bahrajnu, Jemenu a Kataru a apoštolským delegátem ve Spojených arabských emirátech, Saudské Arábii a Ománu, řekl, že informace v arabských médiích o Janu Pavlu II. v době jeho nemoci, smrti a pohřbu byly velmi krásné a obsérné. Časopisy věnovaly první strany osobě Jana Pavla II. a televizní a rozhlasové stanice vysílaly podrobné relace z Vatikánu. Všech sedm zemí tohoto regionu vyslalo na pohřeb Svatého otce oficiální státní delegace.

Procesí z Apoštolského paláce do Baziliky svatého Petra, 4. dubna 2005

Foto: Arturo Mari

Zástup lidí, kteří v dlouhých řadách čekali na vstup do Svatopterské baziliky, aby vzdali úctu zemřelému papeži

foto: archiv MSI

snažím sloužit: pro spásu lidí, k záchraně lidské rodiny a v ní všech národů a všeho lidu (mezi nimi obracím své srdce zvláště tím způsobem ke své pozemské vlasti), pro lidi, jež mi zvláště svěřil, ke slávě církve, ke slávě samotného Boha.“

Toto přání Jana Pavla II. vyjádřené v závěti se zcela splnilo. Ježíš jeho smrt učinil mimořádně „účinnou pro spásu lidí“. Byli jsme svědky velikého zázraku působení Kristovy lásky skrze utrpení a smrt Jana Pavla II. na nesčetné davy lidí. Jen sám Bůh ví, kolik lidí na celém světě díky této události otevřelo dveře svého srdce Kristu, když přistoupili ke svátosti smíření a když se rozhodli jít za Kristem každý den „úzkou cestou“ víry (srov. Mt 7,14).

Při pohřební homilii řekl kardinál Ratzinger, že Jan Pavel II. se stal knězem až do krajnosti, neboť obětoval svůj život Bohu za své ovce, za ovce celého světa, v každodenní službě církvi, především však v těžkých zkouškách posledních měsíců. Tak se stal jedno s Kristem, dobrým Pastýřem, který miluje své ovce... Láaska ke Kristu byla převažující silou našeho milovaného Svatého otce; ten, kdo ho viděl se modlit, kdo slyšel, jak mluvil, to ví. A tak díky tomuto hlubokému zakouření v Kristu mohl nést tíhu překračující

jící čistě lidské síly: být pastýřem Kristova stáda, jeho všeobecné církve...

V prvním období svého pontifikátu Svatý otec ještě mladý a plný síly šel pod Kristovým vedením do všech koutů světa. Později však vstupoval stále víc do společenství utrpení s Kristem, stále lépe chápal pravdu slov: jiný tě opasá. A právě v tomto společenství s trpícím Pánem neúnavně a s novou horlivostí hlásal evangelium, tajemství lásky až do krajnosti (srov. Jan 13,1). Chápal velikonoční tajemství jako tajemství Božího milosrdenství. Ve své poslední knize napsal, že poslední hranice postavená zlu je Boží milosrdenství (Paměť a identita, 10). A když přemýšlel o atentátu na svůj život: Kristus trpěl za nás za všechny a dal tak utrpení nový smysl, převedl je do nového rozměru, do nového řádu – do řádu lásky... Je to utrpení, jež pálí a drtí zlo ohněm lásky a získává dokonce i z hříchu mnohé plody dobra (tamtéž, 26). Papež posilován touto vizí trpěl a miloval ve společenství s Kristem, a proto poselství jeho utrpení a mlčení bylo tak výmluvné a plodné.

Svatý otec nalezl nejčistší odraz Božího milosrdenství v Matce Boží. On, jenž ztratil v dětství vlastní maminku, miloval tím víc Matku Boží. Uslyšel slova ukřižovaného Pána, jako by je řekl jemu osobně:

To je tvá matka! A zachoval se jako milovaný učedník: přijal ji v hloubi své existence (Jan 19,27) – totus tuus. A od Matky se naučil přizpůsobovat se Kristu.

Pro nás všechny zůstane nezapomenutelný moment, jak se o poslední veli- ▷

foto: archiv MSI

Delegace ze Spojených států amerických

Foto: Arturo Mari

konoční neděli svého života Svatý otec poznamenaný utrpením ještě jednou ukázal v okně apoštolského paláce a naposled dal požehnání Urbi et Orbi. Můžeme si být jistí, že náš milovaný papež nyní stojí v okně Otcova domu, dívá se na nás a žehná nám. Ano, žehnej nám, Svatý otče! Tvou drahou duši svěřujeme Matce Boží, tvojí Matce, která tě vedla každý den a nyní tě zavede do věčné slávy svého Syna

Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Duchovní dědictví

Zemřelý papež nám zanechal velké dědictví: příklad svatého života, utrpení a smrti i poklad svého učení napsaný na osmdesáti pěti tisících stranách. Jan Pavel II. přistupoval s obrovskou úctou ke každému člověku a vyžadoval, aby každá lidská osoba měla zaručena základní právo

na život od početí až do přirozené smrti a právo na svobodu svědomí. Pro něj byl každý člověk stejně důležitý, a proto nikdy o nikom nemluvil špatně, s despektem či s pohrdáním. Zároveň Svatý otec neohroženě hlásal zjevenou pravdu, nepochleboval posluchačům a nehledal uznání. S velkou odvahou předával velmi nepřijemné a mezi posluchači nepopulární pravdy víry. Šel proti proudu, nesouhlasil s kompromisy a nerelativizoval Boží pravdu.

Pontifikát Jana Pavla II. trval 26 let a 6 měsíců. V té době Svatý otec podnikl 104 návštěv do 129 zemí, 144 cest v Itálii, vizitoval 784 farností v římské diecézi a v Castel Gandolfo. Celkem procestoval 1 271 000 km, čili 31krát objel zeměkouli. Napsal 14 encyklik, 15 apoštolských adhortací, 11 apoštolských konstitucí, 45 apoštolských listů, 30 motu proprio a četné promluvy a homilie k nejrozmanitějším příležitostem. Kanonizoval 482 osob a beatifikoval 1338 osob. Činy pontifikátu Jana Pavla II. jsou tak velké, že se dají vysvětlit jedině jeho naprostou odevzdaností Kristu skrze Marii – totus tuus.

P. M. Piotrowski TChr ■

foto: Arturo Mari

Zástup lidí, kteří čekali na vstup do Svatopetrské baziliky, aby vzdali úctu zemřelému papeži

Nebojte se jít cestou svatosti

Všeobecné přesvědčení, že papež Jan Pavel II. je svatý, vyjadřovali věřící už při jeho pohřbu nápisy na transparentech a výkřiky: „Santo subito!“ („Rychle svatý!“).

Jan Pavel II. vyzařoval svatost, čili krásu svého lidství, bohatství osobnosti, dobrotu, moudrost a lásku. Jedním slovem zářil Kristem, protože jedině On je jediný pramen a původce svatosti člověka. Sám Ježíš Kristus zpřítomňoval svoji lásku v životě, pasťácké službě, utrpení a smrti Božího služebníka Jana Pavla II.

Nebojte se přijmout Krista

Hledíme-li na příklad života Jana Pavla II., uvědomujeme si, že každý člověk je povolán ke společenství života s Bohem, co více, k účasti na přirozenosti samotného Boha (srov. 2 Petr 1,4). A proto nikdo nedojde plnosti lidství, pokud se nespojí s Kristem a nedovolí, aby ho objal svou milosrdnou láskou, kterou smazává všechny hříchy, láme všechna pouta zla, léčí nejbolestnější zranění a z největších hříšníků dělá světce.

Fascinace svatostí Jana Pavla II. nám musí připomínat, že Kristus volá ke svatosti i tebe a mě, povolává bez výjimky každého hříšného člověka a dává vše, co potřebujeme, abychom se stali svatými, čili plně šťastnými. Od nás očekává pouze souhlas a spolupráci. Svatost je Boží dílo, ale nemůže se uskutečnit bez součinnosti člověka.

Po své smrti nás Jan Pavel II. všechny vyzývá s ještě větší intenzitou, než to činil za svého pozemského života. Volá nás svým duchovním dědictvím, které nám zanechal: nebojte se otevřít Kristu dveře svých srdcí! Nebojte se odevzdat se Marii jako její výlučný majetek a opakovat jí „totus tuus“ (celý tvůj), abyste se od ní učili naprosté odevzdanosti Kristu

a hrdinské víře, abyste věřili tak, jako věřila Ona nadějí proti lidské naději; nebojte se jít cestou svatosti; nebojte se denně říkat Kristu: chci se stát svatým čili takovým, jakým Ty, Pane, chceš, abych se stal; nebojte se následovat Krista cestou přikázání a evangelia, cestou víry, která působí v lásce; nebojte se zcela důvěřovat Kristu, který nás miloval až do krajnosti a vzal na sebe naše hříchy, aby je snal svou smrtí a vzkříšením; nebojte se vyznávat Kristu své hříchy ve svátosti smíření a doufat v jeho nekonečné milosrdenství.

Jan Pavel II. nám připomíná, že svatost je spojení s Kristem, naroubování se na Krista tak, jako je ratolet naroubovaná na vinný kmen: „Já jsem vinný kmen,“ říká Ježíš, „vy jste rato-

foto: archiv MSI

lesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce; neboť beze mne nemůžete dělat nic“ (Jan 15,5). Naroubování na Krista působí, že má člověk účast na životě a lásce samotného Boha a dosáhne tedy plnosti lidství, naprosto se realizuje, neboť Kristus v něm naplňuje dílo stvoření a dělá ho svatým.

Co mám dělat, abych se stal svatým?

Touha po svatosti je touhou po plnosti lidství. Svatost je láska, svoboda, pravda – čili plnost štěstí. Bez našeho souhlasu a spolupráce s Kristem nikdy této plnosti nedosáhneme.

Co mám tedy dělat, abych se stal svatým? Podívej se na příklad života, jaký nám zanechal Jan Pavel II. ▷

Přesvědčení, že Jan Pavel II. je světec, věřící vyjadřovali už během jeho pohřbu transparenty a voláním: „Santo subito!“

foto: archiv MSI

foto: archiv MSI

Projevy díků, které poutníci nechávali na Náměstí svatého Petra

Chceš-li začít ono úžasné dobrodružství, jakým je cesta ke svatosti, jdi nejdřív ke zpovědi, vyznej všechny své hříchy a po přijetí svatého přijímání řekni Ježíši, že chceš jít životem spolu s ním, aby tě učil milovat, osvobodil tě od egoismu, proměňoval a činil tě svatým. Tak jak to od dětství ustavičně dělal Jan Pavel II., stejně i ty se zcela svěř Ježíši skrze Marii. Svěř mu všechnu svou minulost, přítomnost i budoucnost, všechno, co jsi a co máš. V každodenní modlitbě často opakuj: totus tuus (celý tvůj).

Kristus je „cesta, pravda a život“ (Jan 14,6). Je třeba se s ním setkat a milovat ho. To se děje především v eucharistii. Vyhledávejme každou příležitost k účasti na mši svaté a přijímejme Ježíše do svého srdce tak, že se budeme sytit jeho Tělem a posilovat jeho přítomností. Bude nás naplňovat svou svatostí, svým životem, ukazovat cestu a odhalovat pravdu své vůle, kterou je někdy těžké přijmout, ale vede k plnosti života.

Na ty všechny, kteří jsou otráveni, volá Jan Pavel II.: „Vstaňte, pojďme!“ a uklidňuje: „I pokud tato slova znamenají dobu zkoušky, obrovské úsilí a bolestný kříž, nemusíme se ničeho bát. Tato slova totiž v sobě nesou také radost a pokoj, jež jsou plodem víry.

Boží láska na nás nevládá břemena, která bychom nemohli unést, ani po nás nepožaduje to, čemu bychom nemohli dostat, jestliže vyzývá, dává i nutnou pomoc.“

Vstaňte, pojďme!

Aby šel člověk každý den cestou víry, je potřeba kázně. Je potřeba udělat si denní plán a s železnou důsledností ho realizovat. V denním rozpisu činností se musí najít stálá doba na modlitbu, být osobně sám s Kristem, čas na práci a službu druhým lidem a na patřičný odpočinek. Do veškerých svých činností, prací, úkolů i modliteb je potřeba dávat celé srdce. Je třeba být náročný, bojovat s egoismem, jenž se projevuje nechutí k úsilí, leností a shovívavostí vůči sobě. Jak to máme dělat? Rozhodnutím vůle se přimět k činnosti, modlitbě, práci a dalším úkolům, zejména tehdy, kdy se

Pohřební mše svatá

foto: archiv MSI

člověku nejvíc nechce.

Pokud člověk navzdory slabosti a pádům půjde cestou přikázání a evangelia, bude poznávat a plnit Boží vůli ve všech rozměrech a oblastech svého života, bude moci Kristus utvářet jeho lidství, naplňovat dílo stvoření a dělat ho svatým.

Vždy je nutné mít na paměti, že veškerá duchovní síla a moc člověka plyne z modlitby. Právě při modlitbě, ve svátostech a především v eucharistii dovolujeme Ježíši, aby proměňoval naše srdce, osvobodil je od hříchů a uschopňoval k lásce. Když člověk zanedbává modlitbu nebo se modlit přestane, velmi si tím ubližuje, protože pak jeho duchovní život zakrňuje a odumírá, stává se bezbranným vůči útokům zlých sil, které ho zotročují a manipulují jím.

Abych šel denně cestou víry, je potřeba si určit velmi konkrétní čas na modlitbu: růženec, korunku k Božimu milosrdenství, rozjímání Písma svatého, adoraci Nejsvětější svátosti nebo jiné formy modlitby. Nikdy si nelze dát úlevu od povinnosti modlitby a odvodňovat to špatnou náladou nebo tím, že se necítím dobře. Právě tehdy, kdy se mi nechce modlit, mám se modlit dvakrát déle a obětovat Ježíši svoji nechuť a špatnou náladu. Nechuť modlit se a její odkládání na později – to jsou velmi zákeřná a nebezpečná pokušení zlého ducha. Máme si být vědomi, že existují a s rozhodností je odmítat.

Snažíme-li se o duchovní život, není možné zanedbávat pravidelnou měsíční

zpověď. Doporučuje se najít si stálého zpovědníka. Mimořádně důležité je slíbit Kristu: Pane Ježíši, slibuji Ti, že se budu vždycky snažit žít ve stavu posvěcující milosti, a kdybych se dopustil těžkého hříchu, hned k Tobě přijdu, abys mě od něho osvobodil ve svátosti smíření.

Celý život Jana Pavla II. je zřetelným svědectvím, že vše v jeho životě začínalo „u nohou Krista skrytého v Nejsvětější svátosti“. Tajemstvím velikosti Jana Pavla II. je právě modlitba. Věnoval jí každý den několik hodin. Právě díky mši svaté, modlitbě a kontemplaci čerpal od Krista lásku, moudrost, vědění a sílu, neboť jen Kristus je jediný Pramen, v němž „jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání“ (Kol 2,3). Když Svatý otec vzpomíná na působení v Krakově, píše: „V domácí kapli jsem se nejen modlil, ale také jsem tam seděl a psal. Zde jsem napsal své knihy, včetně díla Osoba a čin. Jsem přesvědčen, že kaple je místem, ze kterého pocházejí veškerá vnuknutí. Je to úžasné privilegium moci přebývat a pracovat v prostoru této Přítomnosti – je to jako v magnetickém poli. Můj blízký již zemřelý přítel André Frossard v knize „Bůh existuje, potkal jsem Ho“ hluboce pojal moc a krásu této Přítomnosti. Není však vždy nutné přijít do kaple fyzicky, abychom duchovně vešli do prostoru Nejsvětější svátosti.“

Jan Pavel II. zdůrazňuje, že pouze ten, kdo se modlí, dokáže milovat svého bližního: „Zájem o druhého člověka začíná modlitbou biskupa, jeho rozhovorem s Kristem, který mu svěřuje své stádo. Modlitba nás připravuje k setkání s ostatními. Jsou to setkání, v nichž se díky duchovní otevřenosti můžeme vzájemně poznávat a pochopit se i tehdy, kdy není mnoho času. Modlím se za všechny opravdu každý den. Když se sejdu s člověkem, už se za něj modlím a to vždy pomáhá při kontaktu s ním. Je těžké říci, jak to lidé berou, bylo by třeba se jich zeptat. Mám ale takovou zásadu, že každého přijímám jako někoho, koho posílá Kristus, jako toho, koho mi dal a zároveň svěřil.“

Víra vždycky hledá hluboké pochopení, proto je velmi důležité prohlubovat své náboženské znalosti četbou dobrých knih a katolických časopisů. Jan Pavel II. nám v této věci dává neocenitelné rady: „Vždy jsem měl dilema, co číst. Snažil jsem se volit to nejpodstatnější. Publikuje se tolik věcí. Ne všechny jsou hodnotné a užitečné. Je třeba si vybírat a radit

foto: archiv MSI

Pohřební mše svatá

se, co číst. Od dětství jsem měl rád knihy. K zálibě četby knih mě přivedl můj otec. Sedával vedle mě a četl mi celého Sienkiewicze a další polské autory. Když matka zemřela, zůstali jsme sami s otcem. A on mě nepřestával vést k poznávání nejhodnotnější literatury.“

V době zkoušky

Pokud jdeme vytrvale cestou víry ke svatosti, zcela jistě budeme vystaveni rozmanitým zkouškám. Jan Pavel II. nás chce připravit na tuto těžkou dobu zkoušek a vysvětluje: „Určitě vás potkají zkoušky. To není nic zvláštního. Patří to k životu víry. Někdy jsou zkoušky mírné, někdy velmi těžké, dokonce dramatické. Ve zkoušce se můžeme cítit osamoceni, ale Boží milost, milost vítězné víry, nás nikdy neopouští. Proto každou zkouškou, třebaš tou nejhroznější, můžeme projít vítězně.“

Na tomto místě nás Svatý otec vyzývá k neúnavnému boji se svými slabostmi a silami zla. Symbolem tohoto dramatického zápasu a boje je statečná obrana polských vojáků v září roku 1939 na Westerplatte, která se od té doby stala znamením „věrnosti v dramatické zkoušce“. Je třeba být věrný Kristu až do krajnosti, věrný v zachovávaní všech příkázání a evangelia. Jan Pavel II. apeluje na nás všechny: „Samotné ‚víc mít‘ nikdy nemůže zvítězit. Protože tak člověk může prohrát to nejcennější: své lidství, své svědomí, svoji důstojnost.“ Svatý otec vyzývá: „Musíte na sebe být nároční,

i kdyby druzí lidé na vás náročni nebyli.“ Vysvětluje: „Každého z vás potkává v životě nějaké Westerplatte. Někjaký rozměr úkolů, které musíte přijmout a plnit. Někjakou dobrou věc, o kterou nelze nebojovat. Někjaký závazek, povinnost, od níž se nelze odvrátit. Nelze dezertovat. A koneckonců nějaký řád pravd a hodnot, které je třeba ‚udržet‘ a ‚bránit‘ v sobě i okolo sebe tak, jak ono Westerplatte. Ano, bránit pro sebe i pro druhé.“

Pánu Ježíši velmi záleží na tom, abys byl svatý. Odpovíš-li na Jeho touhu a přijmeš každodenní snahu žít vírou, námahu naprosté poslušnosti a spolupráce v uskutečňování Božích plánů, staneš se účastníkem nejnádhernější skutečnosti, jakou je stávat se opravdově svobodným a milujícím člověkem, čili světcem.

Kéž učení a příklad života Božího služebníka Jana Pavla II. nám pomůže uvědomit si, že povolání ke svatosti každého člověka bez výjimky není pouze obyčejná možnost, ale povinnost plynoucí z podstaty našeho lidství stvořeného k Božímu obrazu a podobě.

„Jste-li poslušné děti, nepřizpůsobujte se špatným vášním z minulého života, kdy jste ještě neměli poznání. Ale v celém svém chování buďte svatí, jako je svatý ten, který vás povolal. Stojí přece v Písmu: ‚Buďte svatí, neboť já jsem svatý‘“ (1 Petr 1,14–16).

P. M. Piotrowski TChr ■

Cesta Jana Pavla II. ke svatosti

Velikost Jana Pavla II. byla utvářena vírou prožívanou v každodenní modlitbě a neustálým úsilím kráčet cestou přikázání a evangelia. Abychom pochopili Jana Pavla II. „zevnitř“, musíme prozkoumat příběh jeho života, poznat prostředí a podmínky, v nichž se vytvářel jeho charakter a život víry.

Rodný dům

Karol Wojtyła, otec Jana Pavla II., byl kapitán padesátého pěšího pluku rakousko-uherské armády. V roce 1905 se oženil s Emilií Kaczorowskou. Nastěhovali se ve Wadowicích do Kostelní ulice 7. Z okna jejich bytu byly vidět sluneční hodiny na zdi kostela s nápisem: „Čas běží – věčnost čeká.“ Jejich první syn Edmund se narodil 28. srpna 1906. Tento velmi schopný hezký sportovec dokončil medicínu na Jagellonské univerzitě v roce 1930 s titulem *medicinae universae doctor*. Několik let po Edmundově narození přišla na svět dcera, která žila jen pár týdnů. Jejich nejmladší syn Karol, budoucí papež, se narodil 18. května 1920 a byl pokřtěn 20. června v kostele Obětování Panny Marie.

Malý Karol vyrůstal v ovzduší hluboké víry svých rodičů. Mimořádný vliv na něj měl otcův příklad modlitby a sebekázně. Viděl, jak horlivě se modlil a jak uměl být na sebe náročný. Po létech už jako Jan Pavel II. napsal: „Moje dětská a mladá léta jsou spojena především s postavou otce. Viděl jsem zblízka jeho život, viděl jsem, jak na sebe byl náročný, viděl jsem, jak poklekal k modlitbě. To bylo nejdůležitější v oněch letech, jež znamenají mnoho v období dospívání mladého člověka. Otec, který byl na sebe náročný, v určitém smyslu nemusel být náročný na syna. Jak jsem se na něho díval, naučil jsem se, že člověk má klást požadavky sám na sebe a snažit se své povinnosti splnit.“

Tak tedy již od raného mládí se Karol

Karol s matkou Emilií

od otce učil věrnosti modlitbě a současně vysokým požadavkům a svědomitému plnění povinností.

Karol mohl uslyšet Krista, jenž ho povolával ke kněžství, poněvadž rostl v atmosféře víry a modlitby, která v rodném domě panovala. „Nějak k tomu přispěli moji rodiče v rodném domě, zejména můj otec, jenž brzy ovdověl,“ napsal Jan Pavel II. Matku jsem ztratil ještě před prvním svatým přijímáním ve věku 9 let, a proto si ji méně pamatuji a méně jsem si vědom jejího vkladu do mé náboženské výchovy, ale byl nepochybně velký. Po její smrti (roku 1929 zemřela ve věku 45 let) a dále po smrti mého staršího bratra (roku 1932) jsme zůstali sami s otcem. Mohl jsem být denně svědkem jeho života, jenž nebyl lehký. Byl vojákem z povolání, a když ovdověl, stal se jeho život ještě více životem ustavičné modlitby. Často se stalo, že jsem se v noci probudil a přistihl jsem svého otce na kolenou, tak jak jsem ho vždy vidával ve farním kostele. Nikdy jsme spolu nemluvili o kněžském povolání, ale tento příklad mého otce byl jistým prvním domácím seminářem.“ ▷

Karolovi rodiče s bratrem Edmundem

Foto: archiv MSI

Otec Figlewicz s ministranty, Karol je po levici otce Figlewicze

foto: archiv MSI

Kapitán Wojtyła hovořil plyně německy, a proto doma systematicky tomuto jazyku Lolka učil. Čítávali spolu Bibli a modlili se spolu růženec. „Pamatuji si,“ píše Jan Pavel II., „že mi otec jednou dal knížku do náboženství, ve které byla modlitba k Duchu svatému. Řekl mi, abych se tuto modlitbu denně modlil. A od té doby se to snažím dělat. Tehdy jsem poprvé pochopil, co znamenají Kristova slova adresovaná Samařance o pravých Božích ctitelích, to znamená těch, kteří ho uctívají v Duchu a v pravdě (srov. Jan 4,23). Myslím si však, že podstatnou roli zde sehrála slova mého otce, protože ona mě nasměrovala k tomu, abych byl opravdový ctitel Boha. Nasměrovala mě hledat sounáležitost s jeho opravdovými ctiteli, tj. s těmi, kteří ho uctívají v Duchu a v pravdě. Nalezl jsem církev jako společenství spásy. Nalezl jsem v této církvi své místo a své povolání. Postupně jsem pochopil význam Kristova vykoupění a skrze to význam svátostí, zejména mše svaté. Porozuměl jsem, za jakou cenu jsme byli vykoupeni. A toto vše mě uvádělo ještě víc do tajemství církve, jež právě jako tajemství má neviditelný rozměr.“

Je vidět, jak už od mládí byl Karol fascinován poznáním, objevováním největšího a nejpřitažlivějšího tajemství, které zjevil Ježíš Kristus, pravdou o Bohu a o člověku, o jeho povolání a posledním cíli. Vstupoval do tohoto velkého tajemství a poznával ho především vytrvalou modlitbou a ustavičným získáváním

znalostí. Už tehdy Karol začal odhalovat realismus a samotný kořen evangelia, jež neslibuje lehký život a levný zisk. Velký vliv na něj měla Ježíšova slova adresovaná učedníkům: „Neboj se, malé stáde! Váš Otec rozhodl, že vám dá království“ (Lk 12,32). Karol pochopil, že Kristus nepřipravil apoštoly na snadné a teatrální

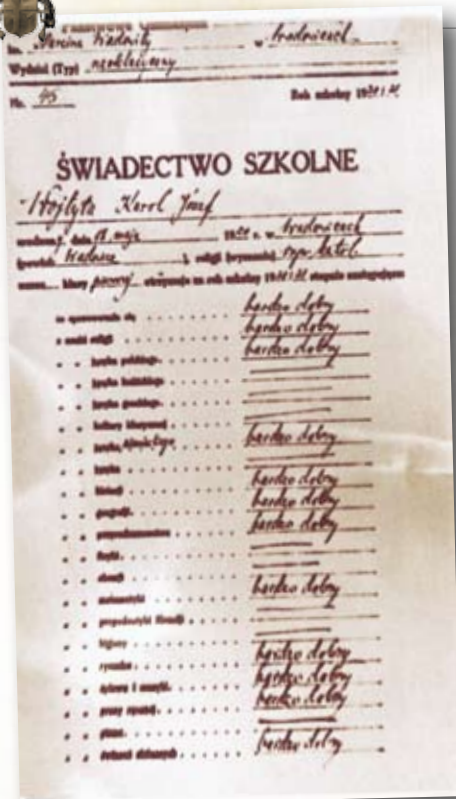
Karolova fotografie v den prvního svatého přijímání

foto: archiv MSI

úspěchy. Po letech už jako papež napsal, že Ježíš „jasně mluvil o pronásledování, jež čeká jeho vyznavače“. Zároveň budoval jistotu víry. Otcí se zalíbilo dát království těm dvanácti rybářům z Galileje a jejich prostřednictvím celému lidstvu. Předdeslal, že na cestě poslání, na níž je vede, je čekají protivenství a pronásledování, poněvadž byl pronásledován i On: „Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás.“ A hned dodává: „Když zachovali moje slovo, budou zachovávat i vaše“ (Jan 15,20). Od mládí jsem cítil, že v těchto slovech je obsažen samotný kořen evangelia. Evangelium nikomu neslibuje lehký život. Klade požadavky. Zároveň je však velkým zaslíbením: zaslíbením věčného života – pro člověka podléhajícího zákonu smrti, zaslíbením vítězství skrze víru – pro člověka ohroženého tolika pády. V evangeliu je obsažen jakýsi základní paradox: abychom našli život, musíme život ztratit, abychom se narodili, musíme zemřít, abychom byli spaseni, musíme přijmout kříž. To vše je podstatná pravda evangelia, která se bude vždy a všude setkávat s nesouhlasem člověka. Vždy a všude bude výzvou lidské slabosti. Ale právě v této výzvě tkví síla evangelia. Člověk možná dokonce podvědomě čeká takovou výzvu, je v něm totiž potřeba přesahovat sebe samého. Když člověk přesahuje sebe samého, je plně člověkem. Taková je nejhlubší pravda o člověku. Tuto pravdu zná především Kristus. On opravdu ví, co je v člověku (Jan 2,25). On se svým evangeliem nejhluběji dotknul vnitřní pravdy člověka. Dotknul se jí především svým křížem.“

Nejdůležitějšími zprostředkovateli pokladu víry Karolovi v letech jeho dětství a mládí byli rodiče a po matčině smrti sám otec. Lolek velmi trpěl, protože mu chyběla matka. Na první výročí její smrti vzal kapitán Wojtyła svého nejmladšího již desetiletého syna na pouť do chrámu Panny Marie v Kalvárii Žebřidovské. Chtěl, aby Lolek, poznamenaný utrpením sirotka, navázal osobní vztah s Pannou Marií, aby ji začal vnímat jako svoji Maminku. Tato pouť měla na Karola velký vliv. Zjistil, že Maria je milující a o něj pečující Matka a přilnul celým svým srdcem k Panně Marii uctívané na Kalvárii Žebřidovské. Lze říci, že od té doby se datuje zvláštní vazba Karola s Pannou Marií a její kostel se pro něj stal oblíbeným poutním místem. Už jako student, potom jako kněz, biskup i kardinál zde dělal nejdůležitější rozhodnutí ▷

Vysvědčení Karola Wojtyły

a hledal zde oporu v těžkých chvílích svého života, kdy se různé věci komplikovaly. Po letech napsal: „Viděl jsem, že sem musím přicházet stále častěji, protože zaprvé bylo takových záležitostí stále víc, za druhé – je to zvláštní – obvykle se po této mé návštěvě vyřešily.“ Už jako Jan Pavel II. říkal o poutním místě v Kalvárii: „Prostě nevím, jak poděkovat Boží Prozřetelnosti za to, že je mi dáno ještě jednou navštívit toto místo: Kalvárii Žebřidovskou, kostel Matky Boží. Navštívil jsem ji mnohokrát počínaje mými dětскими léty a mládím.“

Gymnázium a klasické lyceum

Roku 1930 ukončil základní školu a začal studovat na gymnáziu Martina Wadowity. V té době jeho starší bratr Edmund končil medicínu v Krakově. Mohl častěji jezdit domů a díky tomu se velmi spřátelil s Karolem. Bral ho na fotbalové zápasy a posazoval si ho na záda, aby Karol lépe viděl. Když začal Edmund pracovat v nemocnici v Bielsku Białe, Lolek ho navštěvoval a hrál nemocným divadlo jednoho herce. Bohužel se Edmund od jednoho svého pacienta nakazil spálou a zemřel 5. prosince 1932 ve věku 26 let. Po smrti matky a bratra zůstal Karol

doma jen se svým otcem. Byla to pro něj velmi bolestná rána.

Příkladem svého života učil kapitán Wojtyła Lolka základním principům práce na sobě. Především určil plán povinností na každý den. Poněvadž Karol začínal ve škole v 8 hodin ráno, vstávali brzy, aby měli čas na společnou modlitbu, cvičení a snídani. Když se stal Karol ministrantem, účastnil se ráno v 7 hodin mše svaté. Po škole spolu s otcem snědli oběd v blízké jídelně. Po obědě byly dvě hodiny zábavy nebo nějakého sportu a pak dělal Karol domácí úkoly. Večer otec připravoval večeři, po níž obvykle šli na krátkou procházku, pomodlili se spolu růžencem a před spaním četli Písmo svaté a jinou literaturu.

Klasické lyceum bylo známé velmi vysokou úrovní. Lolek se učil latinu, řečtinu, polštinu i polskou literaturu, dějiny a matematiku. Vyznačoval se velkými schopnostmi a přitom byl velmi pracovitý a svědomitý v domácích úkolech. V posledních dvou gymnaziálních letech byl vybrán jako vedoucí mariánského sdružení. Byl to mládežnický spolek, který měl za účel prohlubovat zbožnost k Panně Marii. V létě 1937 Lolek absolvoval povinný kurz vojenské přípravy na mládežnickém táboře. V posledním roce gymnázia se připravoval na přijetí svátosti biřmování, které přijal 3. května

Karolův otec

1938. Antoni Bohdanowicz, Lolkův spolužák, vzpomínal: „Karol měl takový zvyk, že když se naučil nějaký předmět, odešel do druhého pokoje a odtud se vracel po několika minutách. Jednou byly dveře nedovřené a všiml jsem si, že se Karol modlí na klekátku...“

Velkou oporou byl pro Lolka otcův silný a ušlechtilý charakter. Měl ho na očích a učil se čerpat duchovní síly v modlitbě i to, aby se ve všech životních zkouškách opíral o Boha, neboť pak z každé těžké zkoušky vyjde vítězně a utvrzen v dobru. Od otce se Lolek naučil také žít podle tvrdých morálních zásad plynoucích z křesťanské etiky. Chápal, že láska k Bohu se projevuje plněním jeho přikázání. Proto vztahoval na sebe Ježíšovu výzvu: „Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce“ (Jan 15,9-10).

V prvním ročníku gymnázia se setkal s P. Figlewiczem, který ho učil náboženství a stal se jeho mnohaletým zpovědníkem a vychovatelem. Jeho mimořádná osobnost měla na Karola velký vliv. V rozhovoru s André Frossardem Jan Pavel II. vzpomínal: „Jsem moc vděčný kněžím, zejména jednomu, dnes už ▷

Farní kostel ve Wadowicích

šedivému, který svou obrovskou prostotou a dobrotou mi ještě v chlapeckých letech přibližoval Krista, a potom věděl, v kterou chvíli mi mohl jako zpovědník říci: Kristus ti ukazuje cestu ke kněžství.“

Musíme zde připomenout důležitou událost z oné doby.

„V době, kdy jsem studoval na gymnáziu, navštívil farnost Wadowice krakovský metropolita, arcibiskup Adam Stefan Sapieha. Můj učitel náboženství P. Edward Zacher mi dal za úkol, abych jej přivítal. Tak jsem měl poprvé příležitost stát před tímto mužem, kterého si všichni velmi vážili. Víím, že arcibiskup se po mé krátké uvítací řeči ptal profesora náboženství, jakou fakultu jsem si zvolil po maturitě. P. Zacher odpověděl: „Jde na polonistiku.“ Arcibiskup na to prý řekl: „Škoda, že ne na teologii.““

Fascinace nejen literaturou a divadlem

Karol miloval sport, měl rád fotbal, lyžování a horskou turistiku. Intenzivně studoval a získával znalosti. Byl úplně zaujat láskou k literatuře, zvláště dramatické, k divadlu. Během gymnázia Karol věnoval hodně času přípravě na divadelní představení, jež se hrály jak ve škole, tak ve farním kostele. Karol hrál v *Antigoně*, v *Balladyně* a dalších hrách, které společně nastudovaly dvě wadowická gymnázia, chlapecké a dívčí. Společně režíroval a současně hrál hraběte Jindřicha v *Krasinského* *Nebožské komedii* ve farním katolickém domě. Velký vliv měl na Karola Mieczysław Kotlarczyk, doktor filozofie a zakladatel „divadla vnitřního slova“ a později během okupace *Rapsodického divadla*. Byl hluboce věřícím křesťanem, pro něhož bylo dramatické umění cestou, jak předávat pravdu o životě, o dokonalosti a o tom, jak předávat Boží slovo. Byl přesvědčen, že funkce herce se podobá kněžské funkci a má přibližovat transcendentní pravdu a univerzální morální hodnoty.

Fascinace divadlem v Karolovi neoslabila touhu stále prohlubovat a rozvíjet víru. U bosých karmelitánů na Górci ve Wadowicích přijal karmelitánský škapulíř. Tam si prožil své první uzavřené rekolekce. Vždy se účastnil novény před svátkem Panny Marie škapulířové. Již jako biskup vzpomínal: „Do svého odjezdu z Wadowic jsem během novény nikdy nechyběl na odpoledních pobožnostech. Někdy bylo obtížné se odtrhnout od kolegů, vyjít z osvěžujících vln milované Skavy, ale melodický hlas karmelských zvonů byl tak

silný, tak do hloubi duše pronikající, a tak jsem šel. Ano, bydlel jsem vedle farního kostela, ale rostl jsem v kostele sv. Josefa.“ Učil se v tichosti kontemplovat tajemství přítomnosti Boha.

Jako papež řekl: „Je třeba být vždy tím, čím chce Bůh, aby člověk byl. Jinak nikdy není ničím! V plnění Boží vůle je velikost člověka, láska a... svatost.“

Odjezd do Krakova

Své školní vzdělání Karol ukončil ve Wadowicích složením maturity 27. května 1938. V září téhož roku opustil osmnáctiletý maturant spolu s otcem natrvalo Wadowice a přestěhovali se do Krakova. Nastěhovali se do domu příbuzných, dvou Karolových tet (sester jeho matky) do Týnecké ulice 10. Jejich byt byl v suterénu, byl tmavý a vlhký.

Karolovo nadšení a horlivost pro studium polské filologie na Jagellonské univerzitě kvůli obtížným podmínkám neochably. Během prvního ročníku měl Lolek velmi mnoho povinností, konal je však s velkou svědomitostí a využíval čas na vzdělání. Rozvrh mluví o 10 povinných hodinách týdně, ale Karol se zavázal ke 36 hodinám. Účastnil se přednášek nejlepších profesorů v Polsku. Začal psát

Karol jako student polonistiky

literární díla a verše, věnoval se divadelní činnosti. Přes velké množství povinností během prvního roku studií nezanedbával Karol svůj duchovní život. Pomáhal mu v tom úzký kontakt s P. Figlewiczem, který působil ve wawelské katedrále. Chodil k němu pravidelně ke zpovědi, sloužil

mu při mši svaté, využíval jeho duchovní vedení a hovořil s ním.

Vynikající přednášející na univerzitě i bohatství krakovské duchovní kulturní tradice způsobilo, že Karol přijímal vše. Právě tehdy ho fascinovala činnost a osoba svätce Alberta Chmielowského. Jako papež o něm napsal: „V době mého nadšení pro rapsodické divadlo a umění na mne měla postava tohoto odvážného muže, který se účastnil Lednového povstání (1863), fascinující duchovní vliv. Je známo, že bratr Albert byl malířem a že studoval v Mnichově. Umělecká díla, která zanechal, dokazují, že měl velké nadání. Tento člověk v určité chvíli svého života skončí s uměním, protože pochopí, že ho Bůh volá k mnohem důležitějším úkolům. Když se dozvěděl o prostředí krakovských ubožáků, jejichž útočištěm byla veřejná noclehárna nazývaná také „ohřívárna“ na Krakovské ulici, rozhodl se, že se stane jedním z nich. Ne jako ten, kdo dává almužnu, ale jako člověk, který dává sebe sama do služeb vydeděncům. Tento strhující příklad oběti vzbudí mnoho následovníků. Kolem bratra Alberta se shromažďují muži i ženy. Vznikají dvě kongregace, které se věnují nejchudším. To vše se odehrávalo na počátku 20. století, v době před první světovou válkou. Bratr Albert se nedožije chvíle, kdy Polsko dosáhne nezávislosti. Zemře o Vánocích roku 1916. Nicméně jeho dílo jej přežije a stane se výrazem polských tradic evangelijního radikalismu spojeného s duchem svätého Františka z Assisi a svätého Jana od Kříže. Svätý bratr Albert zaujímá v dějinách polské spirituality zvláštní místo. Pro mne byla jeho postava rozhodující, protože jsem v něm našel zvláštní duchovní oporu a příklad, jak se vzdalit od umění, literatury a divadla a učinit radikální rozhodnutí pro kněžské povolání. Jednou z mých největších radostí je, že jsem jako papež mohl povýšit tohoto krakovského chudáčka v šedém hábitu k úctě oltáře. Bylo to nejprve při jeho blahověčení během cesty do Polska v roce 1983 a potom při svatořečení v Římě v listopadu památného roku 1989.“

V červnu roku 1939 udělal Karol zkoušky a ukončil tak první studijní ročník. Během prázdnin si odbyl vojenské školení v akademické legii. Byl talentovaným studentem, učil se rychle, ale vždy byl připraven pomáhat ostatním. Angažoval se a celé své srdce vkládal do všeho, co dělal. Byl na sebe náročný a vedl ukázněný způsob života. Měl mnoho přátel jak ▷

mezi chlapci, tak mezi dívkami. Byl horlivý sportovec, nejednou překonal mnoho kilometrů při hledání atraktivních lyžařských tras. Musíme zdůraznit, že v Karolově mládí byla jeho zbožnost normální. Proto fakt, že Karol vedl hluboký život modlitby, že často přistupoval ke svátostem, nechápalo jeho okolí jako něco divného a mimořádného. Bolesný prožitek ztráty matky a bratra byl velkou lekcí utrpení přijatého s vírou. Karol se naučil, jak důležitá je modlitba a křesťanská askeze při utváření charakteru a dozrávání k otcovství. Ve svém dramatu „Promieniowanie ojcostwa“ (Zář otcovství) napsal, že otcovství znamená „být podmaněn láskou“, která nutí sebeodevzdáním „dávat život“. Otcovství tedy znamená odmítnout otroctví egoismu.

Okupační teror

Den, kdy Německo napadlo Polsko (1. září 1939), vyšel na první pátek v měsíci. Karol šel brzy ráno do katedrály na Wawelu ke zpovědi k P. Figliwiczovi a na mši svatou. Při nejsvětější oběti uslyšel hlas sirén a výbuchy bomb shazovaných na Krakov německými letadly. Po mši svaté běžel hned domů. Společně s otcem se rozhodli, že před postupujícími nepřátelskými vojsky utečou na východ. Utíkali spolu s tisíci Poláky. Země byla bombardována německými letadly, mnoho lidí zahynulo. Dne 17. září byli Karol s otcem nedaleko Sanu ve vzdálenosti asi 200 km od Krakova. Tehdy dostali tragickou zprávu, že od východu vkročila do Polska ruská vojska. Útěk na východ teď neměl smysl, museli se vrátit do Krakova, ve kterém už byli Němci. Na Wawelu se ubytoval generální gubernátor Hans Frank. Začala strašlivá léta okupačního teroru. Vysoké a střední školství bylo zlikvidováno. Poláci neměli žádná práva, byli bráni jako méněcenní. Němci ničili knihovny a všechny stopy polské kultury. Potravinové lístky poskytovaly jen 900 kalorií na den. Za nejmenší překročení okupantských nařízení hrozila smrt nebo koncentrační tábor. Zvláštním objektem pronásledování se stala polská inteligence, duchovenstvo a katolická církev, kterou okupanti považovali za strážce národní kultury. Z polských kněží bylo 3646 uvězněno v koncentračních táborech a 2647 zavražděno. Léta hitlerovské okupace byla poznamenána ustavičným terorem, pouličními raziemi, hromadnými popravami a transporty do koncentračních táborů.

„Válka radikálně změnila běh mého

života,“ napsal Jan Pavel II. „Po pravdě řečeno, profesori Jagellonské univerzity se přesto snažili zahájit nový akademický rok, ale přednášky trvaly jen do 6. listopadu 1939. Toho dne německé úřady svolaly profesory na schůzi a všechny ty ctihodné muže vědy deportovaly do koncentračního tábora Sachsenhausen. Tak skončilo v mém životě období studia polonistiky a začalo období německé okupace, během něhož jsem se zpočátku snažil hodně číst a psát. Mé první literární práce pocházejí právě z této doby.“

Během hitlerovské okupace byly brambory základní potravinou, kterou se Karolovi a jeho otci dařilo získávat. Vařili si je a ochucovali kousičkem margarínu a cibulí. Každý muž mezi 14. a 60. rokem života musel mít práci, nezaměstnaní byli odvázeni na nucené práce do Německa. V prvním roce války pracoval Lolek v zásobovací restauraci. Nebyla to těžká práce a díky tomu měl čas tajně pokračovat ve studiích. Maximálně využíval čas, velmi dlouho čítával a intenzivně se učil francouzsky. Znovu četl Mickiewicze, Słowackého, Conrada a Wyspiańskiego, přičemž nikdy nezanedbal každodenní četbu Bible.

„Abych ušel deportaci na nucené práce do Německa,“ vzpomíná Jan Pavel II., „začal jsem na podzim roku 1940 pracovat jako dělník v kamenolomu spojeném s chemickou továrnou Solvay.“ V kamenolomu na Zakrzówku se lámal vápenec na výrobu sody v chemické továrně Solvay. Byly tam velmi těžké a nebezpečné pracovní podmínky, především zima. Lolek musel každý den naložit vápencovými kameny celý vagon. Mladí a nezkušení dělníci nemohli takovou normu splnit. Ještě štěstí, že jejich nadřízenými byli hodní Poláci, kteří jim tyto normy tajně snižovali. Ale celý den bylo třeba rozbíjet vápenec a nakládat ho do vagonu. Povolena byla jen patnáctiminutová přestávka na snídani, kterou si musel každý přinést z domova. Obvykle to byl chleba s marmeládou a káva z melty. Po skončení práce v 15 hodin se Lolek vracel domů v dřevácích a v oblečení z hrubého lněného vlákna a cestou se pokoušel sehnat něco k jídlu: pár brambor, zelí nebo fazole. Němci přestali otci vyplácet důchod, a tak skromná Karolova výplata musela stačit na obživu obou. V říjnu byl Karol přeložen z továrny Solvay k práci v čističce vody v Borku Fałęckim. Nejčastěji chodil na noční směnu. Podmínky zde byly

foto: archiv MSI

Mariánský kostel v Krakově

nesrovnatelně lepší. Mohl si najít čas na četbu i na modlitbu. Zvlášť oblíbenou Karolovou četbou byla knížečka, kterou tehdy objevil. Byl to „Traktát o pravé pobožnosti k Panně Marii“ od sv. Ludvíka Grignona z Montfortu. V roce 1968 kardinál Wojtyła vzpomíná: „Vlastnil jsem tuto pobožnost k Panně Marii i jako malé dítě, gymnazista i vysokoškolák, ale jaký je obsah a hloubka této pobožnosti, to mě naučila tato knížečka.“ Totus Tuus (celý tvůj), tato dvě slova přejatá z této knížečky se stala devizou spirituality a služby Karola Wojtyły jako kněze, biskupa, kardinála i papeže. „Hle, jsem celý tvůj a vše, co je moje, je tvé, ó můj nejmilejší Ježíši, skrze Marii, tvoji nejsvětější Matku,“ těmito slovy z Traktátu se modlil a vždy je vypisoval na své rukopisy.

Když se ráno po práci v továrně Solvay vracel Karol domů, šel nejprve na mši svatou do kostela otců redemptoristů na Podgórze. Po letech vzpomínal, že z eucharistie čerpal „velikou sílu pro ta těžká léta, jakými byla léta okupace“.

Díky práci v kamenolomech a čističce vody poznal Karol Wojtyła význam práce i městský proletariát, jejich prostředí, jejich rodiny, jejich zájmy, jejich lidskou hodnotu a důstojnost. Mladý Karol se naučil, že práce je úkolem, jež Bůh svěřuje člověku, aby panoval nad zemí a měl účast na stvořitelském díle samotného Boha.

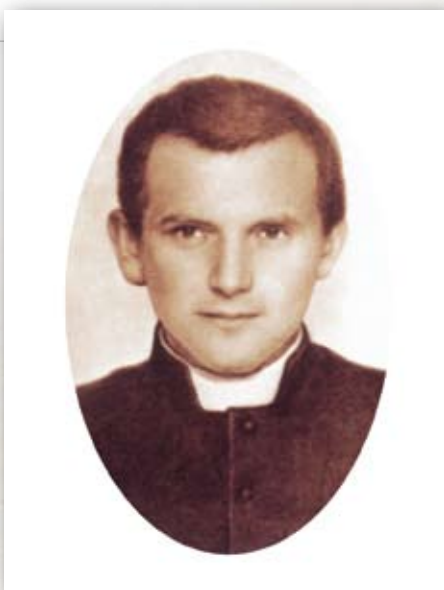

Vstoupil do nového světa, o jehož existenci dříve nevěděl

V této době mělo velký vliv na utváření Karolovy osobnosti prostředí jeho farnosti sv. Stanislava Kostky v Dębničkách. Svatý otec takto vzpomíná: „Farnost spravovali otcové salesiáni, kteří byli jednoho dne deportováni nacisty do koncentračního tábora. Zůstal tam jen starý pan farář a inspektor provincie, všichni ostatní byli internováni v Dachau. Myslím, že v procesu utváření mého povolání hrálo salesiánské prostředí velkou roli. V této farnosti nad jiné vynikala osobnost Jana Tyranowského. Povoláním byl úředník, ale zvolil si práci v krejčovství svého otce. Tvrdil, že práce krejčího mu usnadňuje vnitřní život. Byl to člověk hluboce duchovní. Otcové salesiáni, kteří se v té obtížné době opět odvážně ujali oživení pastorace mládeže, mu svěřili zajímavý úkol v rámci tzv. ‚živého růžence‘. Jan Tyranowski plnil tuto funkci nejen z organizačního hlediska, ale staral se i o duchovní formaci mladých, kteří se s ním stýkali. Tak jsem se naučil základním metodám sebevýchovy, které pak výchovný proces v semináři dále rozvíjel. Tyranowski se sám nechal formovat spisy svatého Jana od Kříže a svaté Terezie z Avily a právě on mě poprvé uvedl do četby jejich děl, což bylo na můj věk neobvyklé.“

Právě díky Tyranowskému Karol poprvé ve svém životě sáhl po nejnáděrnějších perlách křesťanské spiritua-

Karol Wojtyła, bohoslovec

lity, po dílech největších mystiků: sv. Jana od Kříže a sv. Terezie z Avily. Naučil se důsledně kráčet cestou temné noci víry k plnému spojení s Bohem. Tato cesta vede třemi etapami: očišťováním, osvícením a spojením. Jan Pavel II. v rozhovoru s André Frossardem řekl: „Nejdůležitější je, že prostřednictvím Jana Tyranowského jsem byl uveden do nového světa, o jehož existenci v sobě jsem předtím nevěděl.“ Jindy vzpomíná: „Těžko lze zapomenout na rozhovory s Janem. Jeden takový mi stále zůstává v paměti, když tento prostý člověk, jenž se zpovídal z nedostatku výmluvnosti, do pozdních nočních hodin mluvil o tom, kdo je Bůh, či spíše co je to život s Bohem. Nečetl tehdy z papíru slova někoho jiného, mluvil sám ze sebe. Bylo

Karol s kolegy ze semináře, na fotografii druhý zleva

to někdy v červenci, den pomalu končil, Janova slova byla stále osamocenější v nadcházející tmě a stále hlouběji zapadala a uvolňovala v nás ony skryté hlubiny evangelijních možností, v nichž nebyly obavy.“

Objev povolání a cesta ke kněžství

18. května 1941 umírá na infarkt ve věku 62 let Karolův otec. Byl nemocný od Vánoc 1940. Zemřel v noci, když byl syn v práci. Toho rána přinesl Karol otcí jako obvykle léky a oběd od manželů Kydryńských. Když poznal, že otec nežije, běžel ihned za knězem. Celou noc se vkleče modlil u těla milovaného otce. Byla to pro něho jedna z nejbolestnějších zkoušek v životě. Neměl už z nejbližší rodiny nikoho. Po mši svaté, kterou sloužil P. Figlewicz, byl kapitán Karol Wojtyła pochován na krakovském hřbitově. Otec Karolovi zanechal nejcennější životní ponaučení, aby měl na sebe vysoké nároky a co nejsvědomitěji plnil své povinnosti.

Po otcově smrti začal Karol ještě intenzivnější život modlitby než dosud.

V létě 1941 se u Karola ubytoval Mieczysław Kotlarczyk se svou ženou. Právě tehdy se díky jeho iniciativě zrodilo ilegální Rapsodické divadlo, které působilo tajně po celou dobu okupace. Jedním z jeho pilířů byl mladý Karol Wojtyła. S nasazením života bylo připraveno 7 her a odehráno 22 představení. Hlavním cílem činnosti tohoto konspiračního divadla bylo ukázat nezničitelnost polské kultury a obnovovat duši národa. Nepochybně i divadelní činnost utvářela Karolovu osobnost, učila ho umění hovořit a navazovat kontakt s posluchači.

Po otcově smrti začíná v Karolovi pomalu dozrávat myšlenka na kněžství.

Na podzim roku 1942 se mladý Karol přihlásil v rezidenci krakovského arcibiskupa a požádal o přijetí do tajného kněžského semináře. Za okupace byli kandidáti do semináře přijímáni tajně a přednášky probíhaly ilegálně v naprostém utajení před okupantským režimem. Karol po započetí tajných studií semináře dál pracoval v Borku Fałeckim a pokračoval ve své činnosti v Rapsodickém divadle, také utužoval kontakty s Tyranowským a P. Figlewiczem.

Měl v těchto hrůzných letech okupace velké štěstí, neboť se mu vždycky podařilo uniknout prohlídkám, raziím i transportu do koncentračního tábora. Ale 29. února 1944 měl velmi vážnou nehodu. Když ▷

Foto: archiv MSI

se vracel z práce v Borku Fałęckim domů, přijíždějící německé nákladní auto do něj vrazilo tak silně, že ztratil vědomí. Karola ležícího na ulici zachránila paní Jozefa Florek, která když viděla, co se stalo, vyskočila z tramvaje a chránila ho před projíždějícími vozidly. Podařilo se zastavit jeden automobil, v němž – jak se ukázalo – jel německý důstojník. Když zjistili, že Karol žije, důstojník zastavil nákladní auto a nařídil převézt raněného do městské nemocnice. Karol měl otřes mozku a četná poranění. Musel dva týdny ležet na lůžku. Byla to pro něho, jak sám později napsal, zvláštní „doba rekollekcí, která mu Pán Bůh vymyslel“.

Když vypuklo varšavské povstání, Němci v Krakově zorganizovali masovou akci po celém městě a zatklí mladé lidi, aby nedošlo k novému povstání. Po této černé neděli pozval biskup Sapieha do své rezidence všechny kleriky a do konce války je tam ukrýval. Od 7. srpna 1944 až do konce války bydlel Karol s ostatními kleriky a studoval v domě arcibiskupa.

18. ledna 1945 osvobodila Krakov od německé okupace vojska Rudé armády. Klerici se mohli konečně přestěhovat do budovy semináře.

Život se pomalu vracel do normálu. Karol končil 3. ročník teologie. Z vlastního rozhodnutí žil ve velké chudobě. Když od svého přítele M. Kotlarczyka dostal nový svetr, dal ho při nejbližší příležitosti žebrákoví. Jeho fascinace spiritualitou a díly sv. Jana od Kříže ho vedla k intenzivnímu studiu španělštiny, protože chtěl díla tohoto mystika číst v originále.

18. února 1946 byl arcibiskup Adam Stefan Sapieha jmenován kardinálem. Při přednáškách klerikům vštěpoval, že podstatou každého dobře prožívaného

kněžského povolání je umírat sobě, obětovat se, dávat se jako nezištný dar Kristu a druhým lidem.

Začátkem července 1946 udělal Karol Wojtyła všechny závěrečné zkoušky teologického studia. Kardinál Sapieha rozhodl, že Karol Wojtyła bude na podzim vyslán na další studia do Říma. Proto uspišil jeho kněžské svěcení. Celý říjen se Karol v rekollekcích intenzivně připravoval na přijetí svátosti kněžství. Kněžské svěcení přijal ráno 1. listopadu 1946 v soukromé kapli krakovského arcibiskupa.

Studium v Římě

Už 15. listopadu otec Wojtyła spolu se svým mladším kolegou otcem Starowiejským odjeli studovat do Říma. Otec Karol se ubytoval na belgické koleji na Via del Quirinale a začal studovat na papežské dominikánské univerzitě.

Vedoucím jeho doktorské práce byl známý profesor otec Reginald Garrigou-Lagrange. Otec Wojtyła psal práci o chápání víry u sv. Jana od Kříže. Maximálně využíval čas na studium i modlitbu. Kromě intenzivního studia poznával Řím, ve volných chvílích navštěvoval jeho posvátná místa a památky v doprovodu na slovo vzatých znalců. Během volných dnů o Vánocích a Velikonocích navštěvoval další italská města. Ve velikonoční době roku 1947 jel otec Wojtyła do San Giovanni Rotondo, aby se setkal se známým stigmatikem a mystikem otcem Piem a vyzpovídal se u něho. Setkání s tímto svatým kapucínem na něj udělalo obrovský dojem. Jan Pavel II. vzpomíná, že byl „velmi prostým zpovědníkem, bystrým a věcným“. Největší dojem otec Pio udělal na mladého kněze z Polska při mši svaté, kdy v účasti na tajemství

Kristova utrpení, smrti a vzkříšení italský řeholník trpěl i fyzicky.

Kardinál Sapieha otci Wojtyłovi a oci Starowiejskému doporučil, aby o prázdninách 1947 navštívili Francii, Belgie a Holandsko a seznámili se s pastorcí v těchto zemích. Když se vraceli do Říma, zastavili se v Ars, kde působil sv. Jan Maria Vianney (1786–1859), známý farář, jenž často trávil ve zpovědnici 18 hodin, zpovídal lidi, kteří k němu po tisících přijížděli z celé Francie. Jan Pavel II. popsal svůj dojem takto: „Na zpáteční cestě z Belgie do Říma jsem měl to štěstí poprvé navštívit Ars. Bylo to koncem října na neděli Krista Krále. S velkým pohnutím jsem vešel do starého kostelíku, kde zpovídal, učil katechismus a kázal Jan Maria Vianney. Byla to pro mne nezapomenutelná zkušenost. Již od seminárních let jsem byl uchvácen postavou arského faráře, především při četbě jeho životopisu, který napsal Mons. Trochu. Svátý Jan Maria Vianney překvapuje především tím, jak se v něm projevuje síla milosti, která působí skrze ubohé lidské prostředky. Hluboce mě dojímala zvláště jeho hrdinská služba ve zpovědnici. Onen pokorný kněz, který denně více než deset hodin zpovídal, velmi skromně jedl a odpočinku věnoval sotva několik hodin, dokázal v obtížné historické době způsobit ve Francii, a nejen ve Francii, jakousi duchovní revoluci. Tisíce lidí přicházelo do Arsu a klekalo k jeho zpovědnici. Na pozadí sekularizace a antiklerikalismu 19. století je jeho svědectví opravdu něčím revolučním. Ze setkání s jeho postavou jsem vyvodil přesvědčení, že kněz uskutečňuje podstatnou část svého poslání prostřednictvím zpovědnice, kdy se dobrovolně stává jejím „vězňem.“

14. června 1948 otec Karol Wojtyła obhájil svoji disertační práci se známku velmi dobrý.

V práci zdůraznil, že osobní setkání s Bohem není vyhrazeno pouze mystikům. Každý člověk je povolán k navázání vztahu lásky s Bohem. Mystické zkušenosti nás učí cestě, která vede k Bohu, a poučuje nás o charakteru našeho spojení s Bohem. Bůh není poznáván jako nějaký předmět, ale skrze vzájemné osobní odevzdání.

(Pokračování v příštím čísle.)

Redakce ■

Prameny:

A. Bujak, M. Rožek: Wojtyła, Wrocław 1997
G. Weigel: Svědek naděje, Praha 2000

Jedna ruka držela pistoli, *jiná vedla kulku*

„Dne 13. května roku 1981, v den atentátu na papeže při audienci na Náměstí svatého Petra, mě Boží prozřetelnost zázračně zachránila před smrtí. Ten, jenž jediný je Pánem života a smrti, mi sám prodloužil můj život, jistým způsobem mi ho znovu daroval“
(Jan Pavel II., Testament).

Při středeční audienci 13. května 1981 stál Svatý otec v papamobilu a podruhé objížděl Náměstí sv. Petra. Když se v 17 hodin a 17 minut blížil k Bronzové bráně, vystřelil na něj turecký terorista Mehmed Ali Agca ze vzdálenosti asi tří metrů tři rány (při čtvrté ráně se mu pistole zasekla). Trefil papeže do břicha, do pravého lokte a vztyčeného prstu pravé ruky. Arcibiskup Stanisław Dziwisz na tuto událost vzpomíná takto: „Zvuk byl ohlušující. Samozřejmě jsem pochopil, že někdo střílel. Ale kdo? Spatřil jsem, že Svatý otec byl raněn. Třásl se, ale nebylo vidět krev ani rány. Zeptal jsem se ho: ‚Kam?‘ Odpověděl: ‚Do břicha.‘ Ještě jsem se zeptal: ‚Bolí to?‘ A on odpověděl: ‚Ano.‘ Stál jsem za Svatým otcem a podpíral ho, aby neupadl. Napůl ležel v autě opřený o mě, dokud jsme nedojeli k zdravotnímu stanovišti blízko vatikánských hradeb. Svatý otec měl zavřené oči, hodně trpěl a opakoval krátké střelné modlitby. Nakolik se dobře pamatuji, nejčastěji: ‚Maria, Matko moje! Maria, Matko moje.‘ Doktor Buzzonetti a bratr Kamil, ošetřovatel, se mnou byli v sanitce. Jela velmi rychle. Po několika stech metrech se siréna sanitky porouchala. Trasu, která se normálně jede minimálně půl hodiny, překonala za 8 minut, a to v římském pouličním provozu! Po cestě Svatý otec velmi trpěl a modlil se stále slabnoucím hlasem. Neřekl jediné slovo zoufalství či pocitu křivdy, jen slova hluboké modlitby plynoucí z velkého utrpení. Později mi Svatý otec řekl, že byl při vědomí až do příjezdu do nemocnice, teprve tam

omdlel. Na poliklinice zavládlo zděšení – nelze se divit. Raněný byl převezen na pokoj v 10. patře, jenž byl rezervován pro zvláštní případy, ale hned po nevyhnutelných zákrocích byl převezen na operační sál.“

Jan Pavel II.: „Ano, pamatuji si tu

cestu do nemocnice. Ještě jsem nějakou dobu byl při vědomí. Měl jsem pocit, že přežiji. Řekl jsem otci Stanisławovi, že atentátníkovi odpouštím. Co se dělo v nemocnici, si už nepamatuji.“ Když byl papež přivezen do nemocnice, vše bylo připraveno k operaci, ale bylo potřeba ještě připravit raněného. To všechno se odehrávalo v několika minutách mezi životem a smrtí! Během převozu umírajícího z 10. poschodí na operační sál v 9. poschodí všude hledali profesora Crucitih, jemuž se jakoby zázrakem podařilo přijít na kliniku Gemelli včas.

Arcibiskup Dziwisz: „Zvláštní role připadla chirurgovi prof. Francescovi ▷

foto: Arturo Mari

foto: Arturo Mari

Byl to opravdový zázrak a vím, komu za něj vděčím. Jedna ruka držela pistoli a jiná vedla kulku.

tyto dramatické chvíle vzpomíná takto: „Když jsem vyjel do 9. patra, řeholnice na mě zavolala: ‚Rychle! Rychle!‘ Asistenti a sestry se na mě doslova vyřítily, strhali ze mě sako a kalhoty a oblékli mě do operačního, přitom kolem rozházeli všechno, co jsem měl v kapsách: klíče, drobné i náprsní tašku. Když jsem si běžel mýt ruce, jeden mi vzadu vázal zástěru, druhý mi obouval sálové boty a v tutéž chvíli mi další lékař ze sálu oznamoval: ‚Tlak 80, 70, stále klesá.‘ Když jsem vešel, narkóza už začala působit, papež spal a já jsem měl skalpel v ruce. Záchranáři už

udělali všechny nezbytné zákroky a já jsem měl jen jedinou myšlenku: otevřít, otevřít a neztratit ani vteřinu. Otevřel jsem. A uviděl jsem krev, množství krve. V břišní dutině jí byly snad tři litry. Odsávali jsme ji a všemi způsoby odstraňovali, vysušovali, dokud se neukázal zdroj krvácení. Pak jsem se mohl věnovat tomu, abych zastavil krvácení. Ve chvíli, kdy raněný už dál nekrvácel a transfúze začala působit, tlak se zvedl. Teď jsme mohli klidně pokračovat v operaci. Prohlédl jsem břišní dutinu a viděl jsem mnoho poranění. Byla to mno- ▷

Crucittimu. Později se mi svěřil, že tehdy neměl službu, byl doma, ale nějaká síla ho na polikliniku táhla. Po cestě uslyšel z rádia o atentátu. Ihned se ujal operace; asistovali mu profesor Manni, anesthesiolog, kardiolog doktor Manzoni, internista doktor Breda a vatikánský lékař. Svátost nemocných jsem Svatému otci udělil už před samotnou operací, která začala před 18. hodinou. Na operačním sále vládlo napětí, situace byla velmi vážná.“ Při přípravě na operaci se zjistilo, že papežův stav je kritický. Svatý otec ztratil tři čtvrtiny krve, tlak se kriticky snížil. Tep byl téměř nezatelný. Mohl každou chvíli vykrvácet. Arcibiskup Dziwisz: „Krev, kterou mu dali, aby stav doplnili, tělo nepřijalo. Na klinice však byli lékaři, kteří měli tutéž krevní skupinu, a neváhali ji darovat pro záchranu života Svatého otce.“ Naděje se pomalu začala vracet, když se během operace ukázalo, že žádný životně důležitý orgán nebyl porušen. Operace byla velmi složitá, trvala 5 hodin 20 minut. Bylo třeba vyčistit břišní dutinu, vyrovnat důsledky krevní ztráty, na několika místech zašít tračník a odejmout 55 cm střeva.

Prof. Crucitti, kterému se podařilo dorazit na kliniku Gemelli včas, na

foto: Arturo Mari

hočetná poškození tenkého střeva a tračnicku. K jednomu došlo bezprostřední ranou, přeseknutím nebo perforací nábojem, k jiným prasknutím. Okruží tenkého střeva, ta blána, ze které vychází žíla prokrvující tenké střevo, byla porušena na mnoha místech. Udělal jsem resekci a nakonec střevo propojil, propláchl jsem pobřišnici, dal drény. Tam, v poslední části tračnicku byla strašná rána způsobená bezprostředně nábojem. Když jsem zastavil krvácení, zkontroloval srdeční akci a tlak a zjistil, jak jsou rány vážné, uvědomil jsem si, že situace ode mě vyžaduje především jasnou hlavu. Byl jsem si zcela vědom obtížnosti svého úkolu, byl jsem však přesvědčen, že výsledek bude pozitivní. Žádný životně důležitý orgán jako hlavní tepna, tříselná tepna a močovod nebyly porušeny. Náboj po průstřelu přední břišní stěny prošel křížovou kostí. Značně krvácející žilní systém před křížovou kostí nám přidělal hodně práce: abychom zastavili krvácení, museli jsme ho potáhnout sterilizovaným voskem. Náboj však minul důležité orgány, jejichž poškození by mohlo způsobit smrt, a zdálo se, že s nimi sousedící nervy neutrpěly. To bylo podivuhodné. Poněvadž byl zraněn v narkóze, nemohli jsme vědět, zda nervový systém není poškozen. Ujistili jsme se o tom, až když se začal hýbat.“

Arcibiskup Dziwisz: „Po operaci byl Svatý otec převezen na ARO. Lékaři se báli infekce a dalších komplikací. Nastávající tři dny byly hrozné. Svatý otec mnoho trpěl. Vždyť měl ze všech stran dreny, byl rozstřílený. Nicméně jeho rekonvalescence byla velmi rychlá. Na ARu zůstal až do 18. května.“

Prof. Crucitti řekl po operaci novinářům, že devítimilimetrová kulka, která papeže zasáhla do břicha, urazila nepravděpodobnou trasu. Normálně letí rovně, ale v tomto případě minula všechny pro život důležité orgány, jako by ji vedla neviditelná ruka. O několik milimetrů minula hlavní tepnu. Kdyby ji poškodila, hrozí okamžitá smrt. Minula míchu, močovod, bederní tepnu a další životně důležité orgány. Pro prof. Crucittiho a asistující lékaře bylo jasné, že je to skutečnost, pro níž neexistuje přirozené vysvětlení, že to byl prostě zázrak. Sám Svatý otec komentoval tento fakt následujícími slovy: „Byl to opravdový zázrak a vím, komu za něj vděčím. Jedna ruka držela pistoli a jiná vedla kulku.“ Najatý vrah střílel ze vzdálenosti asi 3 m a mířil

foto: Arturo Mari

Svatý otec v tom všem viděl znamení z nebe a my spolu s lékaři zázrak.

foto: Arturo Mari

na hlavu, srdce a břicho. Přesně mířil a byl si jist, že svoji oběť zabil.

Arcibiskup Dziwisz: „Svatý otec v tom všem viděl znamení z nebe a my spolu s lékaři zázrak. Zdálo se, že vše řídí neviditelná ruka. Den po operaci přijal papež svaté přijímání. Další den už s námi koncelebroval z lůžka. Svatý otec ani jednou nevynechal breviář. Pamatuji si, že den po atentátu byla jeho první otázka, když nabyl vědomí: ‚Modlili jsme se kompleť?‘ Každý večer jsme sloužili mši svatou a potom jsme recitovali litanie k Panně Marii. Svatý otec zpíval se sestrami. Největší touhou personálu byla přítomnost na jeho mši svaté. 23. května lékaři podepsali úřední zprávu oznamující, že život nemocného už není ohrožen.“

Redakce ■

Prameny:

A. Frossard: Nebojte se, Vatikán 1982
T. Styczeń SDS, Abp. S. Dziwisz: Modlitba v Getsemanech stále trvá, Lublin 2003

foto: Arturo Mari

Atentát a zjevení Panny Marie Fatimské

K atentátu došlo 13. května 1981, v den 64. výročí prvního zjevení Panny Marie ve Fatimě. Historici a odborníci na fatimská zjevení tvrdí, že dokonce i hodina a minuty byly stejné. 13. května 2000 při beatifikaci Hyacinty a Františka ve Fatimě Janem Pavlem II. byl odtajněn hlavní obsah třetí části fatimského zjevení.

„Podle interpretace pasáčků,“ vysvětlil kardinál Sodano, „naposled potvrzené sestrou Lucií, bíle oblečený biskup, jenž se modlil za všechny věřící, je papež. I on, obtížně krácející ke kříži mezi mrtvými těly mučedníků (biskupů, kněží, řeholníků, řeholnic a četných laiků), padá – zasažen kulkami – jako mrtvý.“

Během pobytu na klinice Gemelli Jan Pavel II. poprosil biskupa Hnilicu, aby mu poskytl všechny dokumenty související se zjevením ve Fatimě. Papež celou dokumentaci podrobně prostudoval. Když opouštěl nemocnici, řekl biskupu Hnilicovi: „Pochopil jsem, že jediný způsob, jak zachránit svět před válkou a ateismem, je obrácení ve smyslu fatimského poselství.“ Už tři měsíce po atentátu, přesně 15.

srpna 1981, se papež setkal s věřícími na Náměstí sv. Petra. Řekl tehdy: „Znovu jsem se stal dlužníkem Nejsvětější Panny a všech svatých patronů. Mohu snad zapomenout, že k události na Náměstí sv. Petra došlo tentýž den a v tutéž hodinu, kdy se více než šedesát let vzpomíná v portugalské Fatimě na první zjevení Kristovy Matky chudým venkovským dětem? Vždyť ve všem, co mě toho dne potkalo, jsem pociťoval mimořádnou mateřskou starostlivost a péči, která se projevila mocněji než smrtonosná kulka.“ Zvláště zajímavou interpretaci nezdařeného atentátu na Svatého otce jsme slyšeli z úst samotného Aliho Agcy. Jan Pavel II. ho navštívil v římském vězení Rebibbia. Během rozhovoru s papežem se atentátník divil, jak je možné, že Svatý otec

přežil. Byl si jist, že mířil dobře. Věděl, že střela byla smrtelná, a přesto papeže nezabila. Proč? Tvrdošijně se papeže ptal: „Všichni mluví o Fatimě. Co je to Fatima?“

Jan Pavel II. vzpomíná: „Na Vánoce roku 1983 jsem atentátníka navštívil ve vězení. Mluvili jsme spolu dlouho. Ali Agca je, jak všichni říkají, nájemný vrah. To znamená, že atentát nebyl jeho iniciativou, že to vymyslel někdo jiný, že ho kdosi pověřil. Během celého rozhovoru bylo jasné, že Alimu Agcovi nedávala klidu otázka: Jak se mohlo stát, že se atentát nezdařil? Vždyť přece dělal vše, co bylo třeba, dával pozor na nejmenší podrobnosti svého plánu. Oběť však přece unikla smrti. Jak se to mohlo stát? A je zajímavé, že tento neklid ho přivedl k problému náboženství. Ptal se, jak je to vlastně s tím fatimským tajemstvím. V čem spočívá? To byl hlavní bod jeho zájmu, především to se chtěl dozvědět. Možná jeho zvědavé dotazy znamenaly, že si uvědomil, co je opravdu důležité. Ali Agca – jak se mi zdá – chápal, že nad jeho mocí, mocí střílet a zabíjet, je nějaká vyšší moc. Začal ji tedy hle- ▷

dat. Přeji mu, aby ji našel.“ K atentátu na Svatého otce došlo přesně v den výročí prvního zjevení Panny Marie ve Fatimě 13. května 1917. Panna Maria tehdy vyzývala všechny lidi: „Přišla jsem lidstvu připomenout, aby se napravilo a konalo pokání za své hříchy.“ Fatimské poselství je jasné a jednoznačné: aby se lidstvo zachránilo před sebezničením, je nutné jeho obrácení a návrat k Bohu. Na první výročí atentátu 13. května 1982 jel papež jako poutník do Fatimy poděkovat za zázračnou záchranu života. Tehdy řekl: „Tato data (13. 5. 1917 a 13. 5. 1981) se vzájemně setkala takovým způsobem, že jsem musel cítit, že jsem sem podivuhodně pozván. A tak tu dnes jsem. Jsem tady, abych na tomto místě poděkoval Boží Prozřetelnosti... Jedna ruka mířila zbraní, ale druhá změnila směr kulky.“ Svatý otec pak připomněl, že do Fatimy přijel proto, aby ještě jednou jménem celé církve vyslechl poselství, jež před 65 lety vycházelo z úst naší Matky, která se stará o osud svých dětí. Dnes je toto poselství aktuálnější a důraznější než kdykoli předtím. Jak totiž hledět bezstarostně na vlny sekularizmu a uvolněnosti, které vážně ohrožují základní hodnoty morálních křesťanských principů? Dramatickými slovy papež vyjádřil svou bolest nad tím, „že výzva k pokání, obrácení a modlitbě se neseťkala a neseťká s takovým přijetím,

jak by měla! Ó, Neposkvrněné Srdce,“ volal Svatý otec, „pomoz nám přemoci hrozbu zla, které tíží lidstvo a uzavírá mu cestu k budoucnosti.“ 19. června 1983 v Czestochowě při výzvě na Jasně Hoře se Jan Pavel II. modlil: „Dne 13. května tomu byly dva roky od onoho odpoledne, kdy jsi mi zachránila život. Bylo to na Náměstí sv. Petra. Tam při generální audienci mě zasáhla střela, která mě měla připravit o život. Loni jsem byl 13. května ve Fatimě poděkovat a svěřit se Ti. Dnes chci zde, na Jasně Hoře přinést děkovný dar, viditelné znamení této události, prostřelené cingulum (pás kleriky – pozn. překl.). Tvůj velký ctitel kardinál Hlond, primas Polska, řekl na smrtelné posteli: ‚Vítězství – až přijde – přijde skrze Marii.‘ Totus Tuus. A více už nedodám.“ Ve své knize Překročit práh naděje Jan Pavel II. napsal: „Co říci o trojici portugalských dětí z Fatimy, které nečekaně v předvečer výbuchu říjnové revoluce uslyšely slova: ‚Rusko se obrátí‘ a ‚Nakonec moje Neposkvrněné Srdce zvítězí...? To si nemohly vymyslet ony. Neznaly natolik dějiny ani zeměpis a ještě méně se orientovaly ve společenském dění a ve vývoji ideologií. Ale stalo se právě to, co předpověděly. Možná právě kvůli tomu byl pozván papež z ‚daleké země‘, možná proto bylo zapotřebí atentátu na Náměstí sv. Petra právě 13. května 1981, aby se toto vše stalo jasnějším a srozu-

Pouť do Fatimy roku 1982

Foto: Arturo Mari

mitelnějším, aby hlas Boha, jenž v lidských dějinách hovoří skrze ‚znamení doby‘, mohl být snadněji slyšen a snadněji pochopen? Je to ten Otec, který je stále činný, a ten Syn, který je rovněž stále činný, a ten neviditelný Duch svatý, jenž je Láska, a jeho Láska je ustavičným stvořitelským, spásonosným, posvěcujícím a oživujícím konáním.“

Ve Fatimě Panna Maria prosila, aby jí Svatý otec zasvětil celý svět, i Rusko. Svou prosbu opakovala 13. června roku 1929, když se sestře Lucii zjevila v Tuy: „Přišla chvíle, v níž Bůh vyzývá Svatého otce, aby spolu s biskupy celého světa zasvětil Rusko mému Neposkvrněnému Srdci s nadějí na jeho záchranu právě prostřednictvím mého Srdce.“ Jan Pavel II. chtěl z celého srdce splnit toto přání Kristovy Matky. Proto ve spojení se všemi biskupy začal přípravu na slavnostní úkon zasvěcení celého světa, i Ruska, Neposkvrněnému Srdci Panny Marie dne 25. března 1984. V tento památný den Svatý otec na Náměstí sv. Petra v Římě u sošky Panny Marie Fatimské, zvláště přivezené k této příležitosti, vykonal úkon zasvěcení, jak o to Neposkvrněná žádala. Téhož dne biskupové ve všech diecézích světa měli udělat totéž ve spojení se svými ▷

Foto: Arturo Mari

Vítězství – až přijde – přijde skrze Marii. Totus tuus.

foto: Arturo Mari

Nejsvětější Panně Marii se stal přelomovým v dějinách lidstva. V krátké době došlo k úpadku SSSR, historicky prvního ateistického impéria zla, které chtělo za každou cenu zničit křesťanství. Když v Sovětském svazu přišel k moci Michail Gorbačov, začaly změny zvané perestrojka, jež po několika letech nakonec vedly k pádu celého komunistického režimu. Sovětský svaz se rozpadl. Polsko a ostatní země získaly nezávislost a věřícím bylo navráceno právo praktikovat své náboženství. Jsme svědky velkého zázraku Panny Marie, zázraku slíbeného ve Fatimě. Další události roku 1989 přinesly jak v Sovětském svazu, tak v dalších státech východní Evropy pád šířícího se ateismu komunistického režimu. Avšak v dalších částech světa neustaly útoky na církve a křesťany, ani utrpení s tím související. Navíc pokud atentát z 13. května 1981, o němž hovoří třetí část fatimského tajemství, patří minulosti, pak výzva k obrácení a pokání, kterou Panna Maria vyslovila na začátku 20. století, je nadále aktuální. Když Maria předávala své poselství, zřejmě velmi přesně znala znamení doby, znamení naší doby. Její výzva vybízející k pokání není nic jiného než projev její mateřské péče o osud lidské rodiny, která potřebuje obrácení a odpuštění.

Redakce ■

kněžimi a věřícími. Všichni intuitivně cítili, že tato událost změní běh světových dějin. Jan Pavel II. vykonal tento úkon zasvěcení Neposkvrněné, aby byla přemožena moc zla, které ohrožuje celé lidstvo: „Moc tohoto zasvěcení,“ řekl Svatý otec, „trvá po všechny doby, zahrnuje všechny lidi, kmeny i národy, převyšuje tedy veškeré zlo, jaké je duch temnoty schopen rozesít v srdci člověka i v jeho dějinách; jaké rovněž zasel v naší době... Svěřuji ti, ó Matko, svět, všechny lidi i všechny národy a vkládám je do tvého mateřského srdce. Ó, Neposkvrněné srdce! Pomoz nám zvítězit nad zlem, které se tak snadno zakorňuje v srdcích dnešních lidí, nad zlem, které ve svých nevýslovných důsledcích hrozí naší současnosti a zdá se, že uzavírá cestu k budoucnosti.“ Po tomto úkonu odevzdání světa a Ruska Panně Marii dal Svatý otec fatimskému biskupovi výjimečný dar a řekl: „To je náboj vyňatý z mého těla 13. května 1981. Druhý se ztratil někde na Náměstí sv. Petra. Nepatří mě, ale té, která nad mnou bděla a zachránila mě. Otče bis-

kupe, vezměte ho do Fatimy a uložte v kapli na znamení mé vděčnosti Nejsvětější Panně Marii jako svědectví velkých Božích děl.“ Náboj byl umístěn do koruny sošky Panny Marie Fatimské. Den odevzdání celého světa a Ruska

Pouť do Fatimy roku 1982

foto: Arturo Mari

Nejdůležitější poselství fatimského zjevení

Vyhlášení třetí části fatimského tajemství Janem Pavlem II. se stalo jednou z největších událostí jubilejního roku 2000.

Dověděli jsme se, že tato prorocká vize se ve velké míře vztahovala na dramatické události atentátu na papeže z 13. května 1981.

Prorocká vize

Prorocká vize třetího fatimského tajemství hovoří symbolicky o velkém pronásledování, utrpení a mučednictví mnoha Kristových vyznavačů, mezi nimiž jsou také kněží, biskupové a papežové 20. století. Mnohé ztráty a pronásledování jsou způsobeny lidmi, kteří jsou zotročeni ateistickými ideologiemi bojujícími proti Bohu, zejména komunismem. Děj těchto dramatických událostí je popsán symbolickým obrazem: papež, biskupové, kněží, řeholníci a řeholnice vystupují na strmou horu, na jejímž vrcholu je veliký kříž. Ve třetí části fatimského tajemství čteme: „Svatý otec dříve než došel, prošel napůl zničeným a napůl třesoucím se velkým městem, šel nejistým krokem trýzněných bolestí a utrpením a modlil se za duše zemřelých, jejichž těla viděl na cestě; došel na vrchol hory, poklekl u paty kříže a byl zabit skupinou vojáků, kteří ho několikrát zasáhli náboji ze střelné zbraně a střelami z luku, a stejně zahynuli jeden po druhém ostatní biskupové, kněží, řeholníci a řeholnice a mnoho laiků, mužů i žen různého původu a postavení.“

Z perspektivy 90 let, které nás dělí od fatimských zjevení, můžeme říci, že ve vidění popsaném ve třetí části tajemství lze rozpoznat dramatické události končícího století. V uplynulém 20. století se díky velké krizi víry ujali moci ateisté, kteří dovedli společnost k morální degeneraci, k úpadku kultury, k obrovskému zotročení způsobenému pošlapáním základních lidských práv a ke genocidám. V této době prošla církev opravdu křížovou cestou. Kardinál Ratzinger vysvětloval, že „na křížové cestě minulého století postava papeže sehrála mimořádnou roli. V obrazu těžké chůze na vrchol hory

můžeme nepochybně spatřovat zároveň odkaz na různé papeže, kteří počínaje Piem X. až po papeže Jana Pavla II. měli účast na utrpení tohoto století a snažili se kráčet skrze ně cestou vedoucí ke kříži. Ve vizi je rovněž papež zabit na mučednické cestě. Když si Svatý otec po atentátu 13. května 1981 nechal přinést text třetího tajemství, nerozpoznal v něm vlastní předurčení? Toho dne se ocitl velmi blízko hranici smrti a sám potom vysvětluje svou záchranu takto: mateřská ruka řídila dráhu kulky a papež v agonii se zastavil na prahu smrti. Skutečnost, že mateřská ruka změnila dráhu smrtelného náboje, je jen dalším důkazem toho, že neexistuje neodvolatelné předurčení, že víra a modlitba jsou mocnými silami, jež mohou působit na dějiny, a že nakonec modlitba je mocnější než náboje a víra silnější než divize.“

Největší hrozba... je odmítnutí Boha

Třetí část tajemství se týká naší víry, poněvadž hovoří o historických důsledcích krize víry a morálky, tedy o tom, jaké mohou být důsledky odmítnutí fatimského poselství. Protože výzva k pokání a obrácení obsažená v poselství nebyla přijata tak, jak měla být, jsme tváří v tvář této skutečnosti svědky toho, že toto smutné proroctví se do velké míry naplnilo. Panna Maria se zjevila ve Fatimě v roce 1917 v době 1. světové války a na prahu vzplanutí Říjnové revoluce v Rusku a předala třídílné poselství, v němž chce dát vědět všem lidem, že žít jako by Bůh nebyl, je největší tragédie člověka a celých národů, je větší hrozbou než atomová válka a různé katastrofy. Je faktem, že na počátku 20. století došlo

Foto: archiv MSI

Fatimská svatyně

k velké krizi víry. Právě tehdy se ateisté v zednářské, komunistické i fašistické podobě ujali moci, což vedlo k největším zločinům genocid v dějinách lidstva. Ve 20. století zahynulo více křesťanů než v prvních devatenácti stoletích od narození Krista. Je třeba zde vzpomenout na zvláště krvavá pronásledování katolické církve v Mexiku (1926–1930) ateisticko-zednářskou vládou planoucí nenávistí k věřícím. Tisíce kněží a věřících bylo pro svoji víru zavražděno. Podobná byla situace ve Španělsku (1936–1939), kdy vlády komunistů a socialistů řídicí se nenávistí ke Kristu zavraždily 13 biskupů, 4184 kněží, 2648 řeholníků a řeholnic a desítky tisíc obyčejných věřících. Katolická církev byla jak komunismem, tak ateistickým hitlerovským nacismem chápána jako největší nepřítel, kterého je třeba zničit. Posledním cílem jak zednářů a komunistů, tak hitlerovců bylo naprosté zničení křesťanů. Proto tak ▷

Pouť do Fatimy roku 1982

Foto: Arturo Miani

zbavuje uznávání pravdy. Neexistuje-li žádná konečná pravda, která řídí politické jednání a dává mu orientaci, lze ideje a přesvědčení snadno zneužít pro mocenské účely. Jak dokazuje historie, demokracie bez hodnot se snadno mění v otevřenou nebo skrytou totalitu“ (Veritatis splendor, 101).

Nejradikálnější zlo – zatracení

V první, nejdůležitější části svého fatimského poselství (první tajemství), Panna Maria říká, že posledním důsledkem odmítnutí Boha člověkem je peklo. Ukázala dětem (Lucii, Františkově a Hyacintě) šokující obraz pekla a potom jim řekla: „Viděli jste peklo, do kterého jdou duše ubohých hříšníků. Bůh je chce zachránit, Bůh chce na světě rozšířit úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Pokud se uskuteční to, co vám řeknu, budou mnozí před peklém zachráněni a nastane ve světě pokoj.“

Jan Pavel II. při svém pobytu ve Fatimě 13. května 1982 ve své homilii navázal na toto poselství Panny Marie, jež nás chce varovat a zachránit před nejradikálnějším zlem, jímž je peklo: „Největší překážkou na cestě člověka k Bohu je hřích, setrvávat v hříchu a nakonec zřít se Bohu. Vědomě vyloučit Boha ze světa lidské mysli. Odloučit od něj veškerou pozemskou lidskou aktivitu. Ve skutečnosti se věčná spása člověka nachází jedině v Bohu. Odmítne-li člověk Boha – pokud tak učiní se vši rozhodností – vede to logicky k odmítnutí člověka Bohem (srov. Mt 7,23; 10,33), k zatracení. Může Matka, která si veškerou láskou, jakou v ní vzbuzuje Svatý Duch, přeje spásu pro každého, snad mlčet tváří v tvář zpochybňování samého základu jejich spásy? Ne, nemůže. Proto poselství Panny Marie Fatimské je mateřským poselstvím, je silné a jednoznačné. Je důležité. Zní jako slova Jana Křtitele na břehu Jordánu. Vyzývá k pokání. Varuje. Zve k modlitbě. Doporučuje růženec. Poselství je adresováno každému člověku.“

Panna Maria ve Fatimě připomínala, že největší tragédie a neštěstí člověka je hřích a setrvávání v hříchu, což postupně vede k naprostému odmítnutí Boha, tedy do pekla. Panna Maria ukázala šokující obraz pekla, a tak chtěla, abychom si uvědomili, že mnoho duší jde dobrovolně k věčnému zatracení, když se noří do otroctví hříchů, ▷

bezohledně a bestiálně mučili a vraždili duchovenstvo a věřící lid jak v sovětských lágrech, tak v hitlerovských koncentračních táborech. Historie nás učí, že když lidé odmítali Krista a celý systém hodnot, jenž nám odkázal, vždy to vedlo ke vzniku zločinných totalitních systémů, ke genocidám, úpadku kultury, svobody a k mravní degeneraci společnosti.

Panna Maria ve fatimském zjevení připomíná, že největší hrozbou lidstva je demoralizace, ztráta víry, odmítnutí Boha a jeho přikázání a také velmi rozšířená mentalita takového způsobu života, jako by Bůh neexistoval. Dále je to ateismus v podobě ideologie komunistické, fašistické, satanistické či té, kterou pro-

paguje New Age. Projevem současné krize víry je v Evropě mravní úpadek, jenž se projevuje nedostatkem úcty k životu, masovým vražděním nenarozených, eutanazií, sexuální uvolněností, antikoncepcí, metlou rozvodů, drogovou závislostí atd. Svatý otec varoval: „Když v mnoha zemích padly ideologie, které spojovaly politiku s totalitním pojetím světa – především marxismus – vynořuje se dnes neméně závažné nebezpečí popírání základních práv člověka a dokonce včlenění náboženských potřeb, žijících v srdci každého člověka, do politických kategorií. Je to nebezpečí spojení demokracie s etickým relativismem, jež odbírá občanskému soužití každý spolehlivý morální opěrný bod a ještě radikálněji je

odmítají příkázání, nemodlí se, nechodí ke svátostem a zřikají se víry v Boha. Věčné peklo je skutečnost, k níž člověk nutně míří, odmítá-li Boha, jeho lásku a milosrdenství a žije-li tak, jako by Bůh neexistoval. Na první fatimské tajemství navazuje poselství Božího Milosrdenství zjevené sv. Faustině: „Z Božího rozkazu jsem byla v propastech pekla proto, abych duším říkala a dosvědčovala, že peklo je... Je tam nejvíc takových duší, které nevěřily, že peklo je“ (Deníček, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2001, č. 741). Pán Bůh „chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu“ (1 Tim 2,4). Ale existuje nejradiálnější zlo, jak píše Jan Pavel II., jímž je odmítnutí Boha člověkem, a jeho důsledkem je věčné zatracení, čili odmítnutí člověka Bohem. „Může Bůh, který člověka tolik miluje, dopustit, aby ho člověk odmítl takovým způsobem, že za to bude muset být odsouzen k věčnému utrpení? A přesto jsou Kristova slova jednoznačná. V Matoušovi jasně mluví o těch, kteří půjdou do věčného trápení (srv. 25,46). Kdo to bude? Církev se v této souvislosti nikdy nevyjádřila. Je to skutečně neprobádatelné tajemství Boží svatosti a lidského svědomí. Mlčení, které zachovává církev, je tedy pro křesťana jediným vhodným postojem. (...) Copak Bůh, který je Láskou, není také konečnou spravedlností? Může přijmout tyto strašné zločiny, může je ponechat bez trestu? Není konečný trest určitým způsobem nutný, aby byla ve spleti lidských dějin dosažena morální rovnováha? Není peklo pro člověka v určitém smyslu ‚poslední příležitostí ke spásě‘?“ píše Jan Pavel II. (Překročit práh naděje, 163–164).

Peklo je poslední důsledek odmítnutí Boha člověkem. Je to proces, k němuž dochází během celého pozemského života. Každý vědomě a dobrovolně spáchaný hřích v člověku prohlubuje egoismus a ničí tak v něm schopnost přijmout lásku. Pokud bude zotročení zlem tak velké, že bude v člověku zcela zničena schopnost přijmout a odpovědět na Kristovu lásku, pak takto vychovaná lidská osoba ve chvíli smrti s nenávistí odmítne spásnou Boží lásku. A to je peklo. Takoví lidé budou definitivně vyloučeni z Božího království. „Bůh se nenechá posmívat. Co kdo zaseje, to také sklídí. Kdo totiž seje do svého těla, z těla sklídí záhubu. Kdo však seje do ducha, z ducha sklídí život věčný“ (Gal 6,7–8).

foto: archiv MSI

Sv. Pavel varuje: „K jakým skutkům vede tělo, je všeobecně známo. Je to: smilstvo, nečistota, chlípnost, modloslužba, čarodějnictví, nepřátelství, sváry, žárlivost, hněvy, ctižádost, nesvornost, stranicství, závist, opilství, hýření a jiné takové věci. Řekl jsem vám to už dříve a říkám

to ještě jednou: lidé, kteří takovéto věci dělají, nebudou mít podíl v Božím království.“ (Gal 5,19–21). Těmto lidem na soudu Kristus oznámí rozsudek zatracení: „Pryč ode mně, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly“ (Mt 25,41). ▷

Pouť do Fatimy roku 1982

foto: archiv MSI

foto: Arturo Mari

nost se k Bohu vrátit. Avšak nejednou je zatvrzelost duší tak veliká, že vědomě volí peklo, maří všechny modlitby, které za ně Bohu jiné duše přednášejí, a dokonce samo úsilí Boha...“ (Deníček 1698).

Druhá část fatimského tajemství

Panna Maria ve druhém fatimském tajemství poukazuje na neúčinnější způsob záchrany před peklím. Je jím zasvěcení lidstva Neposkvrněnému Mariinu Srdci a modlitba růžence. Svátý otec Jan Pavel II. vysvětluje, že „zasvětit svět Matčinu Neposkvrněnému Srdci znamená návrat pod Synův kříž. Znamená zasvětit svět probodenému Spasitelovu srdci, přivést ho zpět k prameni vykoupění. Výkupné je vždy větší než hřích člověka a ‚hřích světa‘. Moc vykoupění je nekonečně vyšší než veškeré zlo v člověku i ve světě. Zasvětit se Marii znamená přijmout Její pomoc v obětování nás samých a celého lidstva našemu jedinému Spasiteli Ježíši Kristu.“ Právě Panna Maria nás nejjistěji vede cestami víry a bezmezných důvěr ke svému Synu Ježíši Kristu, aby nás mohl osvobodit z otroctví hříchů mocí svého nekonečného milosrdenství. „Chci od svých stvoření důvěru,“ řekl Ježíš sv. Faustyně. „Ať se nebojí ke mně přiblížit slabá a hříšná duše, a kdyby měla víc hříchů než je písku na zemi, vše utone v propasti mého milosrdenství... Lidstvo nedejde pokoje, dokud se neobráti k prameni mého milosrdenství.“ Sestra Lucie řekla, že Panna Maria třikrát opakovala: „Přibližujeme se poslední době.“ Nejdůležitějším prostředkem pro záchranu lidstva je zasvěcení Ježímu Neposkvrněnému Srdci a modlitba růžence. Maria si také stěžovala, že ne všechny dosud poskytnuté spásonosné prostředky byly lidstvem přijaty, proto Ona nyní nabízí své slzy.

Milí čtenáři! Panna Maria prosí každého z nás, aby se zapojil do díla spásy světa, záchrany sebe, svých nejbližších, českého národa a světa. Víme, že jenom Kristova láska může zvítězit nad veškerou hrůzou zla, které ulpívá na celém lidstvu. Kristus však potřebuje náš souhlas, aby mohl skrze nás konat a přicházet se svou láskou k největším hříšníkům. Jsme tedy vyzýváni ke spojení s Neposkvrněným Srdcem Nejsvětější Matky, aby nás učila živé víře a důvěře, která se má projevit:

1. odvrácením se od hříchu a životem shodným s morálními principy a naukou katolické církve;

2. každodenní modlitbou růžence a meditací Písma svatého;

3. praktikováním prvních pátků a sobot v měsíci v intencích zadostiučinění Ježíšovu Nejsvětějšímu Srdci a Neposkvrněnému Srdci Panny Marie za hříchy své i celého světa;

4. pravidelnou zpovědí každý měsíc a co nejčastějším přijímáním Ježíše v eucharistii a také, je-li to možné, postem o chlebu a vodě o středách a pátcích.

Splnění těchto proseb Panny Marie Fatimské znamená záchranu každého z nás, českého národa i Evropy a světa.

Redakce ■

Takový postoj naprosté uzavřenosti vůči Boží lásce nazývá Pán Ježíš hříchem proti Duchu svatému. Tento hřích nemůže být odpuštěn proto, poněvadž člověk sám radikálně odmítá možnost obrácení (srov. Mt 12,31–33).

Věčné peklo je tedy plodem a završením celého pozemského života člověka, jenž se dobrovolně odevzdal otroctví zla. Proto nás milující Bůh varuje: „Nepřivolávejte si smrt pobloudilostí svého života, nevystavujte se záhubě pro činy svých rukou“ (Mđ 1,12). „Nejednou Boží milosrdenství člověka zachycuje v poslední chvíli, zvláštním a tajemným způsobem. Navenek se nám jeví, jako by všechno bylo ztraceno, ale není tomu tak; duše, osvícena paprskem silné poslední Boží milosti, se v poslední chvíli obrací k Bohu s takovou silou lásky, že ihned dostává od Boha odpuštění vin a trestů a navenek ničím neprojevuje ani lítost, ani zkroušenost, protože na vnější věci už tyto duše nereagují.“

Jak neproniknutelné je Boží milosrdenství. Ale hrůza, jsou i duše, které dobrovolně a vědomě tuto milost odmítají a pohrdají jí. I když již umírají, milosrdný Bůh dává duši ten jasný vnitřní okamžik, že pokud duše chce, má mož-

foto: archiv VSI

Zázraky uzdravení na přímlovu Jana Pavla II.

Ve Vatikánu existuje značná dokumentace zázračných uzdravení, ke kterým došlo na přímlovu Svatého otce Jana Pavla II. Chceme zde uvést dvě z nich.

1. Blízký spolupracovník papeže Jana Pavla II. kardinál Francesco Marchisano, odpovědný za baziliku sv. Petra, zveřejnil podrobnosti svého zázračného uzdravení díky modlitbě Svatého otce. Tento italský kardinál se spřátelil s biskupem Wojtyłą v roce 1962. Při vážné operaci se mu zablokovala jedna z hlavních krčních tepen, jež přivádí krev do mozku. Bohužel během operace mu kvůli lékařské chybě ochrnula jeho pravá hlasivka. Mluvil tak tiše a nezřetelně, že mu nebylo rozumět. Jednou ho přišel navštívit Svatý otec. Dotkl se nemocného místa a řekl: „Neboj se, uvidíš, že Pán ti dá znovu hlas. Budu se za tebe modlit.“ Krátce po tomto setkání se zcela uzdravil.

2. Manželé Szechynští mají šest dětí. Jejich dcera Viktorie se narodila v Polsku v roce 1982. Hned po narození u ní byl objeven maligní nádor na prsou. V prosinci 1982 celá rodina Szechynských emigrovala do Toronta. Nádor se Viktorii stále rozrůstal. Léčení bylo neúčinné. Lékaři dávali Viktorii maximálně 3 roky života. Během pobytu Svatého otce v Torontu v roce 1984 rodiče děvčátka za každou cenu chtěli, aby se Jan Pavel II. dotkl jejich nevléčitelně nemocné dcery a pomodlil se za ni. Chtěli tímto způsobem své dítě zcela odevzdat Bohu. Bohužel osobní setkání nebylo možné. Nerezignovali však a napsali do Vatikánu s prosbou o soukromou audienci pro Viktorii. K jejich velké radosti byla odpověď kladná. Audience byla určena na březen 1985. Do Říma letěla jen maminka s nemocnou dcerou. Danuta

Szechynská vzpomíná se slzami v očích na chvíli, kdy se ve Vatikánu Jan Pavel II. objevil a šel jejich směrem. Svatý otec vzal Viktorii do náručí a políbil ji. Matce řekl: „Modli se a úplně věř Pánu Bohu. Jestliže Bůh rozhodne, že má Viktorie jít k Němu, vezme ji k sobě. Pokud je Jeho vůle, aby zůstala u Tebe, tak se to také stane. Ber Viktorii stejně jako své ostatní děti. Stane se tak, jak Pán Bůh chce, aby se stalo.“

Druhý den po audienci se matka s dcerou vrátily do Toronta. Po návratu do Kanady se Viktorie cítila tak špatně, že ji museli ihned odvézt do nemocnice. Lékaři si byli jistí, že to jsou poslední chvíle jejího života. Po několika dnech léčení řekli, že bude lepší, aby se Viktorie vrátila domů a zemřela obklopena svou rodinou. Po návratu domů se k překvapení všech Viktorie cítila velmi dobře. Pozdější vyšetření potvrdila, že velký zhoubný nádor úplně zmizel.

Dnes je Viktorii 25 let a pravidelná lékařská vyšetření vykazují naprosté uzdravení. Studuje práva, je hluboce věřící, hodně času denně věnuje modlitbě, má ráda sport, hlavně plavání, jezdí na lyžích, hraje fotbal, ráda chodí po horách a pěstuje vysokohorskou turistiku. Každé ráno je její první aktivitou modlitba, díkůvzdání Bohu, že jí dal další den života, další příležitost.

V sobotu 2. dubna 2005 po 15. hodině kanadského času pocítila vnuknutí, aby šla do svého pokoje, v němž visí fotografie Svatého otce, a aby se modlila na úmysl těžce nemocného papeže. „Klekla jsem si a modlila se, teprve později dorazila zpráva, že právě tou dobou Jan Pavel

foto: Arturo Mari

II. umíral. Modlila jsem se a plakala. Splnil své poslání na zemi, naučil nás, jak máme žít, trpět a umírat. Naučila jsem se, jak je život důležitý, jak je křehký, že jsme úplně v rukou milujícího Boha a jak velký dar je víra. To je asi to nejdůležitější, co papež Jan Pavel II. předal celému světu během svého pontifikátu.“

Z Kanady poslal
P. Jacek Nowak TChr. ■

Bud'te radostnými lidmi.

1 Sol 5,16

www.milujte.se

Misionáři obláti Panny Marie Neposkvrněné

www.oblati.cz

Zázrak se sluncem

Není příliš známou skutečností, že sedm let před zjevením Panny Marie ve Fatimě převzalo v Portugalsku moc svobodné zednářství. Nová „pokroková vláda“ oznámila, že katolické náboženství je opium lidstva, a proto je třeba ho během dvou generací zničit. Začalo pronásledování církve a represe duchovenstva. Portugalský primas a nepohodlní biskupové i kněží byli přinuceni k emigraci. Lisabon byl roku 1915 prohlášen hlavním městem ateismu. Královská rodina byla vyvražděna do posledního dítěte.

Když se Panna Maria začala ve Fatimě zjevovat, vládní teroristé dělali všechno, aby Hyacintu, Františka a Lucii přinutili zapřít pravdu o zjeveních. Aby mohli uvěřit v obsah fatimského poselství všichni lidé, přislíbila Maria na 13. října 1917 očividný zázrak. Přesně popsala jeho místo i čas a řekla, že tento zázrak je zvláštním znamením, které Bůh dá proto, aby každý mohl fatimskému poselství uvěřit. Ateistické úřady vynaložily ohromné úsilí, aby svou propagandou zabránily lidem dostavit se 13. října na místo zjevení. Dokonce byly vyslány oddíly vojáků s rozkazem zamezit tam davům přístup. Avšak nával lidí a jejich odhodlanost byly tak velké, že se veškeré snahy úřadů zcela minuly účinkem.

13. října 1917 se v místě zjevení shromáždil impozantní dav – přes 70 tisíc lidí. Mnozí museli překonat stovky kilometrů, převážně pěšky, ale také na oslech, na vozech nebo autem. Mezi shromážděnými nebyli pouze prostí lidé, ale také velmi skepticky naladěni vědci, novináři a lidé nevěřící.

Vojáci Národní gardy se bez úspěchu pokoušeli zadržet zástupy, aby nedošly do údolí Cova. Nedokázali však masu lidí ovládnout. Celkem dorazilo na místo zjevení přes

70 tisíc lidí. Trojice dětí, jež měly zjevení, stála blízko velkého stromu. Nebe bylo pokryto temnými mraky a hustě pršelo. Všichni byli promočeni na kůži, stáli v blátě a vodě. Náhle déšť ustal a vyšlo slunce, které se začalo točit jako ohnivé kolo, blížilo se k zemi a vrhalo na ni paprsky barevného světla. Zdálo se, že dojde ke kosmické katastrofě, že se Slunce se Zemí srazí. Lidé začali z úleku křičet. Někteří se hlasitě zpovídali ze svých hříchů v domněnku, že je „konec světa“. Mnozí stáli, ale mnozí klečeli, plakali a přitom se modlili. Tento neobvyklý jev trval 10 minut. V této krátké době se země zcela vysušila a promočené šaty na lidech uschly a vypadaly, jako by právě vyšly z čistírny. Při tomto očividném zázraku došlo k tisícům obrácení. Nejzdělanější a nejinteligentnější lidé zůstali stát němí jako malé děti. Zázrak se sluncem byl událostí, která se v dějinách lidstva nikdy předtím nestala. Bůh poprvé od chvíle Kristova zmrtyvýchvstání učinil očividný zázrak v předem oznámeném čase a na předem určeném místě, aby potvrdil pravdivost zjevení.

Přední zednářské síly vládnoucí tehdy v Portugalsku se soustřeďovaly v tajné organizaci „Carbonaria“, jejímž zakladatelem byl ing. Antonio de Silva, a řídil ji Alfonso Costa a M. Lima. Památného 13. října 1917 spatřil de Silva zázrak se sluncem. Díky tomu se stal jedním z prvních zednářů, kteří se sklonili před zázrakem vzbuzujícím bázeň. Hned potom začal mluvit o smíření s církví, což se nelíbilo ostatním zednářům. Uráželi ho, stal se terčem pomluv a nakonec se ocitl v nebezpečí života. Poněvadž se mnoho ateistů obrátilo bezprostředně po zázraku, pokoušela se ateistická vláda očistit od těch elementů, které mohly zázraku „podlehnout“. Sdělovací prostředky

se snažily zesměšnit celou událost i desetitisíce jejich svědků. Zednářské lóže vymyslely ďábelský plán, jak zesměšnit katolíky a jejich víru. Organizovaly rouhačské slavnosti, na místě zjevení zněly projevy popírající existenci Boha a přitom současně bránily církvi organizovat jakákoli náboženská shromáždění a procesí. Vládní zednářské propagační misie neúnavně pracovaly na území celého Portugalska. Vydávaly buletiny a pamflety, v nichž zesměšňovaly a urážely zjevení, kněze a zejména jezuitu, považované za hlavní viníky. Avšak svatokrádežná kořist a všechny pamflety a urážky přinesly opačný výsledek než ten, který byl zamýšlen – přispěly k tomu, že Portugalci Fatimu přijali a posílala se jejich katolická víra. Zázrak se sluncem a fatimské poselství způsobily, že osud ateistické revoluce v Portugalsku byl už zpečetěn. Stále více rostl vzdor společnosti a ve vládnoucích kruzích se šířilo hluboké neporozumění. Během krátké doby revolucionáři připustili, aby se prezidentského úřadu ujal Sidonio Pais, konzervativce z jejich středu. Jenomže Pais byl v náboženských záležitostech stále liberálnější. Proto byl necelý rok poté, co převzal úřad, smrtelně postřelen. Zemřel na operačním stole s křížem na prsou. Po jeho smrti nadešlo období označované jako „doba absolutního teroru“. V celém Portugalsku denně vybuchovaly bomby. Zastrášením se zednáři pokoušeli za každou cenu udržet vládu. Ale do Fatimy přicházely stále početnější zástupy poutníků, přestože tomu vláda tvrdě bránila a posílala na hranice oddíly republikánské gardy a armády. Lidé se však navzdory brutálnímu násilí zastrašit nedali. Protože davy poutníků ustavičně rostly, vládní agenti vyhodili roku 1922 do vzduchu kapli postavenou na místě zjevení. Další bomby explodovaly po celém Portugalsku, zvláště v Lisabonu a v Porto. Hluboká víra lidí však byla ještě silnější. Nepodařilo se ji zničit. V roce 1927 se zednářští revolucionáři ve vražedném boji s katolickou vírou sami vyčerpali a předali vládu do rukou Oliviera Salazara, věřícího profesora univerzity v Coimbra.

Co se stalo s hlavními vůdci zednářsko-ateistické revoluce? Lima zemřel pln zklamání. Naproti tomu Costa emigroval do Paříže, kde se k údivu všech distancoval od ateismu, oddal se spiritismu a skončil život trápený obsesí nadpřirozenosti. Mocná protináboženská zednářská vláda, panující v Portugalsku s veškerým svým bohatstvím, silou a možností využívat teror, prohrála. A je paradoxem, že prohrála s trojicí malých dětí, analfabetů z venkova, kterým se zjevila Panna Maria.

redakce ■

Foto: archiv VSI

O reinkarnaci

reinkarnaci O

Prosím o shrnutí, jak se Církev staví k reinkarnaci?

Otázka reinkarnace je celá dost zamotaná. Co přesně se reinkarnací míní? Samotný pojem je složen ze dvou slov: re – znovu, opět a incarnatio – vtělení. Co ale toto „znovuvtělení“, neboli jak se užívá „převtělení“, znamená, v tom se budou různé směry různit.

Můžeme se ptát, kde se tato nauka bere. Najdeme ji u starobylých náboženství, jako je buddhismus nebo hinduismus. Ale vyskytuje se také u dnešních moderních lidí, kteří žádné z těchto pohanských náboženství nevyznávají.

Výplod lidského myšlení

Tato nauka je výplodem lidského myšlení a nedělá si nárok na to, že by byla zjevena nějakým božstvem. Snaží se vyřešit lidský konec, vypořádat se se skutečností smrti, dát člověku v umírání

nějakou naději. Jak to dělá? Nabízí nový pozemský život. Ne jeden, ale kolik bude třeba. Cílem života na zemi je dosáhnout dokonalosti – s tím se dá rozhodně souhlasit (i když už ne se způsobem). Když se to napoprvé nepodaří a člověk umírá nedokonalý, jeho duše si hned najde jiné tělo, které odpovídá stavu dokonalosti, ve které se člověk nacházel v okamžiku smrti. A nemusí to být zdaleka jen člověk. Může to být i zvíře nebo rostlina.

Jsem člověk nebo zvíře?

A máme problém. Teda ne my, ale ti, kteří reinkarnaci uvěřili. Jsem člověk nebo zvíře nebo lidská duše obalená „nějakým“ tělem? Pojem lidství se mlží a s ním se mlží i lidská důstojnost, která u krávy nebo trávy zas až tak evidentní není. Další problém je ve vztazích k druhým. Je třeba pomáhat ubohým, když si tak nejspíš odpykávají svůj minulý nedokonalý život? Nezpomalil by se tak jen jejich postup k dokonalosti a tím i vysvobození

Na dotazy týkající se víry odpovídají kněží Řádu bratří kazatelů (dominikánů) se záměrem zprostředkovat srozumitelně stanovisko Církve.

z koloběhu životů? Nevzdalovali bychom tak jen okamžik, kdy můžou vyklouznout z obývání těl do rozplynutí se v „božství“? A taky si za to může každý sám. A navíc se těžko rozlišuje, co je normální kopretina a co nezdárný pradědeček... S každou úvahou vzniká nový a další problém.

Útěk k reinkarnaci

Proč se tedy lidé k této nauce, která se zdá být tak zmatenou a v důsledku nic ▷

foto: archiv MS!

nevysvětlující, vlastně utíkají? Zdá se, že tím hlavním důvodem je naděje na nový život a možnost spackaný život žít znovu a lépe – nebo také hůř! Naděje, že svou vlastní silou a svým vlastním přičiněním mohou dojít k cíli lidského bytí. Není třeba prostředník, není třeba Boží pomoc, není třeba milost ani svátosti, není třeba církev. Já sám svou vlastní silou dojdou blaženosti. Touha po nezávislosti a všemohoucnosti láká člověka odpradávná. Jaké jsou ale důsledky? Sobectví, nezáměr o bližní, úzkostlivost ve vztahu k přírodě, necitlivost ve vztahu k potřebným.

Co nabízí katolická víra?

Spása – tj. věčný a blažený život – je možná, ale ne lidskou silou. Leda s Boží pomocí, ale je možná. Dokonce je možné, že krom věčně blaženého života můžeme být „bozi“, mít podíl na Božské přirozenosti. Ne, že bychom si to uměli nějak obstarat, ale sám Bůh nám to nabízí. Odkud to víme? Bůh nám to zjevil skrze své vyvolené – proroky a nakonec skrze svého Syna a jeho apoštoly. Bůh, který stvořil člověka, prozradil mu také, za jakým účelem ho stvořil a co má dělat, aby se to povedlo, aby se tohoto účelu lidského bytí dosáhl. O tom je celé evangelium. Po smrti není další šance a není žádné převtělení. Bůh nic takového nenařadil. A kde by se zdálo, že snad naznačil, většinou stačí podívat se na širší souvislosti, aby bylo zřejmé, že je to v rozporu se vším ostatním. Boží zjevení nám náš život nekomplikuje, ale naopak velmi zjednodušuje. Víme co máme dělat: být dobří – milovat Boha a milovat bližního. Víme ale také jak to dělat: s Boží pomocí. Víme jak nám Bůh pomáhá: svou milostí. Víme, kde ji hledat: v modlitbě a především ve svátostech církve, kterou Boží Syn právě za tímto účelem založil.

Jednou zemřeme a buď nás čeká pro náš zlý život a konečné odmítnutí Boha peklo, nebo očištěc, když jsme Boha milovali, ale nedokonale, anebo nebe, když jsme zemřeli ve stavu dokonalé lásky k Bohu. Bůh nám při početí stvořil duši a spojil ji s naším tělem. Ve smrti se naše duše od těla odloučí a přijme spravedlivý úděl. Na konci časů ji Bůh opět spojí s naším vlastním tělem, aby i ono mělo účast na odměně nebo trestu. Mezitím nebude naše duše běhat po zemi a shánět si tělo. Bude buď trpět v pekle, nebo trpět

v očistci, anebo se bude radovat z vidění Boha. Nebude potřebovat žádné jiné zaměstnání.

Neopakovatelnost života

Náš život je neopakovatelný. Je jedinečný. Nikdo nemusí žít tak, aby byl navěky nešťastný, protože Bůh o sobě také prozradil, že nechce aby byl kdokoli zavržen, že chce všechny přivést k sobě, ale také, že rozhodnutí pro Něj nebo proti Němu nechává na nás. Musíme za svůj život převzít zodpovědnost. Nebude druhá ani desátá možnost. Ale ani není třeba, protože na to nejsme sami, ale máme skvělého a mocného pomocníka: samotného Boha, našeho stvořitele. Zajíme ho a on se o nás rád stará. On je milosrdný a rád nám odpouští. Co je na nás, je jen stát o jeho pomoc a jeho odpuštění. A to není zas až tak moc. To zvládne

i malé dítě. Proto jeden život bohatě stačí na to, abychom se rozhodli pro nebo proti, abychom si zasloužili nebe nebo peklo.

Kde je pravda?

Kdybychom nauku o člověku a jeho cíli a způsobu jak cíle dojít, jak nám ji s různými obměnami a detaily představuje inkarnace, srovnali s naukou o člověku, jak nám ji skrze Církev zjevuje Bůh – „konstruktor“ člověka, mělo by být zřejmé, na které straně je s větší jistotou pravda. Zda v tápajícím lidském rozumu nebo u Boha, který nelže a nechce oklamat. A pak je třeba si vybrat. Buď život plný úzkosti, jestli jsem na cestě nesrazil prastrýce, anebo život naplněný dobrem, službou a radostí z vědomí Boží blízkosti a jeho zájmu o nás.

P. Cyprián Suchánek OP, RC Monitor ■

foto: archiv MŠJ

Obrácení Bernarda

Bernard Nathanson (narozený roku 1926), profesor na Cornell University, byl ateistou a jedním z největších zastánců umělých potratů na světě. Zarputile usiloval o to, aby v USA byly potraty legální, levné a dostupné. V roce 1968 byl jedním ze zakladatelů National Abortion Rights Action League (Národní ligy boje za právo na potrat). Vedl největší potratovou kliniku ve Spojených státech. Sám přiznává, že je zodpovědný za 75 000 potratů, z nichž většinu uskutečnil. Dnes říká s velkou bolestí: „Do tohoto počtu patří i moje nenarozené dítě, které jsem zabil vlastníma rukama.“ V Nathansonově životě však došlo k zázraku proměny jeho myšlení a srdce. Z předního světového lékaře, který prováděl umělé potraty, se stal největším obráncem života nenarozených dětí. Po mnoha letech příprav přijal v roce 1996 křest v katolické církvi.

Rodný dům a škola

Jeho otec, profesor medicíny, syn židovských emigrantů, se ještě jako student odvrátil od tradice ortodoxního judaismu. Nevěřil v Boha, jen v nějakou „vyšší moc“. Právě otec vtiskl do Bernardova života a osobnosti trvalou pečeť – vštípil svému synu nihilistické postoje a názory. Bernard vyrůstal v domě, kde se pouze zachovávaly zvyky a obřady židovské víry, ale nebyla praktikována. Navíc Bernardův otec nenáviděl svou ženu. Rodiče poslali Bernarda do jedné z nejlepších škol v New Yorku (Columbia Grammar School), kde studovaly děti z nejbohatších židovských rodin.

Bernard, zahleděn do otce, se rovněž odvrátil od náboženství – považoval je za zbytečnost, která ztěžuje život „jako kámen na krku“. Otec navzdory své nevěře přiměl Bernarda, aby třikrát týdně navštěvoval ortodoxní židovskou školu. Učil se tam zpaměti hebrejské modlitby a přesvědčil se, že židovské náboženství je přísné a nemilosrdné. „Bůh mého dětství,“ vzpomíná po létech, „připomínal ponurou majestátní vousatou postavu Mojžíšovy sochy či Archanděla Michaela. Vidím ho, jak sedí shrben a přemýšlí o mém osudu chvilku před vyhlášením nevyhnutelného odsuzujícího rozsudku. Takový byl Bůh mého židovského náboženství, mocný a hrůzu nahánějící jako lev. Jak jsem užasl, když jsem ve službě vzdušných sil Spojených států

z čisté frustrace a nudy začal chodit na večerní biblické kurzy! Tehdy jsem zjistil, že Bůh Nového zákona je milující, chápající, mírný a vše odpouští lidem, kteří mají zkoušené srdce.“

Studium na lékařské fakultě prestižní McGillovy univerzity zahájil roku 1945. Při přednáškách ve 4. ročníku medicíny ho velmi ovlivnil profesor psychiatrie Karl Stern. Tento vynikající učitel a známý vědec byl rovněž Žid. Nathanson obdivoval prof. Sterna pro jeho mimořádně

Dítě ve třetím měsíci života před narozením

foto: A. Zachvěřelá

foto: archiv IMSI

Dr. Bernard Nathanson

zajímavé přednášky a zvláštní duchovní klid. Nevěděl, že Stern v roce 1943 konvertoval ke katolicismu po mnoha letech přemýšlení, analyzování i četby. Stern popsal proces svého obrácení v knize *The Pillar of Fire* (Ohnivý sloup), která byla poprvé publikována roku 1951. Když si ji Nathanson v roce 1974 poprvé přečetl, zažil skutečný šok. Četba této knihy velkou měrou přispěla k jeho konverzi ke katolictví. V poslední kapitole své knihy Stern vysvětluje svému bratrovci, ortodoxnímu židovi, proč se stal katolíkem: „Církev je neměnná ve svém učení. Existuje jen jedna nadpřirozená pravda, podobně jako existuje jen jedna vědecká pravda. To, čím je pro zdokonalení hmoty zákon vývoje, je v duchovních věcech morální zákon. Pamatuji si, jak jsem Ti jednou ukázal papežskou encykliku o nacitech. Udělala na tebe velký dojem a řekl jsi: Úplně jako kdyby byla napsaná v prvním století. Právě o to jde!“

Ďábelský svět potratů

Na podzim 1945 se na univerzitním plese seznámil s okouzující, nevinnou sedmnáctiletou Ruth. Zamílovali se do sebe na první pohled. Trávili spolu stále více času, plánovali svatbu. Ruth otěhotněla. Tato skutečnost pohodu milenců ▽

Dítě v šestém měsíci života před narozením

zničila. To dítě nechtěli. Rozhodli se pro „přerušeni“. Po mnohém hledání se jim podařilo najít lékaře, který dělal potraty, a v soukromé ordinaci tajně zákrok provedl, tehdy ještě nelegálně. Když bylo dítě zabito, Bernard i Ruth se chovali jako povstalci po hanebném zločinu, o němž se nesmí mluvit. Po létech Bernard vzpomíná: „Jsem si jist, že přesto, že se Ruth tvářila přívětivě, byla ke mně loajální a milovala mě, kdesi v melancholických komnatách její mysli se rodily otázky: Proč se se mnou neoženil? Proč jsme to dítě nemohli mít? Proč jsem musela ohrozit život svůj i svých budoucích dětí kvůli jeho prospěchu a studiu? Potrestá mě Bůh za to, co jsem udělala, a způsobí moji neplodnost?“

Pro Bernarda byly v té době otázky náboženské povahy nepodstatné. Dozrával v něm, jak sám píše, charakter židovského ateisty s tvrdou šíjí. Měl starost o Ruthino zdraví a její možnost v budoucnu родit. Zakrátko se však jejich cesty rozešly. Tato zkušenost je pro Nathansona prvním vstupem do dábel-ského světa potratů.

V polovině šedesátých let ukončil stáž v porodnici a na gynekologii a stál na počátku báječně slibné kariéry. Měl však už za sebou dvě nepodařená manželství, zničená, jak sám dnes přiznává, „egoismem, narcismem a neschopností lásky“. V té době počal dítě se ženou, která ho velmi milovala. Prosila ho, aby jí umožnil je donosit a porodit. Nathanson byl neú-

prosný a žádal, aby okamžitě těhotenství přerušila, protože on si nemůže dovolit vydržovat dítě, a pokud na potrat nepůjde, nevezme si ji. Nabídl jí, že potrat jejich dítěte osobně provede. Usmrtil je profesionálně. Neměl žádné výčitky svědomí, dokonce ani stín pochybnosti, že se zachoval špatně. V sebevědomí potratového specialisty měl pouze pocit dobře vykonané práce.

Nathanson stejně jako ostatní lékaři neinformoval pacientky před potratem o nebezpečných následcích „přerušeni“ těhotenství. Po svém obrácení sám napsal: „Ukazuje se, že potrat může být spojen s rakovinou prsu, že tisíce žen byly neplodné v důsledku špatně provedeného umělého potratu a že úmrtnost žen, jež podstoupily tento zákrok

po třináctém týdnu těhotenství, je vyšší než úmrtnost při porodu. Arogance lidí pracujících v medicíně byla vždy považována za nesnesitelnou přítěž, nerozlučně provázející jejich profesi, ale dodnes nepřestává děsit nebetyčná pýcha lékařů, kteří dělají potraty. Na každých deset tisíc dívek, takových jako Ruth, připadá jeden odborník na potraty: chladný, bez svědomí, bez skrupulí, využívající svůj talent k hanebným účelům, který špiní svou etickou odpovědnost a navádí – přímo svádí – ženy svým lékařským klidem a uklidňujícím profesionalismem, aby se rozhodly pro vraždu. Není náhoda, že k dalšímu kroku této perverzní zvrhlosti lékařského umění dochází tam, kde jsou lékaři státem oprávněni napomáhat (vždy ve jménu soucitu!) k sebevraždě (tzv. eutanazii). Jak by vypadal svět, kdyby nějaký neuvážený „expert“ u vědomí soucitu vylezl hodinu po ukřižování po žebříku a podal Ježíšovi dávku bolehlavu...

V roce 1968 se stal dr. Nathanson jedním ze zakladatelů „National Abortion Right Action League“ (NARAL), která usilovala o legalizaci potratu v USA. Když se to v roce 1970 podařilo ve státě New York, byl jmenován ředitelem největší interrupční kliniky na světě. Přiznává se k odpovědnosti za 75 000 potratů. V jednom z článků („Vyznání ex-potratáře“), napsaných těsně před svou konverzí, popsal Nathanson taktiku, kterou on i jeho kolegové z NARAL používali, aby dosáhli zrušení všech zákonů omezujičích potraty v USA a v celém světě. Je třeba mít na paměti, že v 60. letech byla většina Američanů proti potratům. Díky intenzivní reklamní kampani „speciálisté“ z NARAL během pěti let přesvědčili Nejvyšší soud Spojených států a ten ▷

Dítě v děloze při ultrazvukovém vyšetření

foto: archiv MSI

v roce 1973 rozhodl o legalizaci potratů na požádání a bez omezení až do devátého měsíce těhotenství.

Prvním klíčem účinnosti jejich taktiky bylo přesvědčit média, že přijetí potratů je znamením osvíceného liberalismu. Věděli, že kdyby byl proveden průzkum veřejného mínění, dočista by prohráli. Proto vypracovali statistické údaje podle fiktivních průzkumů. Informovali média, že podle nejnovějších průzkumů 60 % Američanů potrat podporuje. Předkládali jako pravdivé informace, že díky nelegálnímu potratu umírá ročně 10 tisíc žen, přitom skutečný počet byl 200–250. Tvrdili, že za rok jde na nelegální potrat v USA přes milion žen, ale ve skutečnosti jich bylo okolo 100 tisíc. Neustálé opakování velkých lží ve veřejných médiích posluchače přesvědčí. Propagandistická akce tohoto druhu se ukázala být velmi účinná. Během pěti let se jim podařilo přesvědčit většinu společnosti, že je potřeba co nejrychleji potraty legalizovat.

Druhý prvek jejich taktiky bylo hrát na katolickou kartu. Ustavičně osočovali katolickou církev a její „zpátečnické“ názory, poukazovali na církevní hierarchii jako na darebáky plné pokrytectví, kteří zakazují potrat, aby omezili svobodu volby. Tento motiv byl opakovaně stále. Krmili média rozmanitými lžemi jako: Všichni víme, že odpůrci přerušení těhotenství jsou jen duchovní, zatímco katoličtí laici jsou v rozhodující většině pro potraty.

Třetí způsob byla snaha o věrohodnost propagační akce blokováním informací o vědeckých důvodech, jež svědčí o tom, že lidský život začíná ve chvíli početí: „Tvrdili jsme, že věda to nebude moci nikdy vymezit, poněvadž to nepatří do její kompetence, ale pouze do filozofie a teologie. Byla to velká lež, protože fetologie (věda o počátcích lidského života) uvádí nezvratné důkazy, že lidský život začíná v momentě početí a potřebuje tutéž ochranu, jaká se poskytuje nám.“

„Když se dnes vracím 25 let zpátky,“ píše Nathanson, „k oné odpudivé hře, odbývajících se mezi těly těhotných žen a jejich zabíjených dětí, překvapuje mě absolutní nedostatek kritičnosti vůči úkolu, který jsme si umanuli provádět – naprostá morální a duchovní poušť, která je v základech tohoto příšerného předsevzetí, naše nezpochybnitelné přesvědčení o vysoké morální úrovni naší činnosti. A přece to, co jsme dělali, bylo prostě podlé! Proč jsme nedokázali uvi-

dět falešnou etiku lékařů praktikujících ničemnost, spojení té evidentní hrabivosti s motivací, které chyběly vyšší city: beznadějnou tupost samotného předsevzetí s ignorancí lidí, kteří na něm měli účast; všechny etické příkazy s nemorálností samotného úkonu!“

Obrácení

V roce 1973 se Nathanson stal primárem porodnice v nemocnici sv. Lukáše v New Yorku. Byl tam poprvé instalován ultrazvuk, tehdy nejnovější přístroj, díky němuž bylo možné sledovat a zkoumat plod v matčině děloze. Ultrazvuk před Nathansonem otevřel nový svět. „Poprvé jsme doopravdy mohli vidět lidský plod, měřit ho, sledovat, dívat se na něj a také se s ním spojit a zamilovat si ho. Ultrazvukové obrazy plodu dělají na diváka neuvěřitelně silný dojem,“ vzpomíná Nathanson.

Po zavedení ultrazvuku došlo v Nathansonově přístupu k lidskému plodu k radikálnímu zlomu: „Díky ultrazvuku jsme se mohli nejen přesvědčit, že plod je normálně fungující organismus, ale také měřit jeho životní funkce, vážit ho a stanovit jeho věk, vidět, jak polyká, vypouští moč, vidět ho spícího i bdělého a také pozorovat, jak se hýbe neméně účelně než novorozenec.“

foto: archiv MSI

foto: archiv MSI

Od této chvíle už Nathanson nebyl přesvědčen o správnosti potratu na přání. Drasticky omezil počet svých „zákroků“ na případy, jež měly lékařské opodstatnění. Poslední potrat udělal v roce 1979. Od roku 1984 si kladl stále více otázek ohledně umělých potratů. Chtěl vědět, co se při něm doopravdy děje. Provedl jich přece tolik, ale dělal to, aniž by se zamyslel – mechanicky, slepě. Zavedl nástroj do dělohy, zapnul motor a stroj vysál nějaké kousky tkání. Přál si vidět, co se v tu chvíli skutečně děje. Poprosil tedy svého přítele Jaye, který prováděl 20 potratů denně, aby při „zákroku“ zapojil ultrazvuk a nahrál průběh potratu na filmovou kazetu. Kolega to udělal velmi svědomitě. Když si oba později prohlédli film v montážním studiu, prožili opravdový šok a Jay řekl, že už nikdy „přerušeni“ těhotenství neprovede. „Byl to otřes dotýkající se kořene mé duše,“ napsal později Nathanson. Poprvé spatřil, co se při umělém potratu skutečně děje, čím potrat vlastně je. Když byla kazeta profesionálně zpracována, vznikl film *The Silent Scream* (Němý výkřik, dostupný na <http://svobodavalby.cz> – pozn. red.). Byl to filmový dokument hrůzostrašného zločinu, spáchaného na nejnevinnější a zcela bezbranné bytosti. Ukazoval dvanactitýdenní dítě v matčině děloze, které se pokouší bránit před drtícím nástrojem, který ho rozmačkává, a před sajícím ▷

aparát. Film byl poprvé promítnut 3. ledna 1985 na Floridě a jeho projekce vyvolala senzaci.

Liberálové začali hrozně povykovat, protože tento dokument značně ohrožoval propotrátové síly. Liberální média se snažila o blokádu, aby se tato pravda nedostala mezi širší kruhy americké společnosti. Žádná z televizních sítí film nikdy nechtěla promítnout, a dokonce ani nedala souhlas k nákupu času na reklamy, jejichž obsahem by byla chvála volby života. To byl zřejmý důkaz, jak jsou média ovládána stoupenci „kultury smrti“.

Vědecká fakta otevřela Nathansonovo srdce: přijal nezpochybnitelnou pravdu, že lidský život začíná v momentě početí a že každé ukončení těhotenství je vraždou nevinné a bezbranné lidské bytosti. Doktor Nathanson změnil své názory na potrat a řídil se přitom pouze vědeckými důvody, nikoli náboženskými.

Cesta do katolické církve

Duchovní cesta k víře v Boha byla pro Bernarda Nathansona mimořádně obtížná. Nejdříve tu bylo odhalení posvátnosti lidského života od chvíle početí až po přirozenou smrt, a teprve později přijetí víry v Boha. „Nehledal jsem nic duchovního; mé touhy byly většinou pozemské a tělesné, mé snahy konkrétní a hmatatelné, které se daly snadno

Dítě v pátém měsíci života před narozením

foto: A. Zachwieja

zpeněžit. Co horšího, přistupoval jsem k duchovním věcem s pohrdáním, jak to sedělo na židovského ateistu s tvrdou šíjí,“ píše Nathanson.

V letech 1978 až 1988 prožil velmi těžké období. Náhle začal velmi bolestně pociťovat důsledky svého hříšného života. „Probouzel jsem se noc co noc ve čtyři nebo v pět ráno, díval jsem se do tmy a čekal, zda se zprostřed temnoty náhle rozbřeskne vědomí, že nějaký neviditelný soud mě zbavuje viny. Po neplodném

čekání jsem rozsvítil noční lampičku, vzal jsem některou z knih o hříchu a znovu jsem četl úryvky z Vyznání sv. Augustina, Dostojevského, Paula Tillicha, Kierkegaarda, Niebuhra a dokonce Lewise Mumforda a Waldo Franka.“

Stále častěji ho přepadaly sebevražedné myšlenky. Tíha spáchaných vin byla k nesnesení, zejména vědomí tisíců potratů nevinných dětí. Zkoušel léčit svoji duchovní bolest a zoufalství uklidňujícími prostředky, alkoholem, poradnami, návštěvami psychiatrů, ale nic nepomáhalo. V té době se dr. Nathanson stále více angažoval v činnosti hnutí ochrany života. Jezdil po Spojených státech s přednáškami, psal knihy a zapojoval se do politické činnosti. Když se účastnil manifestací obránců života, dával jasně na srozuměnou, že ho s nimi spojuje pouze nesouhlas s potraty, ale k víře v Boha že přistupuje s rezervou. Během těchto manifestací a protestů před potratovými klinikami zažíval nepopsatelnou atmosféru nezištnosti, která mezi shromážděnými vládla. Z tváří pokojných a modlících se lidí, obklopených policejním kordonem, zářila opravdová láska. Ti lidé se stále modlili a stále si připomínali naprostý zákaz použití násilí. Nathanson píše: „Prostě mě překvapila síla jejich lásky a modlitby: modlili se za nenarozené děti, za bloudící a vyděšené matky, za lékaře a zdravotní sestry pracující na klinice. Modlili se dokonce i za policii a média, která demonstraci přenášela. Modlili se za sebe navzájem, ale nikdy nikdo sám za sebe. Začal jsem přemýšlet: Jak je možné, že ti lidé se mohou tolik vydávat, když stojí za menšinou, která je nemá, neviditelná a neschopná vyjádřit jim vděčnost?“

Příklad těchto lidí způsobil, že si Nathanson poprvé ve svém životě začal vážně připouštět myšlenku možnosti Boží existence. Píše: „Začal jsem přemýšlet o existenci Boha, který mě provedl všemi pekelnými obraty jen proto, aby mi ve své milosti ukázal cestu ke spáse a prokázal mi své milosrdenství. Tato myšlenka, odporující všem mým devatenáctiletým jistotám, jimž jsem byl věrný, v jediné chvíli ukázala moji minulost jako hnusné bahno hříchu a zla, obžalovala mě a uznala vinným těžkými přestupky (...), ale zároveň mi – mimořádným způsobem – ukázala (...), že Někdo před dvěma tisíci lety zemřel za moje hříchy.“

Dříve než se rozhodl k duchovní cestě hledání Boha, s velkou chutí začal číst ▷

foto: archiv MSI

autobiografie velkých katolických konvertitů, jako byl Malcolm Muggeridge, kardinál Newman, Graham Green, C. S. Lewis, Walker Percy, a dalších. Ale nejvíc se identifikoval s příběhem svého profesora Karla Sterna, který v autobiografii *The Pillar of Fire* popsal svoji fascinující duchovní cestu ke katolické víře. Nathanson vyznává, že pokaždé, když čte tuto autobiografii, těžko zadržuje slzy: Bylo mi určeno projít hrobem při hledání Toho, bez něhož bych byl zatracen, nyní jsem se však zachytil okraje jeho šatů v zoufalství, v údesu, v nebeském přívalu nejčistší potřeby. Mé myšlenky se znovu vracejí k hrdinovi mých studentských let Karlu Sternovi, který prošel duchovní proměnou přesně v té době, kdy mě učil poznávat lidskou mysl, její řád a její zdroje, a vracejí se ke slovům, jež napsal svému bratru: „Není pochyb: běželi jsme k Němu nebo jsme od Něho utíkali a On celou dobu byl v centru všeho.“

Nathanson si byl vědom, že velmi mnoho lidí z hnutí ochrany života se za něj modlí. Duchovní proměna u něho probíhala jemně a přirozeně a přinášela mu vnitřní odpočinutí a klid. Začal se pravidelně každý týden setkávat s otcem Johnem McCloskeym, který se stal jeho duchovním vůdcem po obtížných cestách víry. O svém rozhodnutí přestoupit ke katolictví začal veřejně hovořit už v roce 1994. Pokřtěn byl 9. prosince 1996 v katedrále sv. Patrika v New Yorku otcem kardinálem J. O'Connorem. Židovští přátelé s potěšením přijali jeho rozhodnutí. Sám dr. Nathanson říká:

„Když přijímám Krista, ještě víc oceňuji skutečnost, že patřím k židovské kultuře, národu a tradici. Tak to bude vždy a jsem na to hrdý.“ Od té doby se pravidelně účastní mše svaté, zpovídá se, vede hluboký život modlitby a jako vědec ve svých knihách, filmech a četných před-

náškách vydává svědectví, že lidský život je tak posvátný, jak svatý je Bůh, dárce tohoto života, a tedy nikdo nikdy nemá právo nikomu lidský život vzít. Obrácení prof. Bernarda Nathansona, který se z předního světového odborníka na potraty a „ateisty s tvrdou šjí“ stal horlivým katolíkem a vůdčím ochráncem života nenarozených dětí, je nepochybně jedním z největších obrácení 20. století.

Když přijel dr. Nathanson do Polska, vyzval 19. října 1996 na tiskové konferenci v galerii Porczyńských polské poslance: „Žádám vás, nedělejte žádný krok směrem k liberalizaci umělých potratů! Dějiny vám to nikdy neodpustí. Chci vás varovat, abyste se nedopuslili stejných chyb, které jsme udělali my v Americe. Hlasování pro umělé potraty bude současně hlasováním pro eutanazii, zabíjení starých, invalidních a terminálně nemocných lidí, zabíjení pro genetické experimenty; bude prvním krokem po nakloněné rovině, na jejímž dně je naprostá dehumanizace života, údolí smrti.“

P. M. Piotrowski TChr ■

foto: archiv MSI

foto: archiv MSI

Čistá láska

Slovem čistota se to dnes v televizi, novinách a obchodech jenom hemží. Vše musí být čisté, od podlahy až po zuby. Ale „mravní čistota“ je pojmem, který mnohým už nic neříká. Někomu snad může zavánět minulým stoletím, podle mínění jiných se hodí jen pro kněze nebo řeholníky. Ale stačí si otevřít Bibli – v ní se o čistotě mluví velmi často. Bohu asi na čistotě, a zvláště té vnitřní, hodně záleží. Tuto čistotu srdce ničí každý hřích, ale s čistotou úzce souvisí zvláště dvě přikázání Desatera – šesté a deváté.

darem člověku, a nemá být proto zneužívána, a že pohlavní styk je vrcholným darováním se druhému člověku, které patří až do manželství atd. Může se zdát, jako by tato hnutí propagovala dodržování šestého a devátého přikázání na úkor zbývajících ostatních osmi, ale opak je pravdou. Právě protože jsou tato dvě přikázání tak „nepopulární“ a mnozí je považují spíše za přítěž, je třeba zdůrazňovat jejich smysl a začleňovat sexualitu integrálně do svého křesťanského života.

I u nás jsme se pokusili o něco podob-

tým životem. Je pochopitelné, že s tímto životním stylem plaveme proti proudu, ale věříme, že právě mladí lidé mohou svým vlastním příkladem mnoho změnit.

Přijetí mezi členy iniciativy Čistá láska je veřejné, většinou je součástí pouti první soboty v Hlubokých Mašůvkách (12 km na sever od Znojma), ale lze se dohodnout i na jiné možnosti. Členové dostávají jednoduchý stříbrný prstýnek, který je vnějším znamením jejich příslušnosti k této iniciativě, a slibují pomodlit se na tento úmysl denně modlitbu Pod ochranu tvou. I když se všichni navzájem osobně neznáme, můžeme se za sebe navzájem modlit a povzbuzovat se. Jak praví staré české pořekadlo: „V jednotě je síla.“

Každému členu, ale i všem ostatním zájemcům je zdarma zaslán občasník Čistá láska, který se snaží podávat další praktičtější informace a vysvětlovat nauku církve. Je důležité, aby právě členové Čisté lásky dokázali pravdivě odpovídat ostatním na případné otázky týkající se sexualitu. Libovolné množství tohoto občasníku je možné zdarma objednat na níže uvedených kontaktech. I pro čistotu platí: To, co člověk pořádně nezná, to nemůže milovat.

Na závěr nezbyvá než dodat, že členství je bezplatné a členové se nemusí nikde povinně scházet. Může se zdát, že naše snaha zůstane jen pouhou kapkou v moři, ale může to být i jiskra, která zapálí les. Jestli se chceš k nám připojit, srdečně Tě zveme a těšíme se na Tebe.

Jana Brabcová ■

foto: Anton Frč

V mnoha zemích na světě (např. USA, Polsko) působí hnutí mládeže, která se svým životem snaží ukázat, že tato dvě přikázání nejsou v Bibli zbytečné. Mladí lidé působící v těchto hnutích ukazují svému okolí, že existuje i jiná cesta než ta, kterou nám předkládají massmédiá a dnešní společnost. Ba co víc, že tato cesta je pro člověka lepší volbou, protože odpovídá jeho přirozenosti a je ve shodě s Božím plánem. Je to cesta, která říká, že sexualita je Božím

něho, a tak od srpna 2005 se rozjela činnost iniciativy Čistá láska. Do této iniciativy bylo zatím veřejně přijato kolem 80 členů, ale máme i mnoho sympatizantů z řad starších lidí, kteří nás podporují svou modlitbou. Kdo se může stát členem této iniciativy? Každý svobodný člověk starší 15 let, kterému jsou výše popsané hodnoty blízké a chce je uskutečňovat ve svém životě. Nezáleží na tom, jak dosud žil. Jde o rozhodnutí žít odteď mravně čis-

Kontakt:

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
tel: 515 296 384, 731 402 742
e-mail: vranov@fatym.com
marek@fatym.com

Jana Brabcová, Zadní Zhořec 9
594 44 Radostín nad Oslavou
tel: 774 335 688
e-mail: JBrabcova@seznam.cz

Cena příkladu

Mnozí dobří lidé si kladou otázku, zda jejich snaha o dobro bude mít někdy nějaké ovoce. Často to vypadá tak, že se snaží a v okolí, na kterém jim nejvíc záleží, není téměř žádná odezva na to, co konají. Nikdo se k nim nepřipojí, zůstávají ve svých dobrých snahách osamoceni. Často schází vděčnost ze strany těch, pro které se namáhají a nejednou přijde pokušení ptát se, zda by nebylo lepší všechno vzdát.

Podobně si může připadat i mladý člověk, který nadšeně vstoupil do Čisté lásky, denně se modlí „Pod ochranu tvou“ na úmysl Čisté lásky a příkladně se snaží žít s čistým srdcem i mezi těmi, kteří žijí jinak. Přesto však jeho snaha nepřináší žádné ovoce, nikoho svým příkladem nestrhne k tomu, aby následoval život v Čisté lásce. Často si spíš připadá jako exot nebo vykopávka z jiné doby, vždyť dnes už je vše nastaveno jinak. Je pravda, že tyto pocity mohou přijít na člověka, a to nejen na toho, kdo patří do Čisté lásky, ale i na kteréhokoliv křesťana, nebo i poctivého člověka, který usiluje o dobro, ale hodnoty víry ještě nepoznal. Vytrvat – má to cenu? Nebylo by lépe všechno to vzdát a zařadit se mezi ty, kteří jdou s masou?

Musíme si uvědomit, že cesta dobra, cesta křesťanství a samozřejmě i cesta Čisté lásky není cestou snadnou. Naopak. Často je to cesta trnitá, úzká, kamenitá, ale vedoucí k cíli – na rozdíl od cest širokých, pohodlných, které jsou navštěvovány mnoha zájemci. Ale tyto cesty, tak jak se výstižně zpívá v jedné písni, nesou své tragické riziko: *Utíkáš si cestou přímou, vánek do zad fouká ti, nepřemýšlíš, je ti prima. Až v cíli poznáš, jak se mylíš, vždyť na konci tam uhoříš...* Samozřejmě, že má cenu

jit cestou oběti. Samozřejmě, že se vyplatí vytrvat a plavat proti proudu. Nemusíme čekat výsledky hned, a mnohé dokonce uvidíme až na věčnosti. Ale ten kdo vytrvá, ten neprohraje.

Jako povzbuzení pro ty, kterým se zdá, že jejich snaha o dobro nebo život v čisté lásce nemá žádný konkrétní dopad, bych nyní převyprávěl zkušenost jednoho kněze. Dnes je mu zhruba čtyřicet roků. Na pozvání řeholních sestřiček se rozjel do jedné oblasti, aby tam vedl duchovní obnovu pro děvčata. Sestřičky kněze uvítaly a hned mu oznamovaly: „Máte tady spolubratra. Otec Jan přivezl ze své farnosti několik děvčat a bude tady s nimi celý den.“ Oba kněží se spolu radostně pozdravili, nikdy předtím ještě neměli možnost se takto osobně setkat.

Otec Jan, který má kolem šedesáti roků a působí již několik desetiletí v jedné vesnické farnosti, se během dne tiše a se zájmem účastnil duchovní obnovy pro děvčata. Na závěr za ním přišel onen kněz, který duchovní obnovu vedl. Řekl mu: „Otče Jane, chci vám moc poděkovat, protože jsem velmi vděčný za to, že jsem se poprvé v životě mohl s vámi takto osobně sejit. Znáám vás už zhruba od svých dvanácti let, ale nikdy jsem s vámi nemluvil. Tehdy můj o několik let starší kamarád, zedník z naší vesnice, jezdíval pomáhat se stavebními pracemi do vaší farnosti. Vždycky, když se vrátil, vyprávěl o mladém knězi otci Janovi. Neznal jsem tehdy žádného mladého kněze a ani s těmi staršími jsem nebyl v bližším kontaktu. Díky tomu, že můj kamarád zedník Fanouš vás znal, vnímal jsem vás i já jako svého známého. Zkrátka považoval jsem vás za velmi blízkého kněze, vždyť Fanouš vás znal osobně. Tehdy za totality to pro mě znamenalo hodně. Občas mě Fanouš vzal na nějakou církevní slavnost, kněžské svěcení, pouť, primici... Vždy jsme byli spolu mezi lidmi jako obyčejní účastníci této náboženské slavnosti. Fanouš mě mohl často upozornit: ‚Tamhle je otec Jan.‘ Váš příklad byl povzbuzením pro dospívajícího kluka, který začínal uvažovat o možnosti zvolit kněžství. Byl to příklad věrnosti a přestože jsme nikdy osobně spolu nemluvíli, přestože jsem vás znal jen zpozvdálí a z vyprávění, sehrál tento

foto: archiv MSI

váš příklad věrnosti v mém rozhodnutí pro kněžství poměrně důležitou roli. Těch faktorů, které pak přispěly k mému rozhodnutí být knězem, bylo víc. Chci však poděkovat za váš osobní příklad, protože i díky němu moje rozhodnutí pro kněžství zrálo. Neměl jsem nikdy možnost se s vámi osobně setkat (a možná, že mi to nedovolil přirozený ostych), ani jsem tu možnost nevyhledával, ale dnes při duchovní obnově jsem nad tím znovu přemýšlel a chci vám to s vděčností říci. Určitě jste ani netušil, co pro mě váš příklad znamenal...“ Když mladší kněz skončil svou řeč, otec Jan měl v očích slzy. Byly to slzy dojetí, možná i vděčnosti. Skutečně nečekal, že by jeho příklad mohl mít až takovýto vliv.

My sami často nevidíme, jak Bůh použije dobro, o které se snažíme. Na jednu stranu je to i dobře. Kdybychom už teď sklídili všechno ovoce svých dobrých snah, možná bychom byli v pokušení být pyšní. Takto si však můžeme být jisti, že dobro, které rozséváme, i když nepřináší viditelné ovoce, může být použito v Božím plánu. A Boží plány jsou vždy zajímavější a lepší než plány naše. Příklad toho, kdo žije podle čisté lásky, sice nemusí vyvolat příliv dalších do Čisté lásky, ale může to být znamením pro mnoho jiných, kteří se s tímto příkladem setkají. Na závěr tedy chci shrnout vše do jedné rady. Pokud jde o dobro – vytrvejme, nevzdávejme se! Není třeba čekat výsledky hned, před Bohem se neztratí ani sebemenší dobrá snaha.

P. Marek Dunda ■

Výhoda Čisté lásky

Do Čisté lásky vstupují různí mladí lidé. Někteří jen navazují na svůj dosavadní styl života a chtějí i nadále žít čistě. Jiní o čistotu bojují. Další jsou poučení životními zkušenostmi natolik, že pochopili, že jít cestou čisté lásky je osvobozující a krásné. Někteří jsou ochotni promluvit o svých zkušenostech a podělit se s ostatními o tom, co pro ně životní styl čisté lásky znamená. Jedna z těch, kteří do čisté lásky vstoupili, těsně před veřejným rozhodnutím být členkou Čisté lásky, promluvila k ostatním mladým. Pokusím se z její zkušenosti zmínit to důležité, co mě velmi zaujalo.

Pokřtěna byla teprve před necelými dvěma lety. Jedna její známá jí říkala: „Když se necháš pokřtít, změní to pak úplně tvůj život. Budeš se muset chovat jinak.“ Ona si ale myslela, že životní

styl po křtu měnit nebude. Před ním měla několik známostí a vůbec si nelámala hlavu s otázkou čisté lásky. Byly to vztahy, které si nekladly žádné hranice. Poté co byla pokřtěna, pochopila, že by opravdu její život měl začít vypadat jinak. Navázala novou známost. Tentokrát už od začátku stanovila hranice tak, aby se jednalo o opravdu čistý vztah. Byla rozhodnuta vytrvat a neslevit. Ve vztahu se cítila svobodněji. Svým posluchačům sdělila, že když tuto známost skončila a oni se rozešli (ne kvůli oněm hranicím, ale z jiného důvodu), jednalo se o rozchod jiný než ve vztazích předchozích. I tentokrát pociťovala sice bolest, ale nebylo to tak zraňující.

Toto děvče dosvědčilo, že čistě prožívaný vztah je velmi osvobozující, a to i pro případ, že by se známost ukončila.

Je to známá zkušenost, kterou mohou potvrdit mnozí. Ať už ti, kteří se relativně svobodně rozešli po předchozím čistém vztahu, anebo s bolestí v srdci to mohou potvrdit i ti, kteří pocítili zraňující bolest po rozpadu vztahu, do kterého nabídli víc, než měli. Ze zkušenosti víme, že i několik dnů či hodin před svatbou ještě nemusí být vše jisté (rozešli se totiž už i ženich a nevěsta před zahájením svatebního obřadu v kostele). Nezbývá než společně s onou slečnou, která mluvila o své životní zkušenosti, doporučit prožívání všech vztahů podle zásad Čisté lásky.

Vydržet prožívat čistý vztah – toho ještě nikdo nemusel litovat, v opačném případě však ano...

P. Marek Dunda ■

foto: archiv MS!

Několik myšlenek pro děvčata

Několik myšlenek z jedné duchovní obnovy pro děvčata:

Jestliže děvče investuje do svého vzhledu, tak to ještě není úplně všechno. Víc se vyplatí investovat do toho, jakou máme duši. „Co každému nejvíc sluší, je mít krásnou čistou duši.“

Omyl dnešní doby je, že se stále znovu lidem opakuje: nejdůležitější je vnější krása! Ale ta vnější krása – to není to nejdůležitější. Krásná duše je víc než krásný vzhled. Dnes jsou mladí lidé vystavováni pořád většímu tlaku reklam: „Pracuj na tom, ať máš krásný vzhled.“

Ten, kdo dělá kroky směrem k Pánu Bohu, ten investuje do toho nejlepšího, do čeho se dá investovat. Investovat do svého srdce znamená denně na tom pracovat – denně se snažit, aby v mém srdci byly vlastnosti, které budou druhé přitahovat, a aby tam nebyly ty, které budou ostatní odpuzovat.

Litoval někdy někdo toho, že žil čistě? Na to ještě nikdo neumřel. Litoval někdo toho, že žil nečistě? Ano, například ti, co se nakazili při nečistém stylu života.

Matka Boží, Panna Maria, má různé tituly, ale nejčastější její titul je Panna, a to proto, aby se dalo najevo, jak moc si církev váží její čistoty a toho, že ona nám v tom dala obrovský příklad.

Srdce je čisté tehdy, když v něm není hřích, když v něm je žitá čistota, čistý pohled a když v něm jsou také ryzí Boží úmysly, se kterými se člověk dívá na tento svět.

Mladí lidé jsou zváni k tomu, aby žili s čistým srdcem. Vzorem je Panna Maria a svatí.

Duše by měla být taková, aby se líbila především Pánu Bohu. Ne taková,

Foto: archiv MŠI

jak si to vymyslíme my, ale taková, jak se to líbí Pánu Bohu. Proto se máme často ptát: Líbí se Pánu Bohu moje smýšlení? Líbí se Pánu Bohu moje jednání? Líbí se to, jak se k některým věcem stavím? V čem všem si má člověk dát pozor, aby se snažil čistě žít? V myšlení, mluvení a jednání.

Čisté srdce neznamená jen to, že se člověk chrání nečistých myšlenek, že bere zdravým způsobem sex. Sex je velký dar od Pána Boha, správně použitý v manželství může přinášet radost, jinak to může být jako s ohněm, který je všude jinde než v kamnech nebo tam, kde má být, ke škodě.

Duch svatý nás vede, abychom pamtovali na to, že jsme stvořeni pro nebe. Duch zlý nám napovídá: „Jen si užij hlavně tady na zemi.“ Každý z nás se musí denně rozhodovat, koho bude poslouchat.

Čisté srdce také znamená, že člověk s těmi druhými čistě zachází.

K čistému srdci patří i to, že člověk stále koriguje svůj úmysl. Co pomůže korigovat úmysl? Častá myšlenka na Pána Boha. Bůh je se mnou, Bůh mne má rád! Heslo: Boží oko všechno vidí, Boha nikdo neošidí.

Někdy si člověk řekne: „A mám já vůbec sílu takto žít? Dokážu to? Možná, že svatí to dokázali, ale já?“ Kdo nás stvořil? Pán Bůh si nás stvořil, abychom to i přesto, že jsme ne zcela dokonalí, dokázali.

Čisté úmysly pomáhají k tomu, aby to člověk myslel dobře s těmi druhými za všech okolností.

Křesťanský pohled je pohled svobody. Zatímco takoví, co nám tvrdí, že je třeba všechno zkusit, že je třeba všechny předsudky odložit... – právě ti po čase přiznají: „Já ti závidím, protože to, co jsem sám doporučoval, to nebylo tak krásné, jak to prožíváš ty.“

redakce ■

Několik ohlasů

děvčat ve věku 14–18 let
na přednášku o Čisté lásce

Jsem ráda, že jsem se dozvěděla víc o iniciativě Čistá láska, do které jsem se rozhodla vstoupit.

Dozvěděla jsem se, že mi nejvíc sluší čistá duše. Oslovilo mě to příjemným pocitem. Cítila jsem se jako nový člověk, který si nemá hledat partnera podle zevnějšku. Ráda si tyto myšlenky vezmu k srdci a budu se snažit podle toho žít.

Asi bych se měla snažit nosit jiné oblečení...

Utvrdila jsem se v tom, že chci patřit do iniciativy Čistá láska.

Nikdy jsem nebyla spokojená s tím, jak vypadám. Ve škole jsou holky, které jsou hezké a každý se s nimi baví, a se mnou ne. Ale na této obnově jsem se dozvěděla, že ta nejdůležitější věc není mít vzhled, ale jakou mám duši.

Už vím, že vzhled zevnějšku není vše, záleží jen na čisté duši.

Pán Bůh má rád všechny. Každému z nás dal něco jiného, krásu nebo nadání a tak.

Čistá láska mě hodně oslovila. Budu se snažit mít čistou, krásnou duši a snažit se rozdávat radost. Přeji si, aby co nejvíc lidí kolem mě mělo čistou krásnou duši.

Lhostejnost ...

Nedávno se mi dostalo do ruky nové číslo časopisu Immaculata, a když jsem jím listovala, zaujal mě tento článek:

VÍŠ, KDO JSEM?

Nikdy jsem neučinila nic špatného, ale kvůli mně byly zmařeny lidské životy, potopily se lodě, byla vypálena města, padaly vlády, byly prohrány bitvy, a dokonce několik kostelů bylo kvůli mně zavřeno.

Nikdy jsem nikoho neuhodila, neřekla jediné nevlídné slovo, ale kvůli mně byly zničeny domovy, ochladla přátelství, ustal dětský smích, manželky ronily hořké slzy, bratři a sestry na sebe navzájem zapomněli a rodiče odešli do hrobu se zlomeným srdcem.

Neměla jsem v úmyslu nic zlého, ale kvůli mně byly zmařeny talenty, slušnost a zdvořilost prohrály a příslib úspěchu a štěstí skončil v bolesti a neštěstí.

Nevydávám žádný zvuk, jen mlčím. Ne, protože taková už jsem já. Nemohu nabídnout nic než zármutek a bolest.

Možná si hned nevzpomeneš na mé jméno, ale jsem si jista, že mne osobně velmi dobře znáš. Jak se jmenuji?

...LHOSTEJNOST!

...A tak jsem si přitom trochu vzpomněla i na dobu, kdy jsem se rozhodla vstoupit do Čisté lásky. Asi právě tuto lhostejnost – možná spíš jen hraní si na „mrtvého brouka“, kdy se ve mně tak trochu hádaly dvě protilehlá stanoviska: Ježíšovo „Kdo mě vyzná před lidmi...“ a moje „vždyť takto mohu žít i sama, bez nějakého členství, proč jít s kůží na trh“ – jsem v sobě musela překonat. Je krásné žít nějakým ideálem, ale jestliže jím žiji jen sama, je to velké ochuzení. Pro mě i pro ty, kteří jsou okolo mě. Jako člen církve nemohu žít jen sama za sebe, mám i bratry a sestry, které mi Pán dal. A právě jim to moje svědectví může k něčemu být, může jim trochu pomoci, povzbudit je, když se jim zdá, že to nemá cenu. A naopak, oni zase potom povzbuzují mě. Ono lhostejné „nic zlého jsem neudělala, neměla jsem nic zlého v úmyslu, jenom mlčím“ je jednodušší, vlastně mě nic nestojí, ale to rozhodnutí se vystoupit z lhostejnosti, udělat nebo zviditelnit něco dobrého stojí za to

foto: archiv MŠI

a přináší velkou radost a osvobození od strachu – a co ti druzí. :-)) Jsem teď Pánu moc vděčná za to, že mi dal sílu zvítězit nad tím, abych si žila jen tak ve skrytu, že jsem do Čisté lásky mohla vstoupit a poznat i další lidi, kteří touží po opravdové lásce, která nehledá sebe, a po čistém srdci, ve kterém může přebývat Bůh. A nejenže touží, snaží se tak i žít. :-))

A nakonec ještě jedno: Lhostejnost znamená, že jsem neudělala sice nic zlého, ale ani nic dobrého. A to by přece byla škoda, ne?

Monča ■

Nejhezčí denní zážitek

Je sobota 28. října 2006. Vyrazily jsme s Hankou na celostátní setkání Kolpingových rodin. Cestou jsme se zastavily na jedné benzínce. Když jsem se podívala na časopisy, které měli na stojanu těsně u pultu tak, že každý si musel všimnout, co tam je, šokovalo mě to. Asi na třech titulních stranách časopisů předhazovali kolemjdoucím nevybíravým způsobem lidské tělo, jako by to byl kus něčeho k prodeji. Bylo mi to velmi líto, ale také mi to nedalo jen tak odejít. Už dávno jsem řešila otázku jak dát s láskou najevo, že něco takového je pro slušného člověka ponižující.

Přestože jsem, dá se říci, s nikým „nechodila“ a Bohu díky ani neprožila nějaký tělesný blízký kontakt, vnímám od doby, kdy jsem vstoupila do Čisté lásky, jaký je sexualita krásný dar.

Když jsou na benzínkách, a nejen na nich, časopisy plné ponižujícího předhazování lidského těla, má to jistě velmi špatný vliv na celou společnost. Věřím, že modlitba, kterou se denně modlím za čistotu a kterou se modlí všichni členové Čisté lásky, mi pomohla, abych laskavě ale rozhodně poprosila prodavačku, jestli by nebylo možné nemít takové časopisy alespoň tak na očích. Milá prodavačka zavolala vedoucí a já jsem jí sdělila svou prosbu. Paní vedoucí se nejprve zarazila, a pak říká: „No, já nevím, kam s tím, to jste první, komu to vadí a kdo mě na to

upozorňuje. Myslíte si, že to je jenom u nás? Je to přece všude.“ Zapřemýšlela jsem: „Já vím, je to všude, ale ne úplně.“ Paní vedoucí strčila do ramene sedícího muže u stolku a říká: „To tady tenhle, ten v tom furt hrabe.“ Poté jsem řekla, že si myslím, že je to nedůstojné člověka, a paní vedoucí se snažila najít místo, kam by stojan alespoň přemístila. Uvidíme, kde bude stát, až tam příště pojedu.

Věřím, že je mnoho dobrých lidí, kteří v hloubi srdce cítí, že to, co nám často předkládá televize, rozhlas, billboardy a novinové stánky, není opravdu dobré, ale protože neslyší od nikoho to, co slyší ve svém srdci, jdou s proudem, aby náhodou nevybočovali. Není to taky naše povinnost, kterou nám ukládá Pán Ježíš, když říká: „Buďte světlem?“

Benzínka podruhé

Po této dobré zkušenosti jsem se odhodlala k dalšímu kroku. Byla to benzínka blízko Olbramkostela, kde mě přímo praštily do očí videokazety, vyskládané na parapetu okna. Opět na nich bylo nevybíravým způsobem předhazováno lidské tělo, jako by to nebylo něco velmi krásného a ušlechtilého, ale jen jako cosi, co je zdrojem chvilkové vášně. Poprosila jsem, zda by nebylo možné je alespoň položit, protože si myslím, že je to nedůstojné člověka. Pro jistotu jsem dodala, že sem

foto: archiv MŠI

často jezdím tankovat a vadí mi to. Mladý muž, který tam pracoval, mě odbyl, že to není jeho věc, že není šéf. Říkala jsem si, že je to špatné, ale když jsem tam opět jela natankovat, zjistila jsem, že kazety opravdu alespoň leží a nejsou tak na očích. Poděkovala jsem panu vedoucímu.

Někdy vnímám, že dělám ústupky, a proto si myslím, že modlitba za čistotu mi pomáhá, abych tyto ústupky nedělala a pravdivě se stavěla ke všem situacím v životě. Není to sice vždycky jednoduché, ale je v tom opravdová radost, kterou přeji i vám všem. A také vás zvou, abyste se připojili k Čisté lásce. Kontakt najdete v tomto časopise.

Jana ■

**KDO HLEDÁ
PRAVDU, HLEDÁ
BOHA, AŽ
VĚDOMĚ, ČI
NEVĚDOMĚ.
Sv. Edita Steinová**

foto: archiv MŠI

ČISTÁ LÁSKA?! PROČ ČISTÁ LÁSKA?

Proč by měl pár, i když se rozhodne vstoupit do manželství, udržovat čistou lásku? Předmanželským stykem

se může ztratit část mysteria, která obklopuje toho druhého. A tak pár, který uvažuje o svatbě, ztrácí něco nesmírně cenného.

Jako malá jsem si říkávala – nebo jsem si to spíš přála, že až budu s někým, koho si vezmu, jeden druhému se pak odevzdáme, až si spolu v kostele řekneme „Ano“. Tohle holčičí přání se mi už nikdy nepodaří naplnit a ani si nedokážete představit, jak moc mě to mrzí. Mám partnera už tři a půl roku a to nejhezčí, co se mi může stát, je, že se vezmeme a budeme spolu až do konce života. Jenže tam bude chybět ono pověstné kouzlo toho prvního společného odevzdání se. Nemyslím si, že je to tělesná vada, když se spolu dva milující se lidé milují, ale opravdu je to jen o tom naplnit svoje tělesné touhy – ty duševní jsou tím pádem v útlumu a vyplouvají na povrch až „po“. Takové „malé“ výčitky našeho svědomí. Říkáte si, že žádné nemáte? Ale to je velký omyl a dříve nebo později, i když je třeba nebudete chtít slyšet, promluví, tak jako se to stalo mě. Někdo si myslí, že to nelze vydržet, že se to nedá...

Také omyl – dá se všechno, je to jen o tom nezačít si, protože jak jednou ochutnáte, tak to nejde vzít zpět. Nebudeš chtít jíst čokoládu a ani ti nebude chybět, když nebudeš vědět, jak chutná. A hlavně je to všechno jen o duševní síle. Duch by měl být, či dokonce i je, silnější než tělo – fyzické potřeby. Milovat někoho a být milován je sice lidská jak duševní, tak fyzická potřeba, ale dá se to i bez té pomyslné třesinky, kterou by si měli oba „vychutnat“ až po vstupu do manželství.

Omlouvám se, že mluvím jak naučná brožurka, ale jen popisuji, co já osobně prožívám a jak to cítím. A věřte nebo ne, nestojí to za to. Cítíte se po tom jinak – smíšené pocity štěstí, smutku, radosti, zlosti sama na sebe nebo toho druhého. Ale v první řadě je to vaše osobní „zklamání“, nikdo jiný za to nemůže. Myslím si, že vás to ani neposune dál na pomyslném žebříčku, nýbrž vás to vrátí o pěkný kus zpět. Nenechte se ničím a nikým nutit do něčeho, co nechcete, a i když to budete moc chtít, běžte se raději proběhnout nebo si dejte hodně studenou sprchu. Opravdu to nestojí za to. A nebojte se, váš čas přijde a bude to stát za to – stoprocentně. Jen si to teď nepokažte. Moc vám všem statečným a odhodlaným človíčkům držím pěsti, ať vydržíte. Mějte se moc fajn, vaše

Kam ■

foto: archiv MŠJ

Zvolili jsme si přirozené metody

Jsem studentkou 4. ročníku lékařské fakulty a již třetí rok jsem vdaná. Vzhledem ke studiu neplánujeme dítě hned. Rozhodli jsme se počkat, než skončím studia. Používáme už dlouho hlenovou a teplotní metodu se 100% účinností a oba jsme velmi spokojeni. Jako studenti medicíny máme přístup k solidním informacím o všech dostupných metodách antikoncepčních i přirozeného plánování početí, a právě proto jsme zvolili přirozené metody.

Je pravda, že dnes předepisované hormonální prostředky jsou méně škodlivé než ty, které se používaly před pár lety, ale vždycky existuje riziko komplikací, především poruch tromboticko-embolických, vysoký tlak a vysoká hladina lipidů v krvi. Myslím si, že prostě není třeba užívat hormonální tablety, jestliže existují metody zcela bezpečné, účinné, které nic nestojí. Pokud jde o nitroděložní tělíška, je nutno si uvědomit, že nebrání ovulaci, ale blokují zahnízdění plodu v děloze – jejich aplikace tedy není ve shodě s křesťanskou etikou. Naproti tomu používání prezervativu (či vaginálních tobolek) je sice méně škodlivé, ani nezabíjí plod, ale je poměrně nespolehlivé a nedovedu si představit, že bychom je používali.

Myslím si, že každý může používat přirozené metody, splňuje-li dané podmínky. Zprv je potřeba to chtít – musí to akceptovat oba a vědomě se rozhodnout se zříci se styku asi 7–9 dní v měsíci (to vůbec manželský vztah nenarušuje). Zadruhé se musí tyto metody solidně naučit, nejlépe minimálně několik měsíců před uzavřením manželství a před začátkem styku. Doporučuji obrátit se na organizace uvedené na konci článku. Mnoho žen totiž dělá zřejmé chyby, nedělá si poznámky a pak tvrdí, že metody jsou neúčinné. Ale stačí doslova pět minut denně věnovat sledování symptomů. Začátečníci musejí být zvláště opatrní v počáteční fázi cyklu, čili hned po menstruaci (někdy je těžké vysledovat, kdy se objeví hlen). Kromě toho radím těm, které už tuto metodu dobře znají a dlouho ji používají, aby nepřestaly denně zapisovat výsledky svého sledování, protože paměť selhává.

foto: archiv MSI

Na základě svých zkušeností jsem také chtěla reagovat na nejčastěji opakované argumenty proti přirozeným metodám:

1. Jsou málo účinné a já si nemohu teď dovolit počít. – Není to pravda, dobře používané přirozené metody jsou velmi účinné. Já také čekám s početím dítěte, protože napřed chci dokončit studium, používám metodu skoro 3 roky s naprostým úspěchem.

2. Jsou obtížné, je třeba mít velké znalosti, aby se je člověk naučil. – Není to pravda. Moje maminka (lékařka) mě naučila sledovat měsíční cyklus v 15 letech, kdy jsem měla znalosti na úrovni základní školy. Stačí dobrá, srozumitelně napsaná příručka a každý se to může naučit.

3. Vyžadují pravidelný způsob života a velkou systematickosti. – Jsem studentka medicíny a často ponocuji. Vůbec si neměním teplotu vždy v tutéž dobu, a přesto získávám čitelný graf. Změny hlenu se naopak při určité praxi zjistí automaticky. Mám na stolku kartičku, na kterou si denně zapisuji svoji značku, to je vše.

4. Nachlazení a horečka mohou narušit průběh teplot. – Jednou se mi stalo, že jsem měla infekční chřipku v době, kdy mohla stoupnout teplota ve spojení s ovu-

laci. Pak je třeba pozorně sledovat změnu hlenu a eventuální ovulační bolesti, ale pro jistotu se zříci styku, než ustoupí markantní projevy infekce. Pokud bude teplota nadále zvýšená, pak pravděpodobně došlo k ovulaci během horečky.

5. Stav zánětu pochvy a výtoky mohou znemožnit sledování hlenu. – Ano, to je pravda, ale pokud se objeví tyto projevy, je třeba jít ke gynekologovi a veškeré infekce porodních cest léčit. Neléčené mohou vést k zánětu vejcovodů, jež jsou příčinou neplodnosti. Kromě toho je třeba počkat se stykem, až bude infekce vyléčena, protože je přece velmi často nakažlivá.

Snažila jsem se uvést své argumenty pro přirozené metody. Jejich používání je zcela v souladu s křesťanskou morálkou. Pro nás křesťany je život ve shodě s Bohem a klid svědomí velmi důležitým argumentem. Rozhodli jsme se s manželem svou rodinu budovat na víře v Krista a na křesťanské etice.

Ania ■

Pozn. redakce:
Blíže informace lze najít na
www.cenap.cz a www.lpp.cz.

Několik slov o antikoncepci

Jsem lékařka, gynekoložka s pětadvacetiletou praxí, a chtěla bych se s vámi podělit o postřehy ze své nemalé zkušenosti.

Už nějakou dobu mám dojem, že užívání antikoncepce se začalo považovat za přirozené chování, vepsané do života každé ženy jako třeba stravování, spánek apod. Děje se to díky médiím, které informace o antikoncepci „házejí do jednoho pytle“ s každodenními problémy. Všednost používání antikoncepce odvrací pozornost od její podstaty a umožňuje brát ji na „lehkou váhu“.

V dnešní době bylo sblížení ženy a muže zredukováno na čistě hédonistické projevy čili prožitky slasti, relaxace, jež poskytují pocit uspokojení a uvolnění. Ale podstatným rysem je přece dávat lásku, tvořit, počít život – „koncepce“. Aby mohli vždycky čerpat rozkoš bez důsledků (čti: bez dítěte), byl vytvořen soubor prostředků, které umožňují nekonečnou infantilitu a nezodpovědnost, „zábavu bez úklidu po sobě“.

Antikoncepce, toto slovo označuje snahu proti (anti-) početí (koncepce, otěhotnění, početí). Současná antikoncepce začala svou expanzi v 50. letech, kdy bylo potřeba omezit počet interrupcí, a tak se běžně zavedl sortiment „ochranných prostředků“ – před „důsledky“.

Předpoklady se nepotvrdily, prosazování antikoncepce přispělo k růstu potratů. Je to pravidlo, ukazují to americké statistiky: počet interrupcí roste přímo úměrně kvantitě využívaných antikoncepčních přípravků.

Dnes se mezi antikoncepční přípravky mylně počítají abortivní prostředky (vyvolávající potrat). Například v Polsku zavedená široká škála nitroděložních tělísek je abortivní prostředek, nepůsobí tedy proti početí člověka, ale už žijícího zabíjí. Jak působí? Je to cizí těleso zavedené lékařem do děložní dutiny. Tělísko se celou dobu pohybuje a dráždí děložní sliznici. Můžeme ji přirovnat k třísce pod nehtem, vytvářející bolestivý zánět. Podstata jeho činnosti spočívá v zabití několikadenního dítěte. Znam případ, že pohybující se tělísko prorazilo dělohu a putovalo dále do jater a střev. Dvakrát jsem byla svědkem narození dítěte donošeného navzdory tělísku „nainstalovanému“ v děloze. V prvním případě bylo usazené v placentě, v druhém zarostlé v ručičce dítěte. To jsou řídké případy, ale stává se to. V několika státech USA je zakázáno tělísko používat pro jeho přílišnou ▷

foto: archiv MŠP

invazivnost a kvůli častým následným komplikacím.

Naposled se na farmaceutickém trhu objevila tableta zvaná RU 486. V Polsku ještě nebyla zapsána do registru léků, ale lze ji získat na černém trhu. Ona „novota“ je typický antiprogesteron, jenž způsobuje blokádu těhotenských hormonů. Zablokování účinku progesteronu vede k tomu, že se uvolní a odejde děložní sliznice a spolu s ní vše, co se v ní nachází. Ono „vše“ je právě živá lidská bytost s již bijícím srdcem! RU 486 je nám, lékařům, nabízena jako mírný prostředek; způsobuje zabití plodu dokonce v 6. týdnu života dítěte. Je to tedy abortivní prostředek, nikoli antikoncepční!

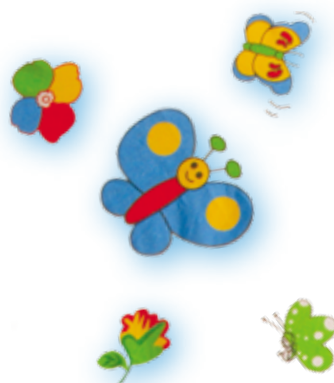
Nejčastěji používaným antikoncepčním prostředkem jsou hormonální tablety. Je to prostředek, který nedovolí počít (termínem „početí“ chápeme výlučně spojení vajíčka se spermií), což neznámá, že jej můžeme považovat za bezpečnou „metodu“, jež nevyvolává komplikace. (Pozn. red.: V případě, že selže zabránění početí, znemožní hormonální antikoncepce uhnízdění počatého dítěte ve stádiu cca pěti dnů. To se týká především gestagenních preparátů. Podrobné informace: <http://pilulka.pro-life.cz>)

Nejnovější výzkumy ukazují, že riziko vývoje rakoviny děložního čípku u žen používajících antikoncepční tablety je vyšší až o 50 %. Ze své pětadvacetileté zkušenosti a z konzultací s kolegy gynekology vím, že záněty děložního čípku jsou u těchto žen nevyhnutelné, objevují se dříve nebo později a je to jen otázka času. Užívání hormonálních tablet zvyšuje i riziko rakoviny prsu. Už dnes existují vědecké výzkumy, které vykazují, že když žena začala užívat antikoncepční prášky před 20. rokem života a – což je nejdůležitější – před prvním donošeným těhotenstvím, doba, kdy je brala, byla delší (několik let), pak se riziko nádoru prsu může zvětšit 2–3krát, případně pětkrát. Podobně je tomu s rakovinou jater, tady je riziko onemocnění 4–4,5krát větší.

Je známo, že když farmaceutická firma

foto: archiv MŠJ

Když chceme zničit plodnost, která je zdravým stavem, ničíme zdraví v širším smyslu tohoto slova

zavádí na trh nový lék, musí na příbalovém letáku uvést informace o jeho kontraindikaci a vedlejších účincích. Stává se, že informace pro pacienta je velmi zestručněná verze určená lékařům. Tak tomu bylo např. v případě prostředku pod názvem Lovestonic B. V kontraindikaci bylo uvedeno „pouze“: trombotické záněty žil, tromboembolické syndromy, kardiovaskulární nemoci (infarkt), mozková mrtvice, nádorové onemocnění rodidel nebo jiný hormonálně související nádor, benigní či maligní nádor v játrech. „Můj“, tj. lékařský seznam kontraindikace byl mnohem delší. Věřte, že pokud chceme ničit plodnost, která znamená zdraví, ničíme zdraví v širším smyslu slova.

V době ekologického rozvoje a propa-

govaných hesel návratu k přírodě by bylo dobré se k ní vrátit i v záležitosti regulace početí, vrátit se k pramenům, vrátit se ke zdraví. Kvapem se na trhu objevují publikace o blahodárném působení přírody a o blahodárném souznění s přírodou. Rozmanité příručky bylinkářské, dietetické a lékařské nás přesvědčují, že pouze v souladu s přírodou zůstaneme ve shodě se sebou samými, budeme se cítit vitální, zdraví a šťastní. Barevné časopisy nás informují, že i velcí tohoto světa „jsou unavení“ luxusem a vracejí se k prostotě – k jednoduchému životnímu stylu. Nejjednodušší způsob regulace své plodnosti je sledovat ji. V této oblasti není nedostatek publikací. Každá žena se může velmi přesně naučit tuto přirozenou metodu a spolu s Bohem (samozřejmě i s manželem) plánovat svoje děti. Pán Bůh je moudrý Stvořitel a všechno, co stvořil, je dokonalé, velmi, velmi promyšlené, naše plodnost také.

Dr. Danuta Hebda-Lisová ■

Předpoklady se nenaplnily, propagace antikoncepce vedla k vzrůstu potratů

Nikdy se nevzdávej!

Chci vydat svědectví ohledně šestého přikázání. Usuzuji z množství svědectví ve vašem časopise, že problém sebeukájení se týká velmi mnoha lidí. Není lehké se veřejně přiznat ke svým hříchům. Díky trvalému vnitřnímu „napomínání“ jsem musel překonat nejprve strach a hanbu a potom lenost, abych toto svědectví napsal.

Můj problém začal plus mínus v páté třídě základky. Myslel jsem na sex a erotické scény a moji zvědavost budily venku vystavené pornografické a erotické časopisy s obálkami, které přitahovaly oči. Hledal jsem je, když jsem procházel kolem stánků. Nejdřív se mi dostaly do rukou mládežnické noviny Bravo, (kde jsem vyhledával zvláště jednu stránku, anebo různé „zajímavé“ obrázky méně či více svlečených žen), Popcorn atd. Pak bylo hůř: Tvůj víkend, text zjevně erotický. Na tom to bohužel neskončilo, přišla řada na tvrdou pornografii. Koupil

**Ať nikdo
nezkouší,
jaké to je!
Nikdy!
Závislost
přichází
velmi snadno,
najednou.**

jsem si noviny a ukazoval jsem je kolegům, přesvědčoval je, aby si je koupili, vzal je dokonce na výlet, z čehož vznikl skandál. Byl jsem (a asi stále jsem) výjimečně duševně poddajný vůči pornografii. Ustavičně jsem se do ní nořil a hledal další dojmy, a to s překvapivou rychlostí.

Uvědomuji si to teprve nyní. Díky Bohu, že mě z toho vyléčil!

Jednou jsem náhodou shlédl pornografický film, který mě dodnes pronásleduje. Přehnaně jasně si pamatuji některé scény z tohoto filmu. Od té doby jsem se začal dívat na filmy jen v očekávání nějakého erotického momentu. Pamatuji si, že mě jednou zklamalo, že jsem ztratil stanici (ve snaze zlepšit kvalitu) s jakýmsi začínajícím „momentem“. Potom to byly různé erotické a pornografické fotky v počítači, které jsem také, bohužel, ukazoval kolegům.

Pak už to šlo poměrně rychle a stalo se to doslova závislostí. Sex a masturbace byly hlavními tématy mých myšlenek. Mnoho dívek se mi stalo objektem touhy, ale na všechny nebo téměř na všechny jsem „se díval“ nebo je hodnotil z hlediska postavy, „rozměrů“ a... míry svlečení.

Na tomto místě bych chtěl dívky ▷

Pane Ježíši,

děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, veď mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěroval(a) jen Jemu.

Amen!

foto: archiv MSI

poprosit o cudnost. Svým oblečením můžete nevědomky pohoršit a stávat se „vzorem“ ostatním. Jsou jiné, lepší způsoby přitahující pozornost. Mužovy oči jsou jiné než oči ženy. Proto je tolik časopisů určeno hlavně pro muže.

Všechno šlo už velmi rychle. Těšil jsem se, když jsem byl sám doma, protože to jsem se mohl svobodně dívat na televizi a přitom masturbovat: filmy a především DVD, módní přehlídky atd. Pokud jsem nebyl sám, zamykal jsem se v koupelně a dělal to tam. Velmi rychle jsem upadl do špíny – dělal jsem to několikrát denně. Mé zotročení sexem se stále prohlubovalo. Došlo k takové situaci, že jsem se svlékl před kolegou. Moje duševní úchylka se dokonce dotýkala homosexuálních tužeb a pedofilie. Mojí touhou se stalo vystupovat v pornografických filmech.

Abych dosáhl maxima rozkoše, byl jsem ochoten ke všem obměnám sexu. Strašné je to, že vše postupovalo během krátké doby...

Dnes děkuji Bohu, že mě z toho vyléčil, protože nevím, co by bylo dál: zoofilie, nekrofilie, bisexualita, naprostá úchyllost? Útěk z domova, násilí, práce v porno průmyslu? A snad ještě něco horšího, bojím se na to pomyslet. Bože, děkuji Ti!

Nečisté myšlenky mě pronásledovaly i v kostele. Děkuji Bohu, že s pomocí mojí maminky nedopustil, abych se přestal modlit a chodit na mši svatou. Zajímavé je, že ačkoli jsem zpočátku nevěděl, že jsem hřešil, přesto jsem nikomu nic neřekl.

Najednou mě začalo trápit svědomí (Boží zásah!). Nakonec jsem to řekl mámě a s její pomocí došlo k vážnému osobnímu setkání s knězem a vyznání hříchů před milujícím Bohem ve svátosti pokání.

Po zpovědi se mi nepodařilo dlouho vytrvat. Nepamatuji si, jak dlouho: den, dva, možná jsem už třetí den zhřešil znovu. Cítil jsem se pak odporný a opovržením hodný. Není tak snadné zbavit se závislosti. Znovu zpověď. A znovu pád. Pak nadešla opět doba zklamání: onanoval jsem, nechodil ke zpovědi a nořil se do toho bahna, ale později jsem se znovu otevřel před Bohem. Nastalo období, kdy jsem ke svátosti pokání chodil každé dva dny, a dokonce denně. Touha po chvilkové slasti byla však silnější.

Ale ustavičné chození ke zpovědi, jež jsem bohudíky neopustil, nemohlo něco

foto: archiv MSI

ve mně nezměnit. Ježíš, Bůh, se stále víc „zabydloval“ v mém srdci. Později se období čistoty začala prodlužovat. Až jsem nakonec přestal masturbovat. Když to píš dnes, po dvou letech, jsem šťastný, že se mi podařilo vytrvat v čistotě, za což děkuji milosrdnému Pánu.

Samozřejmě to neznamená, že můj problém skončil. Doba pádů vtiskla na mou psychiku hlubokou pečeť. Stále cítím důsledky hříchu. Dábel přichází na různých místech, v různých dobách (dokonce během modlitby) a překládá mým očím rozmanité obrazy, často ve chvílích slabosti, když jsem v noci sám, když jdu spát, dokonce i tehdy, když mám nějaký úspěch. Moje myšlenky jsou hodně úchylné, musím na tom pracovat. Musím vyvíjet snahu také co se týče mých očí, abych se uměl na lidi dívat jinak, zvláště na ženy. Díky tomu, že mě Bůh vytáhl z tohoto bahna, dívám se zcela jinak na věci související s ženskostí a se sexem. Ví, že s Bohem je možné vše. Věřím, že mi Ježíš pomůže, proto na tom pracuji, přestože mám někdy období lenosti.

Ať nikdo nezkouší, jaké to je! Nikdy! Závislost přichází velmi snadno, najednou. Ví to každý, kdo to sám prožil. Chvilková rozkoš pokouší, a to silně. Až mě to někdy překvapuje, kolik je erotiky

a necudnosti v televizi, v novinách, na ulici. Jak často je tématem školních rozhovorů a žertů masturbace a sex.

Pochopte, že je to závislost. Zbavit se jí je opravdu obtížné. Ať nikdo nevzdá obrácení. Cesta je těžká, ale jediná. Dábel pokouší velmi často a někdy je velmi obtížné vzdorovat jeho lákání. Nelze podléhat. Bůh nám vždy pomůže! Ať to nikdo nevzdá, neboť je možné se toho zbavit bez ohledu na to, jak daleko to došlo, ale nelze se dlouho rozmýšlet, protože závislost je čím dál větší! Nelze jen podléhat, je třeba se modlit.

Jsem velmi smutný, že jsem pohoršil druhé lidi. Modlím se za ně. Často také přemýšlím, co řeknu své budoucí manželce. Nepředstavuji si, že bych to měl odhalit. Chtěl bych jí darovat svou čistotu. Bojím se také dalšího pádu. Proto prosím, aby se někdo někdy pomodlil za mě a za všechny, kteří se z této závislosti dostali nebo v ní ještě setrvávají.

Děkuji Bohu za to, co pro mě udělal, že mě zachránil od smrti, že mi postavil do cesty mnoho úžasných lidí (moji maminku a kněze). Doufám, že i já budu moci pomoci ostatním. Ježíš pomůže každému!

Nikdy nepřestanu bojovat o čistotu

Všechno začalo demoralizujícími časopisy typu Bravo a Dívka apod. Zajímaly mě v nich nejčastěji rubriky Moje poprvé, Intimní či jiné názvy, které říkaly něco o sexu. Jakékoli časopisy mi přišly pod ruku, ihned jsem v nich hledal nějaké sexuální rady nebo něco v tom stylu.

Časem mi to přestalo stačit a přeorientoval jsem se na pornografické filmy, později jsem objevil masturbaci. Tehdy jsem ještě nevěděl, že je to hřích, zvláště když jsem si někde přečetl, že je to v dospívání normální. Poskytla mi tolik uspokojení, že jsem někdy masturboval až 3x denně. Bylo mi tehdy 16 let a nakazil jsem tím o dva roky mladšího bratrance.

Vždycky mě zajímala děvčata, ale tehdy jsem se na ně díval prizmatem svých sexuálních potřeb a jen Bůh způ-

sobil, že jsem nikdy žádnou nepoznal tak blízko, že bych jí zkazil život a sobě při té příležitosti také. Potácel jsem se v hříchu s krátkými pauzami téměř pět let. Pocházím z katolické rodiny a poměrně pravidelně jsem chodil do kostela, ale hlavně proto, abych se setkal s kamarády a pokecal, jak bylo v sobotu na diskotéce. Bůh a modlitba ustoupily na druhou kolej. Ke zpovědi jsem chodil před většími svátky, ale tento hřích jsem ani nevyznal.

Najednou mě začalo hryzat svědomí, začal jsem něco postrádat. Stával jsem se stále uzavřenější, ponořený do sebe, byl jsem velmi nesmělý a na každém kroku jsem se za něco styděl. Cítil jsem se nějak nesvůj, nedokázal jsem si to vysvětlit, nevěděl jsem, co se se mnou děje a odkud se to vzalo. Svaloval jsem vinu na všechny,

jen ne na sebe. Měl jsem úplně deformovanou psychiku, dovedl jsem myslet jen na jakési úchylné situace, v mysli jsem uměl svléct každou ženu bez ohledu na věk. Měl jsem toho už dost. Chvillemi jsem si sám sebe hnusil, ale nevěděl jsem, jak tomu všemu udělat přítrž. Tehdy mi náhodou přišel do ruky váš časopis. Začal jsem si ho prohlížet jen proto, že mi samovolně padlo oko na téma „Čím má být sexuální styk“. Přečetl jsem si i přiložená svědectví a tehdy jsem udělal objev: „Bože, vždyť je řeč právě o mně!“

Od té chvíle jsem se velmi chtěl změnit. Ve vašem časopise se hodně hovoří o lásce, opravdové, čisté, která mi vždycky moc chyběla. Začal jsem vážně přemýšlet o svém dosavadním životě a pochopil jsem, že v mnoha situacích jsem to zavinil já svým sobectvím, nikoli někdo jiný. Rozhodl jsem se skoncovat se závislostí, což zpočátku končilo pádem. Začal jsem se víc modlit růženec a prosil jsem Boha, aby mě vytáhl z bahna hříchu. Stávalo se, že jsem vydržel měsíc, ale pak jsem znovu padl. Tak se to táhlo do 15. května 1999, když byly v naší farnosti šestidenní misie. Řekl jsem si, že je to jediná, neopakovatelná příležitost, abych definitivně skončil se závislostí. Denně jsem chodil do kostela a snažil jsem se zbožně účastnit mše svaté. Upřímně jsem se vyzpovídal a šel ke svatému přijímání.

Od té doby cítím, že jsem se změnil. Nepadl jsem od té chvíle ani jednou, třebaže někdy cítím dáblské svádění ke špatnosti. Nikdy ale nepřestanu bojovat o čistotu svého srdce a chci dodržovat až do svátostného manželství sexuální zdrženlivost. Prosím milosrdného Ježíše, aby mě nikdy neopustil. Modlím se za všechny, kteří jsou závislí na onanii i za ty, kteří se toho už zbavili, aby znovu nepadli, a za ty, kteří závislí jsou, aby našli cestu k velkému štěstí. „Pán Bůh se raduje z každého obráceného hříšníka.“

Adam ■

foto: archiv MŠ

Radikálně jsem změnil svůj život

Je mi 25 let a žiji v Německu. Byl jsem vychován a vyrůstal jsem v katolické rodině. Už v raném dětském věku jsem se naučil modlit a společně s rodinou jsem chodil do kostela na nedělní mši svatou. Byl jsem u prvního svatého přijímání a u biřmování a jednoho dne jsem se stal ministrantem v rodné farnosti. Můj život se opíral o Boha. Chodil jsem do kostela, ale teď se mi zdá, že má tehdejší víra byla povrchní a často jsem chodil na mši svatou jen proto, abych splnil povinnost. Ve 14 letech jsem odešel ze skupiny ministrantů, důvodem bylo, že jsem začal mít úplně jiné zájmy.

Začal jsem chodit na různé podniky a diskotéky, na kterých nikdy nechyběl alkohol. Ve stejnou dobu se mi začala líbit rocková hudba, relaxoval jsem při ní, ale také mě dráždila. Moje sebevědomí po alkoholu se mi zamlouvalo, cítil jsem se svobodnější, odpadla skleslost, zapomněl jsem na obtíže. V té době byl alkohol v mé životní hierarchii na předním místě a v souvislosti s tím jsem chodil stále častěji na tzv. podniky. Tato záliba způsobila, že jsem byl v ustavičném konfliktu s rodiči, kterým se nelíbilo, co jsem dělal.

V 16 letech jsem začal brát drogy. Jezdil jsem na festivaly rockové hudby, kde bylo možné až tři dny být nepřetržitě pod jejich vlivem. Poslouchal jsem stále víc tvrdou hudbu, vlastně mě provázela už celou dobu. Alkohol a drogy mě úplně ovládly. Dokonce i během školních přestávek jsme si s kamarády dopřávali omamné prostředky.

V 17 letech jsem byl zkušený narkoman a můj život se stal velkou hrou a neustálým vyhledáváním drog. Pořád častěji jsem využíval děvčata a vědomě je zraňoval. I v takovéto kondici jsem dokázal jít v neděli do kostela a čas od času zadrmořit nějakou modlitbu. A to vše proto, abych doma nevyvolal hádku a uspokojil své svědomí. Někdy jsem se zamyslel, co se mnou bude ve třiceti, když už teď vedu tak „dospělý“ život, ale nedovedl jsem se zvolené cesty zříct. Často jsem opakoval, že je třeba užívat života, protože je jen jeden. Tato fráze způsobila, že jsem byl v očích kamarádů „charizmatický“. Sám jsem však

viděl, že mě tento postoj vzdálil pravému životu. Pro druhé jsem byl veliký, ale byla to jenom maska, moje nitro bylo plné zoufalství a nespokojenosti. Nevěděl jsem však, co bych mohl v životě dělat jiného. Sám před sebou jsem se vmlouval, že tak jako já žije spousta lidí.

V roce 1996 jsem s bratrem navštívil našeho strýce, který bydlí v Polsku. Pamatuji si, že nám hodně vyprávěl o Bohu a víře, o zázracích a světcích a mluvil také o poutích do Medjugorje. Nedokázal jsem to poslouchat, protože se mi zdálo, že nejsem s to rozumět svému životu, fakticky jsem se Pánu Bohu uzavřel. Moje maminka také hodně mluvila o Medjugorje, poněvadž moc chtěla, abychom tam s bratrem jeli. Mluvila o tom tolik, že jsme se nakonec rozhodli tam jet.

Bylo to v létě 1997. Nasedli jsme do autobusu plného mládeže a jeli jsme do Medjugorje. Během cesty se hodně modlilo a zpívalo. Všiml jsem si, že ta mládež dokáže mít v srdci radost a přímo září

Celý týden jsme se hodně modlili a poslouchali svědectví. Pocítil jsem, že musím radikálně změnit svůj život, protože jenom Bůh může vyřešit moje problémy. Boží radost se začala vlévat do mého srdce a po zpovědi mě naplnila zcela. Setkal jsem se s milujícím Bohem, jenž přijal všechny mé hříchy, a pocítil jsem obrovskou radost. Měl jsem veliké štěstí, že jsem poznal toto radostné společenství z Medjugorje.

Když jsme se vrátili domů, já i můj bratr jsme se smířili s rodiči a začali jsme se společně modlit růženec. Nyní mohu říci, že se mi podařilo zanechat svého starého života a ten nový stále víc stavím na evangelium, víře a Mariiných poselstvích. Dnes mohu říci, že jsem šťastný a že mě naplňuje Boží láska a radost. Dříve jsem bloudil po jiných cestách, ale vidím, že skutečná radost dává zakořenit na Božích stezkách. Dívám-li se na svůj tehdejší život, vidím, jak moc jsem byl zaslepen ďáblem: tvrdou hudbou, alkoholem, drogami. Děkuji Bohu a Marii, že mě osvobodili z ďáblovy ruky. Nakonec se

foto: archiv MSI

Boží láskou. Tato atmosféra mě překvapila, modlitby a písně se začaly dotýkat mého srdce. Řekl jsem: Panno Maria, jestli je skutečně pravda, že se zjevuješ, můžeš také změnit můj život. Chtěl jsem zažít tuto jinou radost a rozhodl jsem se splnit program pouti. Když jsme přijeli do Medjugorje, šel jsem se rozhlédnout po té lokalitě a pocítil jsem v sobě maličkou radost, jen proto, že jsem přijel.

chci obrátit na všechny rodiče a prarodiče, jejichž děti a vnuci jsou na špatné cestě: modlete se za ně. Moji rodiče a několik jejich známých se celý rok modlili za mě a mého bratra. Byli vyslyšeni a všichni, kdo věří, budou také vyslyšeni. Sám dokládám, že Bůh je všemohoucí a koná zázraky skrze Marii.

Martin ■

Videa a audia z akcí pro mládež na TV-MIS.cz

Rozhovor s koordinátorem televize TV-MIS.cz
P. Pavlem Zahradníčkem

Na úvod: Jste koordinátorem internetové televize TV-MIS.cz. Co to je?

Myslíš, co je to TV-MIS.cz, nebo koordinátor?

Obojí...

TV-MIS.cz je televize, která nabízí po internetu na adrese www.TV-MIS.cz celkem čtyři programy: MIS 1 – zábava, MIS 2 – vzdělání (hlavně duchovní), MIS 3 – dokumenty a publicistika, MIS 4 – lokální. A navíc audio sekci s mluveným slovem i hudebními nahrávkami.

A protože celá TV-MIS.cz je založena na práci dobrovolníků, potřebuje někoho, kdo každému, který projeví ochotu se zapojit, pomůže najít jeho parketu k prospěchu celku... To je úkolem koordinátora.

Jak vznikla myšlenka na videoarchiv a audioarchiv akcí pro mládež?

TV-MIS.cz je taková dnes ještě trochu neobvyklá forma televize. Nemá obvyklý program – v 18 hodin tohle a v půl deváté ono... Já vždycky říkám, že to je televize budoucnosti: z databáze všech pořadů si vybereš, co právě

Je to televize budoucnosti: z databáze všech pořadů si vybereš, co právě teď chceš vidět

teď chceš vidět. Na co máš čas, náladu... A tak tam dáváme vše zajímavé, co nám někdo dá k dispozici. Však diváci si už vyberou (a pro ostatní ohodnotí a okomentují). Ptal jsem se i na našem brněnském diecézním centru mládeže. Dali mi pár titulů, ale hlavně dobrou radu: „Zeptej se otce Víti Zatloukala, ředitele Sekce pro mládež ČBK.“ Zeptal jsem se, ten mi dal kontakt na jednoho ze svých spolupracovníků a pak už jsme to rozjeli...

Katecheze a scénky se mohou hodit i pro různá společenství. Kouknou, zasmějí se, podiskutují...

O kolik titulů celkem půjde?

To přesně ani nevím. Na TV-MIS.cz jich je už přes 30. Vždycky když jedu z Prahy ze Sekce pro mládež, vezu s sebou několik igelitek plných DVD disků i VHS kazet. Odhaduji, že celkový počet titulů by se mohl vyšplhat na 70.

Jaké perličky tam jsou?

Videozáznamy ze světových setkání mládeže, z celostátních setkání mládeže, celostátních setkání animátorů, katecheze a scénky (ty se mohou hodit i pro různá společenství – kouknou, zasmějí se, podiskutují), nahrávky písniček... Mě nejvíc zaujal vynikající dokument Jubileum mladých 2000, který natočilo ostravské studio Telepace. Jsou to fakt profíci a ta akce měla sama o sobě úžasný náboj... Při některých pasážích tohoto hodinového filmu jsem měl slzy v očích nejen já,

foto: <http://brno.signal.cz>

Diecézní setkání mládeže v Brně 2007

ale i ostatní, kterým jsem dokument ve svých farnostech promítal. Já mám na starosti farnosti v pohraničí, kde to s vírou není příliš slavné. Ale když jsem viděl ten dokument o setkání dvou milionů mladých lidí se svatým otcem Janem Pavlem II. v Římě, uvědomil jsem si, jakou úžasnou sílu má v současnosti nejen Církev – nikdy v minulosti nebyla tak mohutná ▽

Máme vlastní server, do kterého v případě potřeby jen přidáme další hard-disk...

jako dnes, ale především Bůh, který v ní lidi spojuje...

Jaká je délka těchto dokumentů?

To je různé. Některé jsou na 15 minut. Kompletní záznamy katechezí, scének z různých setkání mohou být i mnohahodinové. Záznam programu z českého národního centra v Římě v roce 2000 má víc jak šest hodin, scénky, prezentace diecézí ze Žďáru nad Sázavou v roce 2002 jsou tříhodinové. Však to člověk nemusí vidět všechno naráz. Je to on-demand systém, tedy program na vyžádání, a je možno si celý titul stáhnout i do svého počítače...

Ty stovky hodin programu, kam je ukládáte?

Máme vlastní server, do kterého v případě potřeby jen přidáme další hard-disk...

Takže můžete nabízet i zajímavá videa nebo audia, která vám někdo dodá?

Právě tak to plánujeme. My především budujeme systém a věříme, že bude moci sloužit širokému okruhu filmových tvůrců, dokumentaristů, hudebníků... Mimochodem, něco podobného se pokoušíme nabídnout i na Ukrajině. Ale o tom snad až někdy příště. Nebo se koukni na www.ua.tv-mis.com!

Otázky kladla Marie Kleesová ■

Akce pro mládež najdeš na TV-MIS.cz pomocí klíčových slov „Sekce pro mládež ČBK“

(www.tv-mis.cz/vypis.php?klic=102)

a „mládež“

(www.tv-mis.cz/vypis.php?klic=18).

Za pozornost stojí i „pěší putování“

(www.tv-mis.cz/vypis.php?klic=12).

Abecední seznam všech klíčových slov je na www.tv-mis.cz/klice.php

TV-MIS.CZ HOVORKY MIS 1 MIS 2 MIS 3 MIS 4 AUDIO HLEDAT NÁPOVEDA O NÁS

Vypisují tituly ze všech programů řazené podle hodnocení sestupně od klíčového slova **Sekce pro mládež ČBK** (všechny díly série)

zobrazeno 1 - 10 z 30

Filtrovat podle: abecedy, data přidání, délky, hodnocení, počtu hodnotitelů

Titulů na stránce: 25

XV. světový den mládeže - Řím 2000 (záznam programu českého národního centra) 378 min., od 5.4.2007

Stručný obsah souborů:
 1. Večerní modlitba (Popelka nazaretská); slovo na den: "Jsem služebnice Páně..." (Mons. Josef Kajpík); pozdrav poutníkům velvyslance Martina Stropnického; katecheze: "Emanuel - Bůh s námi" (Mons. Jiří Paďour); "Odpustky a jejich význam" (Mons. Jan Graubner); balet "Nó) Bože dej mi pí"; "Kristus a Nero" (Pavel Daník-baletní dramaturg)
 2. Rozcvička; slovo na den: "Na něj hodte všechnu svou starost..." (Mons. Vojtěch Čihák); "O křtě - Kristus se za nás vydal" (Miroslav Jandrlík) + svědectví a pantomima; homilie (Mons. Jiří Paďour)
 3. Koncert "Incontraçiovan" (Don Luca - mezinárodní program v ČNC); slovo na den: "Přijal jste Ducha, který vás učinil Božími dětmi" (Mons. František Lobkowicz)
 4. Katecheze: Svati nového tisíciletí (Mons. Jan Graubner) + scénky dokreslující katechezi; pozdrav poutníkům Mons. Renato Boccardo; homilie (Mons. František Lobkowicz); křtiová cesta s ostatky Sv. Kříže (Žeň); homilie (Mons. František Radkovič)

Klíčová slova: Čihák, biskup Vojtěch, Radkovič, biskup František, volontariát, Řím, Paďour, biskup Jiří, Vě, kardinál Miroslav, křtiová, svědectví, Maria, mládež, Sekce pro mládež ČBK, Lobkowicz, biskup František, Kontr, biskup Josef, Graubner, arcibiskup Jan, Řím.

Scénky - Svátá Hora '91 (z celostátního setkání mládeže na Sv. Hoře) 129 min., od 27.2.2007

Záznam scének z Celostátního setkání mládeže na Sváté Hoře o prázdninách 1999 (pro zábavu i k zamyšlení). Díly vstřícnosti Sekce pro mládež ČBK vln přinášíme z digitálně zpracovaných materiálů, která původně sloužila pro potřeby dramaturgické skupiny a nebyla určena pro veřejné šíření. Postupně snad nabídneme nejlepší ze scének i jako samostatné tituly...

Klíčová slova: lezace, mládež, humor, komedie, divadlo, Sekce pro mládež ČBK.

Jubiläum mladých 2000 (očna Českých poutníků v Římě) 61 min., od 4.1.2007

V jubilejním svátek roce 2000 pozval papež Jan Pavel II. mládež celého světa do Říma, kde se uskutečnil v pořadí již XV. světový den mládeže. Přijely dva miliony mladých - z ČR byli tisíce. Prožili s námi úžasnou atmosféru těchto dnů!

Klíčová slova: papež, mládež, oapeč, Jan Pavel II., Řím, Sekce pro mládež ČBK, světový den mládeže.

Kopeček rozlésaných oveček (Svatý otec na Svátek kopečku v roce 1995) 70 min., od 17.5.2007

Nezapomenutelnou atmosféru setkání se Svatým Otcem Janem Pavlem II. s mládeží na Svátek Kopečku u Olomouce 21.5.1995 si ještě ještě pamatujete - pokud jste tehdy byli mládč, asi jste tam byli...

Klíčová slova: mládež, Sekce pro mládež ČBK, oapeč, Jan Pavel II.

A slovo se stalo tělem (mládež Evropy a Jan Pavel II. v Loretu 1995) 34 min., od 11.5.2007

Dokument o evropském setkání mládeže se svatým otcem Janem Pavlem II. v každém Loretu v roce 1995.

Klíčová slova: oapeč, mládež, Sekce pro mládež ČBK.

© Biskup J. Paďour: O Bibli II. (biskup předává své nadšení pro Bibli - katecheze) 59 min., od 22.1.2007

Všechny díly série: CSA Třetí 2003

Komplet působivých katechezí biskupů (Mons. Jiří Paďour, Mons. Karel Herbst) a navazujících strhujících svědectví (P. Jaroslav Krajl, volontáři - mladí lidé kteří se věnují roční dobrovolné službě ve farnostech, Věra Luzová...). Můžete si poslechnout to, čemu naslouchali animátoři (400 mladých lidí, kteří vedou společenský ve farnostech...) při svém Celostátním setkání animátorů v Třebí v roce 2003.

Klíčová slova: bible, Paďour, biskup Jiří, Sekce pro mládež ČBK.

Být starším pro druhé (volontariát - dobrovolnická služba ve farnostech) 15 min., od 23.12.2006

O dobrovolnické službě ve farnostech zaneřené na děti a mládež. Dokument pro vás může být i pozváním...

Klíčová slova: mládež, volontariát, farnost, Sekce pro mládež ČBK.

Scénky, prezentace diecézí - Žďár '02 (z celostátního setkání mládeže ve Žďáru n. Sáz.) 180 min., od 9.3.2007

Na celostátní setkání mládeže v Toronto '02 navázalo Celostátní setkání mládeže Žďár nad Sázavou. Díly vstřícnosti Sekce pro mládež ČBK přinášíme z jejich archivu tento materiál, který nebyl původně určen pro veřejné šíření. Je to záznam scének, prezentací diecézí atd...

Klíčová slova: diecéze, lezace, mládež, humor, komedie, divadlo, Sekce pro mládež ČBK.

© Celostátní setkání animátorů Třebí 2003 (všechny katecheze a svědectví) 269 min., od 22.1.2007

Všechny díly série: CSA Třetí 2003

Komplet působivých katechezí biskupů (Mons. Jiří Paďour, Mons. Karel Herbst) a navazujících strhujících svědectví (P. Jaroslav Krajl, volontáři - mladí lidé kteří se věnují roční dobrovolné službě ve farnostech, Věra Luzová...). Můžete si poslechnout to, čemu naslouchali animátoři (400 mladých lidí, kteří vedou společenský ve farnostech...) při svém Celostátním setkání animátorů v Třebí v roce 2003.

Klíčová slova: mládež, svědectví, Sekce pro mládež ČBK.

© Kolínské ozvěny (CD písníček atd...) z Kolna n. R. 2005) 67 min., od 18.12.2006

Zpívá a hraje SBMia - Schola Břimská mládeže, s křtiovými mluvenými vystupy kněží a biskupů. Živý záznam z Českého národního centra během 100. světového dne mládeže v Kolíně nad Rýnem.

Klíčová slova: CD, mluvená hudba, oapeč, Kolín nad Rýnem, mládež, úvaha, Čihák, biskup Vojtěch, Balík, P. Jan, Blaha, P. František, Moravec, P. Karel, Radkovič, biskup František, Sekce pro mládež ČBK, světový den mládeže.

Titulů na stránce: 25

zobrazeno 1 - 10 z 30

Radio Proglas pro mladá

Dva rozhovory
s P. Martinem Holíkem,
ředitelem radia Proglas
a zároveň spoluvůrcem TV NOE

Otče Martine, v současné době Proglas vysílá na patnácti VKV frekvencích v podstatné části naší vlasti. Co bude dál – nové technologie a tak...?

Kvůli snižující se šanci získat nové frekvence i kvůli rychlému technickému pokroku jsme se zapojili do vlny tzv. digitalizace. Digitálně DVB-S Proglas vysílá – podobně jako TV Noe, Rádio Lumen, Rádio 7 – ze satelitu Astra 3A a nabízí tak kvalitní příjem nejen v celé naší republice, ale i na území Evropy. Pomocí digitálního pozemního vysílání DVB-T je možné poslouchat Proglas v Praze a okolí na tzv. set-top-box, v ceně kolem 1000 korun. Vysílání je k dispozici i v kabelových sítích a celému světu jdeme vstříc vysíláním na internetu, který je blízký hlavně mladé generaci. Na obzoru jsou technologie DVB-H, T-DAB, T-DMB a další nové možnosti.

Kdo to všechno zaplatí?

Fungování stanice je od samého počátku financováno z darů posluchačů, kteří se mohou stát členy Klubu přátel Proglasu. Podstatnou součástí života rádia je právě spojení

foto: rádio Proglas

s těmi, kteří většinou bývají u rozhlasových přijímačů. Proto se během roku scházejí pracovníci rádia s posluchači např. na pouti. Letos Proglas navštívil Svatou Horu u Příbrami v neděli 20. května – v den modliteb za sdělovací prostředky – nebo při Dnu otevřených dveří v našich studiích...

Pro koho vysíláte?

Svým celodenním programem chce být Proglas nablízku posluchačům všeho věku včetně dětí a mladých, pamatuje i na milovníky nejrůznějších hudebních žánrů.

VKV vysílače Proglasu: 90,6 Svatý Hostýn, 107,5 Brno-Hády, 93,3 Praděd, 97,9 Ještěd, 105,7 Uherský Brod, 96,0 Příbram, 107,5 Nové Hradky, 92,3 České Budějovice, 88,7 Tábor, 89,5 Písek, 100,6 Velé Meziríčí, 104,0 Žďár nad Sázavou, 107,2 Znojmo, 96,4 Třebíč a 104,2 Valašské Klobouky

Co doporučíš mládeži?

Zkuste objevit kouzlo plavby po rozhlasových vlnách bez reklam u některého z těchto pořadů:

Noční cukrárna – ve středu od 22.30 – noční hovory nad šálkem kávy oslazené příjemnou muzikou.

Jak se vám líbí – všednodenní od 19.15, v sobotu od 15.00 – rozhovory s hudebníky, písničkáři a pořadateli festivalů; živé koncerty ze studia.

Slyšte, lidé! – sobota od 19.15 – hudební profilový pořad Milana Tesaře v širších souvislostech.

Kolem se toč – v neděli v 19.00, repríza v pondělí v 16.55 – roztáčíme posluchačskou hitparádu – hlasujte, soutěžte, poslouchejte!

Tříkrát z Proglasu – ve všední dny od 7.45 a od 14.30 představujeme hudební alba různých žánrů.

Přeji snadné naladění a pěkný poslech.

A další informace, novinky?

Navštěvujte stránky www.proglas.cz. Těšíme se na vás.

P. Martina Holíka, ředitele radia Proglas, se ptal P. Pavel Zahradníček ■

Bez spolupracovníků by to nešlo – překvapivě mladí, že?

foto: rádio Proglas

Televize Noe pro mladé

foto: rádio Proglas

Otče Martine, patříš mezi lidi, co si „nedají pokoj“. S otcem Leošem Ryškou jsi rozjel další „nápad“. Jak to jde?

Velké věci – a v tomto smyslu je současná doba dobou mimořádně pozhnanou – se dějí v oboru televizí. Květen 2007 dovršil první rok vysílání samostatné nekomerční televize Noe, která má v podtitulu slogan Televize dobrých zpráv. Provozuje ji společnost Telepace, s. r. o., vyrostlá na dalších společnostech a Nadačním fondu Telepace, které již sedmnáctým rokem působí uprostřed Ostravy v oboru televize a také ve prospěch desetitisíců ostravských obyvatel, zejména školáků – dílny, interaktivní výstavy, také knihkupectví, kavárnička, prostě centrum dobrých věcí a událostí pro mnohé.

Kdo tohle všechno dělá?

Práce v TV Noe je také, podobně jako Proglas, postavena v mnohém na mladých lidech. Studenti se vzdělávají ve svém oboru a zároveň pomáhají u kamer, na kontrolním pracovišti, v přenosovém voze, s prací na počítačových střížnách.

Jaký je rozsah vysílání?

Prvních dvanáct měsíců se vysílalo deset hodin denně, druhý rok už třináct hodin ve všední dny a až devatenáct o víkendy. Cílem je vysílat od května 2008 devatenáct hodin denně.

Co si mohou mladí lidé ve vysílání vybrat?

Kdo má rád hudbu, nenechte si ujít pořady slovenského studia Poltón klub, které připravuje a zaznamenává studiové koncertování. Gospelu se věnuje nový týdenní hudební pořad o světových gospelových kapelách – Hilight.

Na obrazovce televizoru se zvolenou TV Noe můžete také vidět a slyšet videoklipy, které jinde nevidíte a neuslyšíte.

Kdo má rád pořady o přírodě, o krásách světa, o pozoruhodných stavbách a výtvorech lidských rukou, přijde si v různých televizních seriálech a cyklech TV Noe také na své.

Stálíci je Misijní magazín, který pod hlavičkou zejména Papežského misijního díla dětí ukazuje život dětí i dospělých v zemích, kde jsou měřeno penězi podstatně chudší než lidé u nás, často ale daleko bohatší duchovním životem prodchnutým vděčností Bohu i lidem za jakoukoli pomoc.

V programu TV Noe jsou také další přebírané pořady. Pozoruhodné jsou pořady Dětské tiskové agentury DTA.

Vy o něco starší třeba rádi zavzpomínáte nebo se poprvé zaposloucháte do událostí Světového setkání mladých s Janem Pavlem II. v roce 2000 v Římě. Jsou to unikátní záběry, které nikde jinde nevidíte.

Pro ještě starší doporučujeme zpravodajství Octava dies, shrnující týden dění v církvi. Za zmínku stojí například pohotové vytvoření telemostu s Benediktem XVI. v Římě a s mladými studenty v deseti světových městech včetně Prahy. Telemost za Českou republiku technicky zajišťovala právě televize Noe. S jejími pracovníky se můžete setkat například na Klokotech v Táboře v srpnu 2007.

Přímé přenosy mší svatých často probíhají z památného kostela svatého Václava v Ostravě. Bohoslužbu zajišťuje farnost, která v tu neděli zavře dveře svého kostela, autobusem se přesune do Ostravy a tam poskytne službu i reprezentaci své farnosti televizním divákům. Tyto akti-

vity často vyprovokují a uskutečňují mladí lidé. Bude to i některý ze čtenářů tohoto článku?

Vás, kdo se zajímáte o vesmír, může zaujmout cyklus Hlubinami vesmíru s unikátními snímky a duchovním akcentem v astrofyzikálních výzkumech.

Ze soutěžních pořadů stojí určitě za zmínku Tandem kvíz, připravovaný slovenskou TV Lux.

Kde najdou zájemci další informace?

Navštěvujte www.tvnoe.cz.

A budoucnost TV Noe?

Televize Noe se rozvíjí a těší se na podporovatele – modlitbou, penězi, členstvím v Klubu přátel Proglasu a Klubu přátel Telepace a TV Noe, nabídkou spolupráce, zájmem. Bude trvat a vysílat, budeme-li ji chtít.

Díky za čas, za rozhovor i za tvou práci...

P. Martina Holíka, ředitele radia Proglas, se ptal P. Pavel Zahradníček ■

O TV Noe Otec Martin říká: „Bude trvat a vysílat, budeme-li ji chtít.“

ABC Kruciáty lásky

1.

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorsím člověku se pokus najít něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapříčiňuj pláč. Uklidňuj a projevuj dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřecheovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

**Když jsi to přečetl,
promyslel a promodli,
běž, žij a šíř to dál!**

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: milujtese@gmail.com